

**จอห์น
ไฟเฟอร์**

**อย่าให้
ชีวิต
ของคุณ
สูญเปล่า**

อย่าให้ชีวิตของคุณสูญเปล่า

หนังสือเล่มอื่นๆ โดย จอห์นไฟเพอร์

เพื่อความปิติยินดีจะมีแก่ท่าน

เสียงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ห้าประเด็น

50 เหตุผลที่พระเยซูมาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา

อัศจรรย์ใจในพระเจ้า

ให้ประชาชาติเปรมปรีดี

อย่าให้ชีวิตของคุณสูญเปล่า

จอห์น ไฟเฟอร์

อย่าให้ชีวิตของคุณสูญเปล่า eBook
Don't Waste Your Life eBook
© 2025 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในการณของใบเสนอราคาสินๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
โทรศัพท์ 098-757-3257
gracebannasan@gmail.com
hisbygrace@me.com
www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย
Printed in Thailand.

คัดลอกหรืออ้างอิงชื่อพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย สงวนลิขสิทธิ์โดยองค์การอมตธรรม
พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasaan
โครงการภายใต้มูลนิธิมหิกพระคุณของแบ็บติสตีในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Don't Waste Your Life หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกใน
สหรัฐอเมริกาโดย Crossway: a publishing ministry of Good News Publishers. Wheaton, IL 60187, USA ©
2003 โดย Desiring God Foundation. แปลโดยได้รับอนุญาต

ผู้แปล: นรินทร์ สุรนาวรรัตน์ (Narin Suranaowarat)
ตรวจสอบโดย: ฤทัยทิพย์ แซ่ลิ้ม (Editor: Ruhtaitip Saelim)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ไทเพอร์, จอห์น.

อย่าให้ชีวิตของคุณสูญเปล่า-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหิกพระคุณของแบ็บติสตีในประเทศไทย, 2568.
207 หน้า.

1. ชีวิตทางศาสนา -- คริสต์ศาสนา. I. นรินทร์ สุรนาวรรัตน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

248.4

ISBN (eBook) 978-616-94845-4-7

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, Taladyai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

ถึง ลูอี จิกลิโอ

และความปรารถนาอันแรงกล้าในใจของเขา
ที่จะให้พระเยซูคริสต์ได้รับการยกย่องในยุคสมัยนี้

สารบัญ

คำนำ	9
1 แสวงหาความหลงใหลปรารถนาเพียงหนึ่งเดียว ในการดำเนินชีวิตของผม	13
2 ความเข้าใจที่ทะลุทะลวง—ความงดงามของพระคริสต์ ความยินดีของผม	27
3 โอ้อวดเฉพาะไม้กางเขนเท่านั้น ศูนย์กลางอันเจิดจ้าแห่งพระเกียรติสิริของพระเจ้า	49
4 ยกย่องพระคริสต์ผ่านความเจ็บปวดและความตาย	69
5 ความเสี่ยงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง—สูญเสียชีวิตของคุณ ยังดีกว่าชีวิตที่สูญเปล่า	89
6 เป้าหมายของชีวิต - การทำให้ผู้อื่นขึ้นบานในพระเจ้าด้วยความยินดี ...	111
7 การดำเนินชีวิตเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงมีค่ามากกว่าชีวิต	119
8 ยกย่องให้ความสำคัญพระคริสต์ตั้งแต่ 8 โมงเช้าถึง 5 โมงเย็น	143
9 พระบารมีของพระคริสต์ในพันธกิจมิชชั่นและพระเมตตา: คำวิงวอนถึงคนรุ่นนี้	169
10 บทอธิษฐานของผม—อย่าให้ใครกล่าวในท้ายที่สุดว่า “ฉันได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า”	199

คำนำ

เชื่อไหมว่าบ๊อบ ดิแลนมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องราวนี้ เหตุผลที่ผมกล่าวถึง ดิแลนในที่นี้เป็นเพราะระหว่างการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ครั้งแรก (2003) และครั้งนี้ (2017) เขาได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม เป็นเรื่องน่าประหลาดใจอย่างยิ่ง เว็บไซต์รางวัลโนเบลระบุว่ารางวัลนี้มอบให้ “สำหรับการสร้างสรรค์รูปแบบการแสดงออกทางกวีนิพนธ์ใหม่ในวัฒนธรรมเพลงอเมริกันอันยิ่งใหญ่”

มีความตึงเครียดระหว่างดิแลนในเรื่องราวของผมกับดิแลนในการกล่าวคำสุนทรพจน์ในการรับรางวัลโนเบล หลังจากที่เขายกเราว่า ผลงานคลาสสิกอย่างโมบีดิก (Moby-Dick), แนวนรบด้านตะวันตก เหตุการณ์ไม่เปลี่ยนแปลง (All Quiet on the Western Front), และ มหาकाพยโอดิสซีย์ (The Odyssey) ได้หล่อหลอมผลงานของเขาอย่างไร ดิแลนถามว่า “แล้วทั้งหมดนั้นหมายความว่าอย่างไร?” ผมก็จับตาด้วยความคาดหวัง นั่นคือประเด็นหลักของหนังสือเล่มนี้ ชีวิตมีความหมายอย่างไร?

จากนั้นเขาตอบว่า “[เพลงของผม] อาจมีความหมายหลายหลากต่างกันไป ถ้าเพลงถูกใจคุณ นั่นก็สิ่งสำคัญที่สุดแล้ว ผมไม่จำเป็นต้องรู้ว่าเพลงนั้นมีความหมายอย่างไร และผมจะไม่กังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้น—ว่ามันหมายถึงอะไร”

หากประโยคนี้ทำให้คุณรู้สึกถูกปลุกใจ หรือมีกำลังใจ หรือนำเชื่อก็คือคุณอาจไม่ชอบหนังสือเล่มนี้ อย่างน้อยในช่วงแรก เพราะประโยคนี้ทำให้ผมเศร้าใจ อายุ 76 ปีนับเป็นชีวิตที่ยาวนานมากสำหรับการสรุปว่า “ผมจะ

ไม่กังวลว่าชีวิตมีความหมายอะไร ถ้าคุณรู้สึกถูกใจ นั่นคือสิ่งสำคัญที่สุด” ไม่ใช่อย่างนั้นเลยคุณคิดแล่น ในโลกแห่งความทุกข์ทรมานเหมือนอย่างโลกของเรา และเมื่อเผชิญความตายและนิรันดร์กาล “ความรู้สึกถูกใจ” นั้นไม่เพียงพอ

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับความชื่นชมยินดีอันไร้ที่สิ้นสุด แต่มีจุดพลิกผันพิเศษคือความยินดีนี้ทำให้พระเจ้าดูเป็นสมบัติล้ำค่าสูงสุดอย่างที่คุณองค์ทรงเป็น ชีวิตที่ไม่สูญเปล่าอยู่บนพื้นฐานของการค้นพบว่า ความชื่นชมยินดีอันลึกซึ้งของเราและพระบารมีอันงดงามของพระเจ้าได้บรรลุดจุดสูงสุดร่วมกัน

คำเตือนคือ เส้นทางแห่งความชื่นชมยินดีในการสรรเสริญพระเจ้าจะทำให้คุณต้องสละชีวิตของคุณเอง พระเยซูตรัสว่า “ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ คนนั้นจะได้ชีวิตรอด” (มาระโก 8:35) กล่าวคือการสูญเสียชีวิตนั้นดีกว่าการให้ชีวิตสูญเปล่า

หากคุณดำเนินชีวิตด้วยความยินดีที่จะทำให้ผู้อื่นมีความยินดีในพระเจ้า ชีวิตของคุณจะยากลำบาก ความเสี่ยงจะเพิ่มสูง และความชื่นชมยินดีของคุณจะเต็มเปี่ยม หนังสือเล่มนี้ไม่ได้สอนวิธีหลีกเลี่ยงความทุกข์ยากในชีวิต แต่สอนเรื่องของการหลีกเลี่ยงชีวิตที่สูญเปล่า พวกคุณบางคนจะสิ้นชีวิตในการรับใช้พระคริสต์ นั่นจะไม่ใช่เรื่องน่าเศร้า การเห็นคุณค่าแก่ชีวิตมากกว่าพระคริสต์ต่างหากที่เป็นเรื่องน่าเศร้า

ผมหวังว่า ตนเองจะเข้าใจผิดเกี่ยวกับบ๊อบ ดิแลน เมื่อเขากล่าวว่า “ผมจะไม่กังวลว่าชีวิตมีความหมายอะไร” บางทีจริงๆ แล้วเขาอาจหมายความว่า “ผมจะไม่กังวล เพราะผมได้ค้นพบความหมายอันยิ่งใหญ่ของชีวิตแล้ว และผมไม่จำเป็นต้องกังวลอีกต่อไป” บางทีเขาอาจเชื่อจริงๆ ว่า “คำตอบสุดท้าย กำลังลอยไปกับสายลม” คำตอบสุดท้าย คุณจะได้เห็นว่าเพลงนั้นมีส่วนในเรื่องราวของผมอย่างไร มันไม่ได้ทำให้ผมเชื่อว่า ไร้คำตอบสำหรับคำถามนี้

โปรดทราบว่าผมกำลังอธิษฐานเพื่อคุณ ไม่ว่าคุณจะเป็นนักศึกษาที่กำลังฝันถึงสิ่งสุดท้ายสำหรับการใช้ชีวิตของตนเอง หรือว่าเป็นผู้เกษียณอายุที่หวังว่า

ชีวิตจะไม่สูญเปล่าในช่วงบั้นปลาย หากคุณสงสัยว่าผมอธิษฐานว่าอย่างไร
โปรดอ่านบทที่ 10 นั่นคือคำอธิษฐานของผม

สำหรับตอนนี้ ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับทุก ๆ คน ความชื่นชมยินดี
ของผมเพิ่มพูนขึ้นทุกครั้งที่ทบทวนวิญญานที่แสวงหาพระสิริของพระเจ้าใน
พระพักตร์พระเยซูคริสต์ โปรดจำไว้ว่า คุณมีเพียงชีวิตเดียว นั่นคือทั้งหมด
ที่คุณมี คุณถูกสร้างมาเพื่อพระเจ้า อย่าทำให้มันสูญเปล่า

จอห์น ไฟเฟอร์

12 กันยายน 2017

แสงหาความหลงใหลปรารถนา เพียงหนึ่งเดียวในการ ดำเนินชีวิตของผม

พ่อของผมเป็นนักประกาศข่าวประเสริฐ ตอนที่ผมยังเป็นเด็ก มีไม่กี่ครั้งที่แม่ พี่สาว และผมได้เดินทางไปกับพ่อและพี่ท่านเทศนา ผมตัวสั้นทึ่ม ตอนได้ฟังพ่อเทศนา แม้ว่าจะมีการเปิดฉากด้วยอารมณ์ขันตามแบบฉบับ แต่ทุกสิ่งก็ล้นสะเทือนจิตใจผมอย่างยิ่ง พ่อจะสาธิตาหรือลงข้างหนึ่งและริมฝีปากของท่านก็แม่นยำ ขณะบรรดาข้อพระคัมภีร์ได้หลั่งไหลมาสู่จุดสูงสุดในการประยุกต์ใช้

“ผมได้ใช้ชีวิตไปอย่างสูญเปล่า ผมได้ใช้ชีวิตไปอย่างสูญเปล่า”
โอ้ ดุริยที่พ่อเรียกร้องสิ! พ่อได้ย้าคำเตือนและคำเชิญชวนของพระคริสต์เข้าไปในหัวใจของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเด็ก ๆ วัยรุ่น คนโสด คู่สมรสหนุ่มสาว วัยกลางคน และผู้สูงอายุ พ่อใช้เรื่องราวมากมายสำหรับทุกช่วงวัย เรื่องราวของการกลับใจอันงดงามและเรื่องราวของการปฏิเสธที่จะกลับใจ การไม่เชื่อซึ่งนำไปสู่ความตายอย่างน่าเศร้า แทบไม่มีเรื่องใดที่จะถูกเล่าโดยปราศจากน้ำตา

สำหรับผมในฐานะเด็กผู้ชายคนหนึ่ง หนึ่งในเรื่องตัวอย่างสุดสะเทือนใจที่พ่อผู้เปี่ยมด้วยความร้อนรนของผมเคยเล่าคือเรื่องราวของชายคนหนึ่ง

ที่กลับใจรับเชื่อในวัยซรา คริสตจักรอธิฐานเผื่อชายคนนั้นมาหลายสิบปีแล้ว เขาเป็นคนดีอ้วนและต่อต้าน แต่ครั้งนี้ ไม่รู้ด้วยเหตุผลใด ชายคนนั้นมาปรากฏตัวขณะที่พ่อของผมกำลังเทศนา หลังเสร็จสิ้นการนมัสการ ระหว่างร้องเพลงสรรเสริญ ทุกคนก็ตะลึงที่ชายคนนั้นมาจับมือของพ่อของผม พวกเขา นั่งลงด้วยกันบนแถวหน้าของคริสตจักรขณะที่สมาชิกกำลังทยอยกันกลับ พระเจ้าทรงเปิดใจของชายคนนั้นต่อพระกิตติคุณของพระคริสต์ และเขาได้รับการไถ่จากบาปของตนและได้รับชีวิตนิรันดร์ แต่นั่นก็ไม่ได้หยุดเขาจากการร้องไห้สะอึกสะอื้น ขณะน้ำตาไหลรินบนใบหน้าที่ยาวน สิ่งนี้มีประทับใจผมอย่างสุดซึ้งคือเมื่อไต่ยีนพ่อของผมเล่าด้วยน้ำตาของตนเองว่า “ผมได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า ผมได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า!”

เรื่องราวนี้เกาะกุมจิตใจผมมากกว่าเรื่องราวของคนหนุ่มสาวที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถยนต์ก่อนที่จะกลับใจ --- คือเรื่องราวของชายชราที่ร้องไห้ว่าตนได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า ในช่วงวัยเด็กของผม พระเจ้าทรงปลุกผมด้วยความหวาดกลัวและความปรารถนาที่จะไม่ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า ความคิดที่ว่าเมื่อผมแก่ชรา แล้วต้องพูดด้วยน้ำตาว่า “ผมได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า ผมได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า!” นี่ช่างเป็นความคิดที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับผม

“มีเพียงหนึ่งชีวิต ชั่วครู่ต้องลาจาก”

อีกพลังสำคัญที่ตราตรึงชีวิตวัยเยาว์ของผม --- ดูไม่สำคัญในตอนแรก แต่ทรงพลังยิ่งขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป --- คือแผ่นป้ายที่แขวนอยู่เหนืออ่างล้างจานในครัวของเรา เราย้ายเข้าบ้านหลังนั้นเมื่อผมอายุหกขวบ ดังนั้นผมจึงได้มองดูถ้อยคำบนแผ่นป้ายนั้นเกือบทุกวันเป็นเวลา 12 ปี จนกระทั่งผมต้องไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยในวัย 18 ปี มันเป็นแผ่นกระຈກຮຸນมา ๆ ทำด้านหลังด้วยสีด้า มีโซ่สีเทาคล้องไว้เพื่อใช้สำหรับแขวน ด้านหน้าแผ่นป้าย เขียนด้วยอักษรอังกฤษโบราณสีขาว บนพื้นหลังสีด้าว่า:

มีเพียงหนึ่งชีวิต

ชั่วครู่ต้องลาจาก

แต่ทุกสิ่งที่ทำเพื่อพระคริสต์

ดำรงเป็นนิรันดร์

ทางด้านซ้ายของถ้อยคำเหล่านี้ มีภาพเนินเขาเขียวขจีถูกวาดไว้มีต้นไม้สองต้น และเส้นทางสีน้ำตาลที่หายไปหลังเนินเขา จะมีกี่ครั้งที่ผมในวัยเด็ก และจากนั้นก็โตเป็นวัยรุ่นที่มาพร้อมกับปัญหา มีความปรารถนา และความวิตกกังวล เมื่อได้มองดูเส้นทางสีน้ำตาลนั้น (ภาพเปรียบเทียบกับชีวิตของผม) และสงสัยว่าจะไ้อยู่เบื้องหลังเนินเขา ข้อความนั้นชัดเจน คุณดำเนินชีวิตได้ครั้งเดียว นั่นคือทั้งหมด เพียงชีวิตเดียว และตัวชีวิตนั้นวันหนึ่งของชีวิตนั้นคือพระเยซูคริสต์ ป้ายแผ่นนั้นแขวนอยู่ที่ผนังข้างประตูทางเข้าบ้านเป็นเวลาหลายปี ผมเห็นมันทุกครั้งที่ออกจากบ้าน

การใช้ชีวิตอย่างสูญเสียเปล่าหมายถึงอะไร? นั่นเป็นคำถามที่แผดเผาจิตใจหรือมองในมุมบวกกว่านั้น การดำเนินชีวิตที่ดีอย่างไม่สูญเสียเปล่าหมายถึงอะไร แต่ดำเนินชีวิตอย่างไร...? การเติมคำในประโยคนี้ให้สมบูรณ์คือคำถามสำคัญ ผมยังไม่แน่ใจว่าจะตั้งคำถามอย่างไรด้วยซ้ำ นับประสาอะไรกับการหาคำตอบนั้น อะไรคือสิ่งตรงกันข้ามของการมีชีวิตอย่างไม่สูญเสียเปล่า? “ประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน”? หรือ “มีความสุขมากที่สุด”? หรือ “การทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำเร็จ”? หรือ “ค้นพบความหมายและคุณค่าอันลึกซึ้งของชีวิต”? หรือ “ช่วยเหลือผู้คนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้”? หรือ “รับใช้พระคริสต์อย่างสุดกำลัง”? หรือ “ถวายเกียรติแด่พระเจ้าในทุกสิ่งที่ตนกระทำ”? หรือจะมีประเด็น เป้าหมาย จุดสนใจ และแก่นแท้ของชีวิตที่จะสนองตอบทุกความฝันเหล่านี้ได้?

“ปีแห่งการสูญเสีย”

ผมลืมไปแล้วว่าคำถามนี้หนักอึ้งเพียงใดสำหรับผม จนกระทั่งได้ดูเอกสารจากช่วงปีเหล่านั้น ขณะกำลังจะจากบ้านที่รัฐเซาท์แคโรไลนาในปี 1964 โดยไม่มีวันกลับมาอยู่บ้านแบบเป็นเรื่องเป็นราวอีก โรงเรียนมัธยม เวด แฮมปตัน ได้ตีพิมพ์นิตยสารวรรณกรรมเล่มเล็กรวมบทกวีและเรื่องสั้น ในตอนท้ายมีบทกวีหนึ่งโดยจอห์นนี่ ไฟเฟอร์ ผมจะไม่ให้คุณต้องทรมานใจ เพราะมันไม่ใช่กลอนที่ตึงเครียด บรรณาธิการก็ช่างมีเมตตา สิ่งที่สำคัญสำหรับผมในตอนนั้นคือชื่อเรื่องและกลอน 4 บรรทัดแรก กวีนี้ชื่อว่า “ปีแห่งการสูญเสีย” มีภาพประกอบด้านข้างเป็นรูปชายชรานั่งเก้าอี้โยก บทกลอนเริ่มต้นด้วย

เข้าได้แสวงหาความหมายซ่อนเร้นของโลกนี้มานาน
 นานแล้วที่ข้าค้นหาในวัยเยาว์ แต่ก็ไร้ผล
 บัดนี้เมื่อข้าใกล้บรรลुช่วงปีสุดท้ายของชีวา
 ข้าจำต้องเริ่มแสวงหาใหม่อีกครา

หลังจากแยกทางจากบทกวีนั้นมาห้าสิบปี ผมยังคงได้ยินเสียงสะท้อนอันน่ากลัวว่า “ผมได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า! ผมได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า!” ด้วยสาเหตุบางประการ ผมได้ถูกปลุกให้แสวงหาความหมายและแก่นสำคัญของชีวิต คำถามทางจริยธรรมว่า “เราทำอะไรได้บ้าง” ได้จัดจางลงไปเมื่อเทียบกับคำถามที่ว่า “อะไรคือสิ่งสำคัญที่สุด เป็นแก่นแท้ที่สุด?” ความคิดที่จะสร้างชีวิตแต่ให้ผ่านเกณฑ์จริยธรรมขั้นต่ำสุดหรือสร้างผลกระทบน้อยสุด – คือชีวิตที่ถูกนิยามด้วยคำถามว่า “เราทำอะไรได้บ้าง” – ได้ดูเหมือนจะน่ารังเกียจสำหรับผม ผมไม่ต้องการชีวิตขั้นต่ำสุด ผมไม่ต้องการดำเนินชีวิตที่ขายขอบของความเป็นจริง ผมต้องการเข้าใจสิ่งสำคัญของชีวิตและแสวงหามัน

ลัทธิอัตถิภาวนิยมแทรกซึมอยู่ในทุกอณูของชีวิตเรา

แรงบันดาลใจที่ไม่อยากพลาดแก่นแท้ของชีวิต ไม่ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า ได้ทวีความรุนแรงขึ้นในช่วงที่อยู่วิทยาลัย – ช่วงปลายปี คศ.1960 อันสับสนอลหม่าน มีเหตุผลอันสำคัญสำหรับเรื่องนี้ เหตุผลที่ไปไกลเกินกว่าความวุ่นวายภายในของเด็กหนุ่มที่กำลังก้าวพ้นวัย “สาระ” หรือ “แก่นแท้” (essence) ถูกคุกคามเกือบทุกหนแห่ง ลัทธิอัตถิภาวนิยม¹ แทรกซึมอยู่ในทุกอณูของชีวิตเรา และความหมายของอัตถิภาวนิยมคือ “การดำรงอยู่ขึ้นมา ก่อนแก่นแท้” นั่นคือ โดยเริ่มแรก คุณดำรงอยู่ก่อน แล้วด้วยการดำรงอยู่นั้น คุณจึงสร้างแก่นแท้ของตัวเอง คุณสร้างแก่นแท้ด้วยการเลือกอย่างอิสระว่า คุณจะเป็นอะไร ไม่มีแก่นแท้ภายนอกให้คุณติดตามหรือปฏิบัติตาม เราอาจ

1 ลัทธิอัตถิภาวนิยม (Existentialism) คือแนวคิดทางปรัชญาที่เน้นว่ามนุษย์แต่ละคนเป็นผู้รับผิดชอบในการสร้างความหมายให้กับชีวิตของตนเองผ่านการกระทำและการตัดสินใจ โดยเชื่อว่าไม่มีความหมายหรือจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ล่วงหน้า มนุษย์มีอิสระในการเลือกและต้องรับผิดชอบต่อการเลือกนั้น (โดยผู้แปล)

เรียกกันแต่ภายนอกว่า “พระเจ้า” หรือ “ความหมาย” หรือ “เป้าหมาย” - ไม่มีแก่นแท้ภายนอกเหล่านี้จนกว่าคุณจะสามารถสร้างขึ้นด้วยการดำรงอยู่อย่างกล้าหาญของตัวเอง (หากคุณขมวดคิ้วและคิดว่า “นี่ดูคล้ายกับยุคสมัยของเราและสิ่งที่เรียกว่าหลังสมัยใหม่นิยม” อย่าแปลกใจเลย ไม่มีอะไรใหม่ภายใต้พระอาทิตย์ มีเพียงการนำมาใช้ซ้ำๆ อยู่เรื่อยไป)

ผมจำได้ว่าเคยนั่งอยู่ในโรงละครที่มีดสลัว ดูละครที่เป็นลูกหลานของลัทธิอัตถิภาวนิยม นั่นคือ “ละครแนวไร้สาระ” (theater of the absurd) เรื่องนั้นคือ รอคอยโกโดท (Waiting for Godot) ของซามูเอล เบคเกตต์ ในเรื่อง วลาดิเมียร์และเอสเทราก่อนพบกันได้แต่ต้นไม้และสนทนากันขณะที่ รอคอยโกโดท เขาไม่มาเสียที ใกล้จบการแสดง มีเด็กชายคนหนึ่งมาบอกพวกเขาว่าโกโดทจะไม่มา พวกเขาตัดสินใจจะจากไปแต่กลับไม่ขยับเขยื้อน พวกเขาไม่ไปไหนเลย ม่านปิดลง และพระเจ้าที่ถูกสื่อโดยตัวละครโกโดทก็ไม่มาสักที

นั่นคือมุมมองของเบคเกตต์ ที่เหมือนคนอย่างผม- รอคอย แสวงหาหวังจะพบบอกผู้เป็นแก่นแท้ของสรรพสิ่ง แทนที่จะสร้างแก่นแท้ของตัวเองด้วยการดำรงอยู่อย่างอย่างเสรีและไร้ขีดจำกัด เขาบอกเป็นนัยว่า คุณกำลังไปอยู่ที่ไหนสักแห่ง - ซึ่งก็คือไม่ไปไหนเลย ถ้าคุณไล่ตามหาจุดหมาย หรือเป้าประสงค์ หรือจุดเน้น หรือแก่นแท้ที่อยู่เหนือธรรมชาติ

“คนไร้จุดหมาย”

วงเดอะบีเทิลส์ได้วางจำหน่ายอัลบั้มจิตใจที่ท้อจากยาง (Rubber Soul) ในเดือนธันวาคม ปี1965 และร้องถึงอัตถิภาวนิยมของพวกเขาด้วยพลังที่เร้าจิตใจคนรุ่นผมอย่างมาก บางทีเพลง “คนไร้จุดหมาย” (Nowhere Man) ของจอห์น เลนนอนอาจสื่อได้ชัดเจนที่สุด

-
- 2 ลัทธิหลังสมัยใหม่นิยม (Postmodernism) คือแนวคิดทางปรัชญาและวัฒนธรรมที่ตั้งคำถามต่อความเชื่อและค่านิยมแบบดั้งเดิม ปฏิเสธความคิดเรื่องความจริงสากลหรือความรู้ที่เป็นภววิสัย เน้นความหลากหลายของมุมมองและการตีความ และมักวิพากษ์โครงสร้างอำนาจและความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นทางสังคม (โดยผู้แปล)

เขาคือชายที่ไร้จุดหมายอย่างแท้จริง
 ซึ่งนั่งอยู่ในดินแดนอันไร้ที่ไปของตน
 วางแผนไร้จุดหมาย เพื่อคนที่ไร้ตัวตน
 ไร้มุมมอง ไม่รู้ว่าเขาจะไปที่ไหน
 เขาเป็นเหมือนคุณและฉันบ้างไหม?

วันเวลาเหล่านั้นเป็นช่วงที่น่าตื่นเต้น โดยเฉพาะสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัย และโชคดียที่พระเจ้าไม่ได้ทรงนิ่งเงียบ ไม่ใช่ทุกคนที่ยอมจำนนต่อการล่อลวงของความไร้สาระและแรงดึงดูดของความว่างเปล่าอันกล้าหาญ ไม่ใช่ทุกคนที่ยอมแพ้ต่อคำเรียกร้องของอัลแบร์ กามูส์และฌอง-ปอล ซార్ตร์ แม้แต่บรรดาเสียงที่ไม่ได้หยั่งรากในความจริงของพระเจ้า ก็ยังรู้ว่าต้องมีบางสิ่งที่ยากกว่านี้ - บางสิ่งที่ยูนอกเหนือตัวเรา บางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าและมีคุณค่ามากกว่าสิ่งที่เราเห็นในกระจก ซึ่งคุ้มค่าแก่การมีชีวิตอยู่เพื่อมัน

คำตอบ คำตอบกำลังโบกสะบัดอยู่ในสายลม

บ๊อบ ดิลลันกำลังขีดเขียนบรรดาบทเพลงที่มีถ้อยคำแห่งความหวังแฝงอยู่ อย่างคลุมเครือ ซึ่งระเบิดออกมาบนเวทีอย่างแม่นยำ เพราะเพลงเหล่านี้ บ่งชี้ถึงความเป็นจริงจากพระเจ้าที่จะไม่ทำให้เราต้องรอคอยตลอดไป สิ่งต่างๆ จะเปลี่ยนแปลงไป ไม่ช้าก็เร็ว คนช้าจะกลายเป็นเร็ว และคนแรกจะกลายเป็นคนสุดท้าย และมันจะไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเราเป็นนายของชะตากรรมอันไร้สาระของเราเอง แต่มันจะมาหาเรา นั่นคือสิ่งที่เราทุกคนรู้สึกได้จากเพลง “The Times They Are A-Changin’” (กาลเวลากำลังเปลี่ยนแปลง)

เส้นแบ่งถูกลากไว้แล้ว คำสาปก็ถูกเอ่ยออกมา
 คนที่ช้าในวันนี้ จะเร็วในวันหน้า
 ปัจจุบันที่เห็นอยู่ จะกลายเป็นอดีตในไม่ช้า
 เรียบเรียงเก่าก็กำลังจะเสื่อมหาย
 ผู้เป็นที่หนึ่งในวันนี้ จะกลายเป็นคนสุดท้ายในวันหน้า
 เพราะกาลเวลากำลังเปลี่ยนแปลง

เชื่อว่าคงทำให้พวกอัตถิภาวนิยมหัวเสียไม่น้อยเมื่อได้ยินเพลงนี้ ดิแลน อาจจะกำลังกวาดล้างแนวคิดสัมพัทธนิยม³ แบบอะไรก็ได้ของพวกเขาโดยที่ยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำไป ด้วยการใช้คำว่า “คำตอบนั้น... คำตอบนั้น” อย่างกล้าหาญถึงสองครั้งในเพลงฮิตติดชาร์ต “Blowin’ in the Wind” (โบกสะบัดอยู่ในสายลม)

มนุษย์ต้องเงยหน้ามองกี่ครั้ง
ก่อนที่จะเห็นท้องฟ้า?
แล้วมนุษย์ต้องมีทุกี่คู่
ก่อนจะได้ยินเสียงร่ำไห้ของผู้คน?
อีกกี่ชีวิตต้องดับสูญ ก่อนที่เขาจะรู้
ว่ามีคนตายมากเกินไปแล้ว?
คำตอบนั้น เพื่อนเอ๋ย กำลังโบกสะบัดอยู่ในสายลม
คำตอบนั้นกำลังโบกสะบัดอยู่ในสายลม

ชายคนหนึ่งจะเงยหน้ามองกี่ครั้งโดยไม่เห็นท้องฟ้า? ท้องฟ้านั้นมีอยู่จริงให้เห็น คุณอาจจะเงยหน้ามอง همین ครั้งและบอกว่าไม่เห็นมัน แต่นั่นไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อการดำรงอยู่อย่างเป็นรูปธรรมของท้องฟ้า ท้องฟ้ายังอยู่ที่เดิม และวันหนึ่งคุณจะเห็นมัน คุณต้องเงยหน้ามองกี่ครั้งก่อนที่จะเห็นมัน? มีคำตอบอยู่ คำตอบนั้น คำตอบนั้น เพื่อนเอ๋ย ไม่ใช่สิ่งที่คุณจะคิดค้นหรือสร้างขึ้นเองได้ มันจะถูกกำหนดไว้สำหรับคุณ มันอยู่ภายนอกตัวคุณ มันเป็นจริงและเป็นรูปธรรมและมันคง วันหนึ่งคุณจะได้ยินมัน คุณไม่ได้สร้างมัน คุณไม่ได้กำหนดมัน มันมาหาคุณ และไม่ช้าก็เร็ว คุณจะปรับตัวให้เข้ากับมัน - หรือโศกเศร้ากับมัน

นั่นคือสิ่งที่ผมได้ยินจากเพลงของดิแลน และทุกอย่างในตัวผมพูดว่าใช่แล้ว! มีคำตอบที่เขียนไว้ตัวใหญ่ๆ การพลาดคำตอบนั้นจึงหมายถึงชีวิต

3 แนวคิดสัมพัทธนิยม (Relativism) คือแนวคิดทางปรัชญาที่เสนอว่าความจริง ความรู้ หรือ ค่านิยมทางศีลธรรมไม่ได้เป็นสากลหรือเด็ดขาด แต่ขึ้นอยู่กับบริบทเฉพาะ เช่น วัฒนธรรม สังคม หรือมุมมองส่วนบุคคล แนวคิดนี้ปฏิเสธความคิดที่ว่ามีความจริงหรือมาตรฐานทางศีลธรรมที่เป็นสากลและใช้ได้กับทุกสถานการณ์ สัมพัทธนิยมเน้นว่าการตัดสินใดๆ ต้องพิจารณาในบริบทที่เกี่ยวข้อง

ที่สูญเปล่า การค้นพบคำตอบนั้นจึงหมายถึงการมีคำตอบที่เป็นหนึ่งเดียวสำหรับคำถามทั้งหมดของผม คำตอบจากพระเจ้า

ทางเดินสีน้ำตาลเล็กๆ บนเนินเขาสีเขียวบนแผ่นป้ายในครัวของเรา กำลังคดเคี้ยวไปตลอดยุค 60 ท่ามกลางกับดักหวานฉ่ำแห่งความโง่เขลาทางปัญญา โอ้ คนรุ่นของผมถูกล้าหลอเหลือเกินเมื่อพวกเขาก้าวออกจากเส้นทางและเหยียบเข้าไปในกับดัก! บางคนถึงกับรวบรวมความกล้าที่จะโอ้อวดว่า “ผมได้เลือกเส้นทางแห่งอิสรภาพแล้ว ผมได้สร้างการดำรงอยู่ของตัวเองขึ้นมา ผมได้สลัดกฎเกณฑ์เก่าๆ ทิ้งไปแล้ว ดูสิว่าขาของผมถูกตัดขาดไปแล้ว!”

ชายผมยาวสวมกางเกงขาสั้น

แต่พระเจ้าทรงเมตตาและประทานสารพัดคำเตือนที่เร้าใจภายในตลอดเส้นทางนั้น ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงปี 1965 ฟรานซิส เชฟเฟอร์ได้บรรยายที่วิทยาลัยวິตันเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ซึ่งต่อมาในปี 1968 ได้กลายเป็นหนังสือชื่อพระเจ้าผู้ทรงอยู่ที่นั่น (*The God Who Is There*)⁴ ชื่อหนังสือแสดงถึงความเรียบง่ายที่น่าทึ่งของวิทยานิพนธ์ พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น ไม่ใช่อยู่ภายในนี้ โดยถูกกำหนดและหล่อหลอมตามความปรารถนาของตัวฉันเองพระเจ้าทรงอยู่ภายนอก⁵ เป็นภาวีสัย⁶ เป็นความจริงสูงสุด (ซึ่งเชฟเฟอร์ออกเสียงคล้าย “เรียวิตี้”)

4 ผลงานอันเป็นเหมือนคำพยากรณ์ของเชฟเฟอร์เข้ากันกับยุคสมัยของเราอย่างไม่น่าเชื่อ ผมขอแนะนำให้ผู้อ่านทุกคนอ่านงานของเชฟเฟอร์อย่างน้อยหนึ่งชิ้น จุดเริ่มต้นที่ดีคือการเริ่มอ่านจาก “สุดยอดผลงาน” นั่นคือ *The Francis A. Schaeffer Trilogy: The God Who Is There, Escape from Reason, และ He Is There and He Is Not Silent* (วິตัน, อิลลินอยส์: ครอสเวย์, 1990)

5 แนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงอยู่ “ภายนอก” ตรงข้ามกับแนวคิดของลัทธิอัตถิภาวนิยมที่มองว่ามนุษย์เป็นผู้กำหนดความหมายของตนเอง (โดยผู้แปล)

6 ภาวีสัย [Objective] หมายถึงสิ่งที่ป็นจริงหรือมีอยู่โดยไม่ขึ้นกับความคิดเห็น ความรู้สึก หรือความเชื่อส่วนบุคคล เป็นสิ่งที่สามารถพิสูจน์หรือยืนยันได้ด้วยข้อเท็จจริงและหลักฐานที่เป็นรูปธรรม ในทางปรัชญาและวิทยาศาสตร์ ภาวีสัยหมายถึงความจริงหรือความรู้ที่เป็นกลางปราศจากอคติ และสามารถตรวจสอบได้โดยบุคคลอื่น ภาวีสัยมักถูกใช้เพื่อบ่งชี้ตรงข้ามกับ “อัตวิสัย” (subjective) ซึ่งหมายถึงสิ่งที่ขึ้นอยู่กับการคิดเห็นหรือประสบการณ์ส่วนบุคคล (โดยผู้แปล)

สิ่งที่ดูเหมือนความจริงทั้งหมดสำหรับเรานั้นขึ้นอยู่กับพระเจ้า มีเพียงการทรงสร้างและพระผู้สร้างเท่านั้น และการทรงสร้างได้รับความหมายและจุดประสงค์ทั้งสิ้นมาจากพระเจ้า

นี่คือป้ายบอกทางที่น่าสนใจอย่างยิ่ง จงอยู่บนเส้นทางแห่งความจริงที่เป็นจริง นี่จะเป็นวิธีที่คุณจะหลีกเลี่ยงการใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า จงอยู่บนเส้นทางที่พ่อผู้ประกาศพระกิตติคุณอย่างร้อนรนของคุณเคยเดิน อย่าละทิ้งแผ่นป้ายบนผนังในห้องครัวของคุณ นี่คือการยืนยันทางปัญญาที่มีน้ำหนักว่า ชีวิตจะสูญเปล่าในทุ่งหญ้าแห่งลัทธิอัตถิภาวนิยม จงอยู่บนเส้นทางนี้ มีความจริง มีจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์และแก่นสารของทุกสิ่ง จงค้นหาต่อไป แล้วคุณจะพบมัน ผมคิดว่าคงไม่มีประโยชน์ที่จะเสียชีวิตกับการที่คนเราต้องใช้เวลาในช่วงมหาวิทยาลัยเพื่อเรียนรู้สิ่งที่ชัดเจนอยู่แล้ว - นั่นคือมีความจริง มีการดำรงอยู่ที่เป็นภาวีสถิตและคุณค่าที่เป็นภาวีสถิต เหมือนกับปลาที่ต้องไปโรงเรียนเพื่อเรียนรู้ว่ามีน้ำ หรือนกที่ต้องเรียนรู้ว่ามีอากาศ หรือหนอนที่ต้องเรียนรู้ว่ามีดิน แต่ดูเหมือนว่าในช่วงสองร้อยปีที่ผ่านมา นี่เป็นจุดสำคัญของการศึกษาที่ดี และสิ่งที่ตรงกันข้ามคือแก่นสารของการศึกษาที่ไม่ดี ดังนั้นผมจึงไม่เสียเวลาที่ใช้ไปกับการเรียนรู้สิ่งที่เห็นได้ชัด

ชายผู้สอนให้ผมมองเห็น

แท้จริงแล้ว ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอาจารย์และนักเขียนที่อุทิศพลังงานในการสร้างสรรค์อย่างมหาศาลเพื่อให้การดำรงอยู่ของต้นไม้ น้ำ ดวงวิญญาณ ความรัก และพระเจ้ามีความน่าเชื่อถือ ซี.เอส. ลูอิสผู้ล่วงลับในวันเดียวกับจอห์น เอฟ. เคนเนดีในปี 1963 และผู้ได้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด ชื่อของเขาผุดขึ้นเหนือขอบฟ้าแห่งเส้นทางสีน้ำตาลเล็ก ๆ ของผมในปี 1964 ด้วยแสงสว่างอันรุ่งโรจน์จนยากที่จะไม่พูดเกินจริงถึงผลกระทบที่เขามีต่อชีวิตผม

ในปีแรกของการเป็นนักศึกษามีคนแนะนำผมให้รู้จักกับลูอิสผ่านหนังสือชื่อแก่นแท้แห่งคริสต์ศาสนา (Mere Christianity)⁷ หลังจากนั้นประมาณ 5-6 ปี หนังสือของลูอิสอยู่ติดมือผมเกือบตลอดเวลา ผมคิดว่าหาก

7 ซี.เอส. ลูอิส, แก่นแท้แห่งคริสต์ศาสนา *Mere Christianity* (นิวยอร์ก: แมคมิลแลน, 1952)

ปราศจากอิทธิพลของเขา ผมคงไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขหรือมีประโยชน์เท่าที่เป็นอยู่ เหตุผลมีดังนี้

ลูอิสทำให้ผมระมัดระวังต่อความหยิ่งผยองทางยุคสมัย⁸ เขาแสดงให้เห็นว่า ความใหม่ไม่ใช่คุณธรรม หรือคุณงามความดี และความเก่าก็ไม่ใช่ความชั่วร้าย ความจริง ความงาม และความดีไม่ได้ถูกกำหนดจากช่วงเวลาที่ยืนยาวอยู่ ไม่มีสิ่งใดด้อยค่าเพราะความเก่า และไม่มีสิ่งใดมีค่าเพราะความทันสมัย ลูอิสนี้ได้ปลดปล่อยผมจากการครอบงำของความแปลกใหม่⁹ และเปิดโลกแห่งปัญญาจากยุคสมัยต่างๆ ให้แก่ผม จนถึงทุกวันนี้ ผมได้รับอาหารทางจิตวิญญาณส่วนใหญ่จากหลายศตวรรษที่ผ่านมา ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับลูอิสที่ได้สำนึกให้เข้าใจถึงสิ่งที่เห็นได้ชัดอย่างน่าประทับใจ

ลูอิสได้สำนึกผมเห็นจนเชื่อมั่นว่า ตรรกะที่เข้มงวด แม่นยำ และลึกซึ้งนั้น ไม่ได้ขัดแย้งกับความรู้สึกที่ลึกซึ้งสะท้อนใจ รวมทั้งจินตนาการสดใสมิชีวิตชีวา แม้กระทั่งความสนุกสนาน เขาเป็น “นักเหตุผลนิยมเชิงโรแมนติก”¹⁰ เขาได้ผสมผสานสิ่งที่เกือบทุกคนในปัจจุบันคิดว่าเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันโดยธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นความมีเหตุผลและบทกวี ตรรกะที่เย็นชาและความรู้สึกที่อบอุ่น ร้อยแก้วที่มีระเบียบและจินตนาการที่เป็นอิสระ ในการทลายภาพเหมารวมเก่าๆ เหล่านี้ เขาได้ปลดปล่อยให้ผมสามารถใช้ความคิดอย่างหนักและเขียนบทกวีได้ ได้แต่งเพื่อการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูและประพันธ์บทเพลงสรรเสริญพระคริสต์ ทำลายข้อโต้แย้งและกอดเพื่อน เรียกร้องคำจำกัดความและใช้อุปมาอุปไมย

ลูอิสทำให้ผมมีความรู้สึกถึงความ “เป็นจริง” ของสรรพสิ่งอย่างจริงจัง ผมบรรยายความล้ำค่าของสิ่งนี้ได้ยากมาก เมื่อตื่นนอนในตอนเช้าและรู้สึกถึง

8 “ความหยิ่งผยองทางยุคสมัย”(chronological snobbery) หมายถึงทัศนคติที่เชื่อว่าสิ่งที่ทันสมัยหรือใหม่กว่าย่อมดีกว่าสิ่งที่เก่ากว่าเสมอ โดยไม่พิจารณาคุณค่าที่แท้จริง (โดยผู้แปล)

9 “การครอบงำของความแปลกใหม่” (the tyranny of novelty) เป็นแนวคิดที่อธิบายถึงสภาวะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับสิ่งใหม่ๆ มากเกินไป โดยละเลยคุณค่าของสิ่งที่มีมาแต่เดิม (โดยผู้แปล)

10 “นักเหตุผลนิยมเชิงโรแมนติก” (Romantic rationalist) เป็นคำที่อธิบายถึงบุคคลที่สามารถผสมผสานการใช้เหตุผลเชิงตรรกะกับความคิดสร้างสรรค์และอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างลงตัว (โดยผู้แปล)

ความแน่นนุ่มของที่นอน รังสีของดวงอาทิตย์อันอบอุ่น เสียงเข็มของนาฬิกา และความ “มีอยู่” เฉพาะตัวของสรรพสิ่ง (ซึ่งเขาเรียกว่า “กวิตติ”¹¹) เขาช่วยให้ผมตื่นรู้ต่อชีวิตอย่างมีชีวิตชีวา ช่วยให้ผมเห็นสิ่งที่มีอยู่ในโลกนี้ - สิ่งที่เราหาไม่มี เราคงจะจ่ายหลายล้านดอลลาร์เพื่อให้ได้มา แต่เมื่อมีอยู่แล้ว กลับมองข้าม เขาทำให้ผมตื่นรู้ต่อความงามมากขึ้น เขาบอกจิตวิญญาณของผมว่า สิ่งมหัศจรรย์อยู่รอบตัวเราทุกวัน พร้อมจะปลุกเร้าการสัมผัสการหากผมเปิดตา ดู เขาสถิตจิตวิญญาณอันเข้มแข็งของเขา และสดน้ำเย็นแห่งความจริง มาที่ใบหน้า จนทำให้ชีวิต พระเจ้า สวรรค์ และนรกบุกรุกเข้ามาในโลกของผม ด้วยสง่าราศีและความน่าสะพรึงกลัว

เขาได้เปิดโปงการต่อต้านทางปัญญาอันซับซ้อนต่อความเป็นจริงเชิงวัตถุ และค่านิยมเชิงวัตถุ¹² ว่าเป็นความโง่เขลาอย่างชัดแจ้ง ราชาแห่งปรัชญาของ คนรุ่นผมนั้นไม่ได้สวมเสื้อผ้าอาภรณ์ใด ๆ¹³ และนักเขียนหนังสือสำหรับเด็ก จากอ็อกซ์ฟอร์ดมีความกล้าหาญที่จะกล่าวเช่นนั้น

คุณไม่สามารถ “มองทะลุ” สิ่งต่าง ๆ ไปได้ตลอดกาล จุดประสงค์ทั้งหมดของการมองทะลุสิ่งใดสิ่งหนึ่งคือเพื่อบ่งชี้บางสิ่งผ่านมัน การที่หน้าต่างโปร่งใสเป็นสิ่งที่ดี เพราะถนนหรือสวนที่อยู่เบื้องหลังมันนั้น ทัศนียภาพ แต่ถ้าคุณมองทะลุสวนไปด้วยล่ะ? การพยายาม “มองทะลุ” หลักการพื้นฐานนั้นไม่มีประโยชน์เลย หากมองทะลุทุกสิ่ง แล้วทุกสิ่ง ต้องเป็นสิ่งโปร่งใสทั้งหมด แต่โลกที่โปร่งใสทั้งหมดก็คือโลกที่มองไม่เห็น การ “มองทะลุ” ทุกสิ่งก็เท่ากับไม่เห็นอะไรเลย¹⁴

โอ้ ยังมีอีกมากมายที่ควรกล่าวถึงเกี่ยวกับโลกตามที่ซี.เอส. ลูอิสได้มองเห็น และตามวิธีที่เขาพูด เขามีข้อบกพร่อง บางอย่างก็ร้ายแรง แต่ผมจะ

11 ซี.เอส. ลูอิส, *Surprised by Joy* (นิวยอร์ก: ฮาร์คอร์ท, เบรซ และ เวิลด์, 1955), 199

12 “การดำรงอยู่เชิงภววิสัย” (objective being) หมายถึง ความเป็นจริงที่ดำรงอยู่อย่างเป็นอิสระ จากความคิดหรือความเชื่อส่วนบุคคล “คุณค่าเชิงภววิสัย” (objective value) หมายถึง คุณค่า ที่มีอยู่จริงโดยไม่ขึ้นกับความคิดเห็นส่วนบุคคล (โดยผู้แปล)

13 การกล่าวหาว่า “ไม่ได้สวมเสื้อผ้าอาภรณ์ใด ๆ” เป็นการอ้างอิงถึงนิทานเรื่อง “ชุดใหม่ของ พระราชา” ซึ่งหมายความว่าแนวคิดเหล่านั้นไม่มีสาระที่แท้จริง แต่ผู้กล่าวแนวคิดเหล่านั้นกลับ ไม่รับรู้ความจริงนี้ (โดยผู้แปล)

14 ซี.เอส. ลูอิส, *The Abolition of Man* (นิวยอร์ก: แมคมิลแลน, 1947), 91

ไม่มีวันหยุดขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับบุรุษที่น่าทึ่งคนหนึ่งที่เข้ามาในเส้นทางของผมในจังหวะเวลาที่สมบูรณ์แบบ

คู่มือคือข้อเท็จจริงที่แน่นอนอันหนักแน่น

มีอีกแรงหนึ่งที่ทำให้ความเชื่อมั่นของผมในการดำรงอยู่อย่างไม่คลอนแคลนของความจริงที่แน่นอน เธอมีชื่อว่าโนเอล เฮนรี ผมตกหลุมรักเธอในช่วงฤดูร้อนปี 1966 อาจจะเร็วเกินไปก็ได้ แต่ทุกอย่างก็ออกมาดี ผมยังคงรักเธออยู่ ไม่มีอะไรทำให้จินตนาการทางปรัชญาที่เลื่อนลอยกลับมาสู่ความเป็นจริงได้ เท่ากับความคิดที่ว่าผมมีภรรยาและลูกที่ต้องเลี้ยงดู

พวกเราแต่งงานกันในเดือนธันวาคม 1968 การคิดในความสัมพันธ์กับคนจริง ๆ นั้นเป็นสิ่งที่ดี นับจากนั้นเป็นต้นมา ทุกความคิดของผมล้วนเป็นความคิดในบริบทของความสัมพันธ์ ไม่มีอะไรที่เป็นเพียงแค่มุมความคิดล้วน ๆ แต่เป็นความคิดที่เกี่ยวข้องกับภรรยาของผม และต่อมาก็เกี่ยวกับลูกทั้งห้าคนตลอดจนหลาน ๆ ที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ผมขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอุปมาของพระคริสต์และคริสตจักรที่ผมได้รับโอกาสให้ดำเนินชีวิตมาตลอดสี่สิบปี นี้ มีบทเรียนมากมายในชีวิต—ชีวิตที่ไม่สูญเปล่า—ซึ่งผมอาจไม่มีวันได้เรียนรู้ หากปราศจากความสัมพันธ์นี้ (เช่นเดียวกับที่มีบทเรียนในการเป็นโสดตลอดชีวิตซึ่งอาจไม่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยวิธีอื่น)

ผมขอบคุณพระเจ้า และโรคมโน¹⁵ ในชีวิตของผม

ในฤดูใบไม้ร่วงปี 1966 พระเจ้าทรงนำทางชีวิตของผมด้วยเส้นทางที่ยิ่งแคบลงกว่าเดิม เมื่อพระองค์ทรงทำการเคลื่อนไหวครั้งสำคัญต่อไป โนเอลก็สงสัยว่าผมหายไปไหน ภาคเรียนฤดูใบไม้ร่วงเริ่มขึ้นแล้ว แต่ผมไม่ปรากฏตัวในชั้นเรียนหรือในคริสตจักร สุดท้ายเธอพบผมนอนอยู่ที่ศูนย์สุขภาพ เพราะโรคต่อมน้ำเหลืองอักเสบ (โมโนนิวคลีโอซิส) ผมนอนอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามสัปดาห์ แผนชีวิตที่ผมมั่นใจนักหนาเมื่อสี่เดือนก่อนพังทลายลงในมือที่ป่วยไข้ของผม

15 “โมโน” ในหัวข้อเป็นการเรียกสั้น ๆ ของโรค (mononucleosis)

ในเดือนพฤษภาคม ผมรู้สึกมั่นใจอย่างยินดีว่าชีวิตของผมจะเป็นประโยชน์ที่สุดในฐานะแพทย์ ผมรักชีววิทยา รักแนวคิดในการรักษาผู้คน และรักในการได้รู้ว่าผมกำลังทำอะไรในวิทยาลัย ดังนั้นผมจึงเรียนวิชาเคมีทั่วไปในโรงเรียนภาคฤดูร้อน เพื่อจะเร่งเรียนให้ทันวิชาเคมีอินทรีย์ในฤดูใบไม้ร่วงนั้น

เพราะตอนนั้นผมเป็นโรคต่อมน้ำเหลืองอักเสบ (โมโน) ผมจึงพลาดเรียนวิชาเคมีอินทรีย์ไปสามสัปดาห์ ไม่มีทางที่จะตามทัน แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือฮาโรลด์ จอห์น ออคเคงกา ซึ่งขณะนั้นเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรพาร์คสตรีทในบอสตัน กำลังเทศนาในคริสตจักรทุกเช้าระหว่างสัปดาห์แห่งการเน้นย้ำทางจิตวิญญาณ ผมฟังคำเทศนาของเขาผ่านทางสถานีวิทยุของวิทยาลัย ผมไม่เคยได้ยินการอธิบายพระคัมภีร์แบบนี้มาก่อนเลย ทันใดนั้น ความจริงแท้อันรุ่งโรจน์ทั้งสิ้นของความเป็นจริงในพระเจ้าก็มาเป็นจุดศูนย์รวมอยู่ที่พระวณะของพระเจ้า ผมนอนอยู่ตรงนั้น รู้สึกราวกับว่าเพิ่งตื่นจากความฝัน และรู้ว่า ตอนนี้อยู่ได้ตื่นขึ้นแล้ว และผมต้องทำอะไร

โนเอลมาเยี่ยมและผมถามว่า “คุณจะคิดยังไง ถ้าผมเลิกจะเรียนแพทย์ แต่ไปเรียนที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแทน?” เช่นเดียวกับทุกครั้งที่ผมถามคำถามแบบนี้ตลอดหลายปี คำตอบก็คือ “ถ้ามันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงนำคุณไป ที่นั่นก็จะเป็นที่ซึ่งฉันจะไป” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผมไม่เคยสงสัยถึงการทรงเรียกในชีวิตในการเป็นผู้รับใช้แห่งพระวณะของพระเจ้า

ความเข้าใจที่ทะลุทะลวง— ความงดงามของพระคริสต์ ความยินดีของผม

ในปี 1968 ผมไม่เคยคิดเลยว่าการเป็นผู้รับใช้แห่งพระวชนั้นนั้นหมายถึงอะไร การเป็นศิษยาภิบาลนั้นไกลห่างจากความคาดหวังของผมมากพอ ๆ กับความคาดหวังของโนเอลที่จะกลายเป็นภรรยาศิษยาภิบาล แล้วมันหมายถึงอะไรกันแน่? มันจะหมายถึงการเป็นครู มิซซันนารี นักเขียน หรืออาจเป็นศาสตราจารย์สอนวรรณคดีที่มีความรู้ทางศาสนศาสตร์ที่ดีหรือไม่? สิ่งที่ผมรู้ก็คือพระวชนะของพระเจ้าในตอนนี้ได้มาเป็นศูนย์กลางของความเป็นจริงสูงสุดสำหรับผมอย่างทันที ไม่ว่าจะเป็นประเด็น จุดประสงค์และแก่นสารอันยิ่งใหญ่ที่ผมปรารถนาจะเชื่อมโยงเข้ากับชีวิตนั้นได้ผูกติดกับพระคัมภีร์อย่างแยกออกมิได้ คำสังนั้นชัดเจน “จงอุตส่าห์ถวายเป็นตัวท่อนเองที่พระเจ้าทรงรับรองแล้วแต่พระองค์ เป็นคนงานที่ไม่อับอาย สอนพระวชนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15) สำหรับผม นั้นหมายถึงการเข้าเรียนที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรม โดยเน้นไปที่การเข้าใจและใช้พระคัมภีร์อย่างถูกต้อง

การเรียนรู้จะไม่ตัดหัวตัวเอง

การต่อสู้เพื่อเรียนรู้สิ่งที่เห็นได้ชัดยังคงดำเนินต่อไป การโจมตีสมัยใหม่ต่อความเป็นจริง—ที่ว่ามีความจริงเชิงรูปธรรมที่แท้จริงอยู่นอกตัวเราซึ่งสามารถ

รู้ได้อย่างแท้จริง—ได้เปลี่ยนการศึกษาพระคัมภีร์ให้กลายเป็นหนองน้ำของ
อัครวิสัย¹ คุณสามารถเห็นสภาพนี้ได้ในคริสตจักร เมื่อกลุ่มย่อยแบ่งปัน
ความประทับใจเชิงอัครวิสัยของพวกเขาเกี่ยวกับความหมายของข้อพระคัมภีร์
“สำหรับฉัน” โดยไม่มีหลักยึดในความหมายดั้งเดิมใด ๆ และคุณสามารถ
เห็นได้ในหนังสือทางวิชาการเมื่อนักวิชาการที่มีความคิดสร้างสรรค์นั้นตัดหัว
ตัวเองด้วยการโต้แย้งว่า ข้อความในพระคัมภีร์ไม่มีความหมายเชิงรูปธรรม

ถ้าเรามีชีวิตให้ในโลกนี้เพียงชีวิตเดียว และถ้าไม่ยากให้ชีวิตสูญเปล่า
ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการค้นหาวาพระเจ้าทรงหมายความว่าอย่างไรจริง ๆ
ในพระคัมภีร์ เนื่องจากพระเจ้าได้ทรงดลใจให้มนุษย์เขียนพระคัมภีร์ขึ้นมา ถ้า
เราตีความพระคัมภีร์ได้อย่างอิสระตามใจเรา ก็จะไม่มีการบอกได้ว่าชีวิตไหน
มีคุณค่าและชีวิตไหนสูญเปล่า ผมรู้สึกตกตะลึงกับการเล่นเกมในโลกวิชาการ
ที่ผู้เขียนใช้พลังทางปัญญาทั้งหมดของพวกเขาเพื่อลบล้างสิ่งที่พวกเขา
เขียนขึ้นเอง! นั่นคือ พวกเขาแสดงสารพัดทฤษฎีเกี่ยวกับความหมายที่
โต้แย้งว่า ไม่มีความหมายเดียวที่ถูกต้องในตัวของพระคัมภีร์ คนธรรมดา
ที่อ่านหนังสือเล่มนี้จะ (ผมหวังว่า) รู้สึกว่าเรื่องนี้เหลือเชื่อ ผมไม่โทษคุณ
หรอก มันเหลือเชื่อจริง ๆ แต่ความจริงก็คือ จนถึงทุกวันนี้ อาจารย์ที่ได้รับ
เงินเดือนสูงและกินดีอยู่ดีใช้เงินค่าเล่าเรียนและภาษีเพื่อโต้แย้งว่า “เนื่องจาก
วรรณกรรมไม่ได้สื่อความเป็นจริงอย่างถูกต้อง การตีความวรรณกรรมจึงไม่
จำเป็นต้องสื่อความเป็นจริงที่เป็นวรรณกรรมอย่างถูกต้อง”²

ในอีกนัยหนึ่ง เนื่องจากเราไม่สามารถรู้ความจริงที่เป็นรูปธรรมนอกตัว
เราได้ จึงไม่มีความหมายที่เป็นรูปธรรมในสิ่งที่เราเขียนเช่นกัน ดังนั้นการ
ตีความจึงไม่ได้หมายถึงการพยายามหาสิ่งใดที่เป็นรูปธรรมที่ผู้เขียนใส่ไว้
ในข้อความ แต่การตีความคือการที่เราแสดงออกถึงความคิดต่าง ๆ ที่เข้ามา
ในหัวของเราขณะที่เราอ่าน ซึ่งก็ไม่ได้สำคัญอะไรนัก เพราะเมื่อคนอื่นอ่านสิ่งที่
เราเขียน พวกเขาจะไม่สามารถเข้าถึงความตั้งใจของเราได้เช่นกัน ทั้งหมดนี้
เป็นเพียงเกมเท่านั้น แต่มันกลับเป็นเรื่องน่าขบขำ เพราะนักวิชาการเหล่านี้

1 “อัครวิสัย” (subjectivity) หมายถึงการตีความหรือประสบการณ์ส่วนบุคคลที่อาจแตกต่างกัน
ไปในแต่ละคน (โดยผู้แปล)

2 อี. ดี. เอิร์สท์, *Validity in Interpretation* (นิวเฮเวน, CT: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเยล,
1967), ix. ข้อความนี้ไม่ได้สะท้อนสิ่งที่เอิร์สท์เชื่อ แต่เป็นสิ่งที่เขากำลังโต้แย้ง

ทั้งหมด (รวมทั้งบรรดาสมาชิกกลุ่มย่อยต่าง ๆ) ยืนยันกันว่า จดหมายรักและสัญญาของพวกเขาเองควรถูกวัดด้วยกฎเกณฑ์เดียว นั่นคือสิ่งที่บรรดาเอกสารเหล่านี้ตั้งใจจะพูด การพูดจาไร้สาระเกี่ยวกับการตีความอย่างสร้างสรรค์ว่า “ใช่” เมื่อผมเขียนว่า “ไม่” จะไม่ได้รับการยอมรับที่ธนาคารหรือที่ปรึกษาด้านการแต่งงาน

และดังนั้นปรัชญาอรรถิภาวนิยมจึงได้กลับมาสู่พระคัมภีร์ พวกเขาเชื่อว่าการดำรงอยู่มาก่อนแก่นแท้ กล่าวคือ ผมไม่ได้ค้นพบความหมาย — แต่ผมสร้างความหมายขึ้นมา พระคัมภีร์เป็นเพียงก้อนดินเหนียว และผมคือช่างปั้น การตีความคือการสร้างสรรค์ การดำรงอยู่ของผมในฐานะประธานเป็นผู้สร้าง “แก่นแท้” ของวัตถุ พวกคุณอย่าหัวเราะเลย พวกเขาจริงจังมาก และยังคงเป็นเช่นนั้นอยู่ ทุกวันนี้มันเพียงแค่มือชื่อเรียกอื่น ๆ เท่านั้น

การปกป้องความสว่างของดวงอาทิตย์ในเวลากลางวัน

ท่ามกลางความสับสนอลหม่านแห่งอัครวิสัยนี้ ศาสตราจารย์ด้านวรรณคดีจากมหาวิทยาลัยเวอร์จิเนีย ชื่ออี. ดี. เฮิร์สซ์ได้ปรากฏตัวขึ้น การที่ผมได้อ่านหนังสือของเขาเรื่อง *Validity in Interpretation* (ความถูกต้องในการตีความ) ในช่วงที่เรียนพระคริสต์ธรรมนั้น เหมือนกับการได้พบหินก้อนหนึ่งให้ย่นในทรายดูดแห่งแนวคิดร่วมสมัยเกี่ยวกับความหมาย เช่นเดียวกับผู้นำทางส่วนใหญ่ที่พระเจ้าส่งมาตลอดเส้นทางของผม เฮิร์สซ์ได้ปกป้องสิ่งที่เห็นได้ชัด ไขแล้ว เขาโต้แย้งว่า มีความหมายดั้งเดิมที่ผู้เขียนมีอยู่ในใจตอนที่เขาเขียน และใช่ การตีความที่ถูกต้องนั้นมุ่งหาเจตนาที่อยู่ในพระคัมภีร์ตอนที่ศึกษา และให้เหตุผลที่ดีสำหรับการอ้างว่าผู้ตีความได้เห็นเข้าใจถึงความหมายนั้นแล้ว สิ่งนี้ดูเหมือนจะชัดเจนสำหรับผมเหมือนกับแสงอาทิตย์ยามกลางวัน มันเป็นเรื่องที่ทุกคนสันนิษฐานในชีวิตประจำวันเมื่อพวกเขาพูดหรือเขียน

บางทีสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ มันดูเหมือนเป็นมารยาทที่ดี ไม่มีใครในพวกเราต้องการให้บันทึก จดหมาย และสัญญาของเราถูกตีความแตกต่างไปจากที่เราตั้งใจ ดังนั้น มารยาททั่วไป หรือ กฎทอง³ จึงกำหนดให้เราอ่านงานของผู้อื่นในแบบที่เราต้องการให้ผู้อื่นอ่านงานของเรา สำหรับผม ดูเหมือนว่า

3 กฎทอง (Golden Rule) คือหลักการปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนที่เราต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อเรา (โดยผู้แปล)

การพูดคุยทางปรัชญาเกี่ยวกับความหมายส่วนใหญ่ นั้นเป็นเพียงความหน้าซื่อใจคด นั่นคือ เมื่ออยู่ที่มหาวิทยาลัย ฉันลตทอนความน่าเชื่อถือของความหมายที่เป็นรูปธรรม แต่ที่บ้าน (และที่ธนาคาร) ฉันยืนยันว่ามีความหมายที่เป็นเช่นนั้น แต่ผมไม่ต้องการมีส่วนร่วมในเกมนั้น มันดูเหมือนเป็นชีวิตที่สูญเปล่าโดยสิ้นเชิง หากไม่มีการตีความที่ถูกต้องซึ่งอยู่บนพื้นฐานของความหมายดั้งเดิมที่เป็นจริง เป็นรูปธรรม และไม่เปลี่ยนแปลง แล้วทั้งตัวตนของผมก็จะพูดว่า “ให้เรามากิน ต้ม และสนุกกันเถอะ แต่อย่าให้เราปฏิบัติต่องานวิชาการเสมือนว่าเป็นเรื่องสำคัญอะไรขนาดนั้น”

ความตายของพระเจ้าและความตายของความหมาย

สิ่งต่าง ๆ กำลังเชื่อมโยงกัน ในป่าของเดือนเมษายนที่อากาศเย็นสบายปี 1966 ที่วิทยาลัยวอร์ดตัน ผมได้นำนิตยสารไทม์ฉบับใหม่ไปอ่านที่มุมหนึ่งบนชั้นสองของห้องสมุด และได้อ่านเรื่องหน้าปก: “พระเจ้าตายแล้วหรือ?” (8 เมษายน 1966) “คริสเตียนที่เป็นอเทวนิยม” เช่นโทมัส เจ.เจ. อันลโทเซอร์ตอบว่า ใช่ มันไม่ใช่ข่าวใหม่ ฟรีดริช นีทซ์เชได้ประกาศการสิ้นพระชนม์เมื่อร้อยปีก่อนหน้านั้นว่า “พระเจ้าหายไปไหน?... ผมจะบอกคุณว่า เราได้ฆ่าพระองค์แล้ว—คุณและผม พวกเราทุกคนเป็นฆาตกรของพระองค์ พระเจ้าสิ้นพระชนม์แล้ว พระเจ้ายังคงสิ้นพระชนม์อยู่และเราได้ฆ่าพระองค์แล้ว”⁴ นั่นเป็นคำสารภาพที่มีราคาแพง ฟรีดริช นีทซ์เชใช้ชีวิต 11 ปีสุดท้ายในสภาพจิตบกพร่องกึ่งไร้การตอบสนองและสิ้นลมในปี 1900

แต่ “คริสเตียนที่เป็นอเทวนิยม” ผู้กล้าหาญในยุค 60 ไม่ได้คำนวณถึงต้นทุนของการเป็นผู้แทนพระเจ้าในฐานะมนุษย์เหนือมนุษย์ (ซึ่งนีทซ์เชเรียกพวกเขาเช่นนั้น) เครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอลล์แรงของปรัชญาอัตถิภาวนิยมได้ปลดปล่อยลึนของเหล่านักเทววิทยาผู้สร้างสรรค์เหล่านั้น เหมือนกับพวกผู้ชายหัวเถวหลังบนเครื่องบินหลังจากตีเบียร์มากเกินไป ดังนั้นคำกล่าว

4 คำกล่าวนี้มาจากข้อเขียนสั้น ที่ 125 ชื่อว่า “The Madman” ใน The Joyful Science โดยได้รับการอ้างอิงในบทความของตามอน ลินเกอร์ “Nietzsche’s Truth” ใน *First Things* ฉบับที่ 125 (สิงหาคม/กันยายน 2002): 54; อ่านทางออนไลน์ได้ที่ <http://www.firstthings.com/ftissues/ft0208/articles/linker.html>

อันเป็นการฆ่าตัวตายที่ว่าพระเจ้าสิ้นพระชนม์แล้วจึงถูกพุดขึ้นอีกครั้ง และเมื่อพระเจ้าสิ้นพระชนม์ ความหมายของพระคัมภีร์ก็ตายตามไปด้วย หากพื้นฐานของความจริงที่เป็นรูปธรรมตายไป การเขียนและการพุดเกี่ยวกับความจริงที่เป็นรูปธรรมก็ตายไปด้วย ทั้งหมดนี้เชื่อมโยงกัน

ดังนั้น การหลุดพ้นของผมในช่วงปลายทศวรรษ 1960 จากความบ้าคลั่งของการฆ่าพระเจ้า จึงนำไปสู่การหลุดพ้นในช่วงต้นทศวรรษ 1970 จากความว่างเปล่าที่เสแสร้งของลัทธิอัสวีสนิยมในการตีความ—แนวคิดสองหน้าที่ว่าไม่มีความหมายที่เป็นรูปธรรมในประโยคใด ๆ (ยกเว้นประโยคนี้) ตอนนั้นผมพร้อมสำหรับงานที่แท้จริงของการเรียนพระคริสต์ธรรมแล้ว นั่นคือการค้นหาว่าพระคัมภีร์กล่าวอะไรเกี่ยวกับวิธีที่จะไม่ใช่ชีวิตอย่างสูญเปล่า

การเรียนรู้ “วินัยอันเข้มงวด” ในการอ่านพระคัมภีร์

ผมรู้สึกเป็นหนี้ดาเนียล ฟูลเลอร์อย่างเกินจะพรรณนา เขาสอนวิชาอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ของการตีความพระคัมภีร์ เขาแนะนำให้ผมรู้จักกับ อี.ดี. เฮิร์สช์ และยังบังคับให้ผมอ่านงานของเฮิร์สช์อย่างละเอียดถี่ถ้วน เขายังสอนให้ผมอ่านพระคัมภีร์ตามแนวทางของมัทธิว อาร์โนลด์ ที่เรียกว่า “วินัยอันเข้มงวด” เขาได้แสดงให้เห็นสิ่งที่ชัดเจนว่าข้อพระคัมภีร์นั้นไม่ใช่โมฆะที่ร้อยเป็นสายสร้อย แต่เป็นห่วงโซ่ที่เชื่อมต่อกัน ผู้เขียนพัฒนารูปแบบความคิดที่เป็นเอกภาพ พวกเขาใช้เหตุผล “พระยาห์เวห์ตรัสว่า มาเถิดให้เรารู้จักความกัน” (อิสยาห์ 1:18) นี่หมายความว่า ในแต่ละย่อหน้าของพระคัมภีร์ เราควรถามว่าแต่ละส่วนสัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ อย่างไรเพื่อสิ่งที่มีความสอดคล้องกันหนึ่งเดียว จากนั้นย่อหน้าต่าง ๆ ก็ควรสัมพันธ์กันในลักษณะเดียวกัน และต่อไปก็เป็นบท แล้วก็พระธรรมแต่ละเล่ม และดำเนินต่อไป จนกระทั่งพบความเป็นเอกภาพของพระคัมภีร์ตามที่พระคัมภีร์ได้เปิดเผยเอง

ผมรู้สึกเหมือนเส้นทางเล็ก ๆ สีนํ้าตาลของผมได้เข้าสู่สวนองุ่น นี่เป็นสวนที่มีผลไม้น่าพิเศษซึ่งทำให้จิตใจและชีวิตเปลี่ยนแปลงไป และผลนี้มิได้เก็บได้ในทุกหนแห่ง ผมไม่เคยเห็นความจริงและความงามมากมายถูกรวบรวมไว้อย่างกะทัดรัดเช่นนี้มาก่อน ในสายตาของผมในขณะนั้น และจนถึงทุกวันนี้

พระคัมภีร์ดูช่างไร้จุดสิ้นสุด นี่คือนี่สิ่งที่ผมเคยฝันถึงในศูนย์สุขภาพตอนที่ เป็นโรคต่อมน้ำเหลืองอักเสบ (โมโนนิวคลีโอซิส) เมื่อพระเจ้าทรงเรียกผมสู่การรับใช้ด้วยพระวาระ ตอนนี้คำถามกลายเป็นว่า อะไรคือจุดสำคัญ จุดประสงค์ จุดโฟกัส แก่นแท้ของการเห็นความจริงอันงดงามของพระเจ้านี้?

หนึ่งแง่มุมของเหตุผลที่ผมและทุกสิ่งดำรงอยู่

ในวิชาแล้ววิชาเล่า องค์ประกอบต่างๆ ก็ถูกวางเข้าที่ ข้างเป็นของขวัญอันล้ำค่าจริง ๆ สำหรับการเรียนพระคริสต์ธรรมสามปีนั้น! ในวิชาสุดท้ายกับ ดร. ฟูลเลอร์ ที่เรียกว่าวิชา “ความเป็นเอกภาพของพระคัมภีร์” (ซึ่งเป็นชื่อหนังสือเล่มหนึ่งด้วย)⁵ ธงแห่งความเป็นเอกภาพได้ถูกชักขึ้นเหนือพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

พระเจ้าทรงกำหนดประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ ซึ่งลำดับเหตุการณ์ของประวัติศาสตร์นี้แสดงพระเกียรติลึกลับของพระองค์อย่างเต็มที่ เพื่อว่าในตอนสุดท้าย จำนวนผู้คนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้จะมีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่จำเป็นเพื่อก่อให้เกิดความรักอันแรงกล้า [ที่สุด] ต่อพระเจ้า... สิ่งเดียวที่พระเจ้ากำลังทำในตลอดประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ คือ การสำแดงพระเมตตาของพระองค์ในลักษณะที่จะทำให้ผู้คนจำนวนมากที่สุดชื่นชมยินดีในพระองค์ด้วยสุดใจ สุดกำลัง และสุดความคิดของพวกเขาตลอดนิรันดร์กาล เมื่อโลกแห่งการทรงสร้างให้ถูกเติมเต็มไปด้วยผู้คนเช่นนี้ จุดประสงค์ของพระเจ้าในการสำแดงพระเมตตาของพระองค์ก็จะสำเร็จ เหตุการณ์ทั้งหมดในประวัติศาสตร์แห่งการไถ่และความหมายของเหตุการณ์เหล่านี้ตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ได้ประกอบกันเป็นเอกภาพในแง่ที่ว่าพวกมันร่วมกันนำไปสู่เป้าหมายนี้⁶

ประโยคเหล่านี้ได้หว่านเมล็ดพันธุ์แห่งอนาคตของผมเอาไว้ ความปรารถนาอันแรงกล้าของชีวิตผมฝังรากอยู่ที่นี้ หนึ่งในเมล็ดพันธุ์นั้นอยู่ในคำว่า “พระเกียรติลึกลับ”—เป้าหมายของพระเจ้าในประวัติศาสตร์คือการ

5 ดาเนียล ฟูลเลอร์, *The Unity of the Bible: Unfolding God's Plan for Humanity* (แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: Zondervan, 1992) ดาเนียล ฟูลเลอร์,

6 เล่มเดียวกัน, หน้า 453–54

“สำแดงพระสิริของพระองค์อย่างเต็มขนาด” อีกเมล็ดพันธุ์หนึ่งอยู่ในคำว่า “ความชื่นชมยินดี”—เป้าหมายของพระเจ้าคือให้ประชากรของพระองค์ “ชื่นชมยินดีในพระองค์ด้วยสุดใจ” ความหลงใหลปรารถนาในชีวิตของผมคือการเข้าใจและใช้ชีวิต และสอนและเทศนาเกี่ยวกับวิธีที่เป้าหมายทั้งสองของพระเจ้ามีความสัมพันธ์กัน—อันที่จริง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สองสิ่ง แต่เป็นสิ่งเดียวกัน

เรื่องนี้ก็ชัดเจนและชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าผมต้องการมาถึงจุดสิ้นสุดของชีวิตและไม่ต้องพูดว่า “ผมได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า!” แล้ว ผมจำเป็นต้องมุ่งไปให้สุด และขึ้นไปให้ถึงจุดสูงสุด เพื่อเข้าถึงจุดประสงค์สูงสุดของพระเจ้าและร่วมกับพระองค์ในจุดประสงค์นั้น หากชีวิตของผมจะต้องมีความหลงใหลปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวที่ให้ตนพึงพอใจในทุกด้านและเป็นเอกภาพ มันจะต้องเป็นความปรารถนาของพระเจ้า และหากดาเนียล ฟูลเลอร์ กล่าวถูกต้อง ความปรารถนาจากพระเจ้าคือการสำแดงพระสิริของพระองค์และความปิติยินดีในใจของผม

ตั้งแต่ที่ได้ค้นพบสิ่งนี้ ชีวิตของผมทั้งหมดถูกใช้ไปกับการมีประสบการณ์ การตรวจสอบ และการอธิบายความจริงนั้น มันชัดเจนขึ้น แน่นอนมากขึ้น และเรียวร้อมมากขึ้นในทุกปี มันชัดเจนมากขึ้นว่า การที่พระเจ้าได้รับการถวายพระเกียรติและการที่พระเจ้าได้รับความชื่นชมยินดีนั้นไม่ใช่สองเรื่องที่แตกต่างกัน ทั้งสองสัมพันธ์กันแต่ไม่เหมือนผลไม้กับสัตว์ แต่เหมือนผลไม้กับแอปเปิ้ล แอปเปิ้ลเป็นผลไม้ชนิดหนึ่ง การชื่นชมยินดีในพระเจ้าอย่างสูงสุดเป็นวิธีหนึ่งในการถวายเกียรติแด่พระองค์ การชื่นชมยินดีในพระเจ้าทำให้พระองค์มีคุณค่าสูงสุด

นักเทศน์ในศตวรรษที่ 18 ได้ทำให้เกิดความเข้าใจที่ทะลุทะลวง โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์เข้ามาในชีวิตของผมช่วงเวลานี้ พร้อมกับการยืนยันทรงพลังที่สุดเกี่ยวกับความจริงนี้ที่ผมเคยเห็นนอกเหนือจากพระคัมภีร์ การยืนยันทรงพลังมากเพราะเขาแสดงให้เห็นว่า มันอยู่ในพระคัมภีร์ ในปี 2003 เราได้ฉลองวันเกิดครบรอบ 300 ปีของเขา เขาเป็นศิษยาภิบาลและนักศาสนศาสตร์ในนิวอิงแลนด์ สำหรับผม เขาได้กลายเป็นครูผู้ล่วงลับซึ่งสำคัญ

ที่สุดนอกเหนือจากพระคัมภีร์ ไม่มีใครนอกจากพระคัมภีร์ที่ได้หล่อหลอม วิสัยทัศน์ของผมเกี่ยวกับพระเจ้าและชีวิตคริสเตียนมากไปกว่า โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์

ผมขอบคุณพระเจ้าที่เอ็ดเวิร์ดส์ไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า ชีวิตของเขา จบลงอย่างกะทันหันจากการฉีดยาป้องกันไข้ทรพิษที่ล้มเหลวเมื่อเขาอายุ 54 ปี แต่เขาได้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า ชีวิตของเขาสร้างแรงบันดาลใจเพราะความ กระตือรือร้นที่จะไม่ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า และเพราะความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้พระเจ้าทรงเป็นใหญ่สูงสุด ขอให้เราพิจารณาปณิธานบางข้อที่เขาเขียนไว้ในช่วงอายุยี่สิบต้นๆ เพื่อเพิ่มความเข้มข้นให้กับชีวิตของเขาเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

- ปณิธาน ข้อ 5: “ข้าพเจ้าตั้งปณิธานว่า จะไม่สูญเสียเวลาแม้ชั่วขณะเดียว แต่จะใช้ชีวิตอย่างมีประโยชน์สูงสุดเท่าที่จะทำได้”
- ปณิธาน ข้อ 6: “ข้าพเจ้าตั้งปณิธานว่า จะดำเนินชีวิตอย่างเต็มกำลังตลอดระยะเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่”
- ปณิธานข้อที่ 17: “ข้าพเจ้าตั้งปณิธานว่า จะใช้ชีวิตในแบบที่ข้าพเจ้าปรารถนาว่าทำได้เช่นนั้นเมื่อถึงวาระสุดท้ายของชีวิต
- ปณิธานข้อที่ 22: “ข้าพเจ้าตั้งปณิธานว่า จะพยายามให้ได้มาซึ่งความสุขสำหรับตนเองในโลกหน้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ด้วยกำลัง พลัง ความเข้มแข็ง และความมุ่งมั่นทั้งหมดที่มี แม้กระทั่งด้วยความรุนแรงที่ข้าพเจ้าสามารถทำได้หรือบังคับตัวเองให้ทำได้ ในทุกวิถีทางที่คิดออก”⁷

ปณิธานข้อสุดท้าย (ข้อ 22) อาจดูเห็นแก่ตัวอย่างชัดเจน หรือแม้แต่ดูว่าอันตราย หากเราไม่เข้าใจถึงความสัมพันธ์อันลึกซึ้งในใจของเอ็ดเวิร์ดส์ ระหว่างพระเกียรติลึกลับของพระเจ้ากับความสุขของคริสเตียน ความรุนแรงที่เขามีใจนั้นคือสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสโดยสรุปว่า “จงควักออกทั้งเสีย เพราะว่าถึงจะเสียอวัยวะอย่างหนึ่ง ก็ดีกว่าตัวท่านจะต้องลงนรก”

7 โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์, *The Works of Jonathan Edwards*, ed. Edward Hickman, 2 vols. (Edinburgh: Banner of Truth, 1976), 1:xx-xxi.

(มัทธิว 5:29) และเกี่ยวกับการแสวงหาความสุขของตนเอง จงจำไว้ว่า เอ็ดเวิร์ดส์มั่นใจสุดๆ ว่า การมีความสุขในพระเจ้านั้นคือวิธีที่เราถวายพระเกียรติสิริแด่พระองค์ นี่คือเหตุผลที่เราถูกสร้างมา การปิติยินดีในพระเจ้าไม่ใช่เพียงแค่ความชอบหรือทางเลือกในชีวิต แต่เป็นหน้าที่อันน่าชื่นชมของเรา และควรเป็นความหลงใหลปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตของเรา ดังนั้น การตัดสินใจที่จะทำให้ความสุขของเขาในพระเจ้าเกิดขึ้นอย่างสูงที่สุด จึงเป็นการตัดสินใจที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงพระเกียรติสิริเหนือกว่าแหล่งความสุขอื่นใด การแสวงหาความสุขในพระเจ้าและการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าจึงเป็นสิ่งเดียวกัน

จุดรวมตัวที่ยิ่งใหญ่สำหรับผม

นี่คือวิธีที่เอ็ดเวิร์ดอธิบายถึงสิ่งนี้ เขาเทศนาตอนอายุสี่สิบต้น ๆ โดยมีประเด็นหลักว่า “ผู้ที่อยู่ในทางพระเจ้านั้นถูกออกแบบมาเพื่อความสุขอันไม่เป็นที่รู้จักและเกินความคาดหมาย” ข้อความจากพระคัมภีร์ที่เขาใช้คือ 1 ยอห์น 3:2 “และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าพวกเราจะเป็นอย่างไร” (ฉบับคิงเจมส์)

[พระเกียรติสิริของพระเจ้า[ไม่ได้]ประกอบด้วยเพียงแค่การที่สิ่งทรงสร้างรับรู้ถึงความสมบูรณ์แบบของพระองค์เท่านั้น เพราะสิ่งทรงสร้างอาจรับรู้ถึงฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า แต่ไม่ได้ยินดีในสิ่งนั้น กลับรังเกียจมัน สิ่งทรงสร้างที่ทำเช่นนั้นจึงไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า และพระเกียรติสิริของพระเจ้ายิ่งไม่ได้ประกอบด้วยการกล่าวเป็นพิเศษถึงความสมบูรณ์แบบของพระองค์ เพราะถ้อยคำไม่มีประโยชน์อื่นใดนอกจากการแสดงออกถึงความรู้สึกของจิตใจ ดังนั้น พระเกียรติสิรินี้ของพระเจ้า[ประกอบด้วย]การที่สิ่งทรงสร้างชื่นชมยินดี [และ] เปรมปรีดีในการสำแดงความงดงามและความเป็นเลิศของพระองค์... แก่นแท้ของการถวายพระเกียรติ...แต่พระเจ้าจึงประกอบด้วยความปิติยินดีของสิ่งทรงสร้างในการสำแดงความงดงามของพระเจ้า ซึ่งเป็นความชื่นชมยินดีและความสุขที่เรากล่าวถึง ดังนั้นเราจึงเห็นว่าในท้ายที่สุดแล้ว มันก็มาถึงจุดนี้ นั่นคือจุดมุ่งหมายของการทรงสร้างคือเพื่อให้พระเจ้า

สามารถถ่ายทอดความสุขแก่สิ่งทรงสร้าง เพราะถ้าพระเจ้าทรงสร้างโลก เพื่อที่พระองค์จะได้รับการถวายพระเกียรติในสิ่งทรงสร้าง พระองค์ก็ทรงสร้างมันเพื่อให้พวกเขาชื่นชมยินดีในพระเกียรติของพระองค์ เพราะเราได้แสดงให้เห็นแล้วว่าทั้งสองสิ่งนี้เป็นสิ่งเดียวกัน⁸

นี่คือจุดรวมที่ยิ่งใหญ่สำหรับผม—จุดที่ผมเกิดความเข้าใจที่ทะลุทะลวงอย่างลึกซึ้งชีวิตคืออะไร? ชีวิตมีไว้เพื่ออะไร? ทำไมผมจึงมีตัวตนอยู่? ทำไมผมจึงอยู่ที่นี้? เพื่อมีความสุขใช่ไหม? หรือเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า? เป็นเวลาหลายปีที่ผมไม่ได้พูดออกมา แต่ในใจผมรู้สึกทั้งสองสิ่งนี้ขัดแย้งกัน คุณต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ระหว่างการถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าหรือการแสวงหาความสุข หนึ่งในนั้นดูเหมือนจะถูกต้องอย่างแน่นอน ในขณะที่อีกอย่างดูเหมือนจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ และนั่นคือเหตุผลที่ผมสับสนและคับข้องใจมาเป็นเวลานาน

ปัญหานี้ยิ่งทวีความซับซ้อนขึ้น เมื่อหลายคนที่คุณเหมือนจะเน้นเรื่องพระเกียรติสิริของพระเจ้าในความคิดของพวกเขา กลับไม่ได้ดูเหมือนจะชื่นชมยินดีในพระองค์มากนัก และหลายคนที่คุณเหมือนจะชื่นชมยินดีในพระเจ้ามากที่สุด กลับมีข้อบกพร่องในความคิดเกี่ยวกับพระเกียรติสิริของพระองค์ แต่บัดนี้ ปัญญาชนผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของอเมริกาในยุคแรกอย่างโจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ กำลังกล่าวว่า พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของผมคือการที่ผมมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าต่อพระเกียรติสิริของพระเจ้าและการที่ผมมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าต่อความชื่นชมยินดีของผมในพระเกียรติสิรินั้น ที่สำคัญ ทั้งสองสิ่งนี้เป็นความปรารถนาอันเดียวกัน

เมื่อผมเห็นสิ่งนี้แล้ว ผมก็รู้ในที่สุดว่า ชีวิตที่สูญเปล่าจะเป็นอย่างไรและจะหลีกเลี่ยงได้อย่างไร

พระเจ้าได้ทรงสร้างผม—และคุณ—เพื่อให้มีชีวิตอยู่ด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าเพียงหนึ่งเดียว ที่ครอบคลุมทุกสิ่งและเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง นั่น

8 โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ “Nothing Upon Earth Can Represent the Glories of Heaven,” ใน *Sermons and Discourses, 1723–1729*, ปรับปรุงแก้ไขโดย เคนเน็ธ พี. มินเคมา ชุดที่ 14 ของ *The Works of Jonathan Edwards* (New Haven, CT: Yale University Press, 1997), 144

คือ ความมุ่งมั่นปรารถนาที่จะถวายพระเกียรติลือแต่พระเจ้าด้วยการชื่นชมยินดีและแสดงออกถึงความเป็นเลิศอันสูงสุดของพระองค์ในทุกด้านของชีวิต ทั้งการชื่นชมยินดีและการแสดงออกล้วนมีความสำคัญ หากเราพยายามแสดงออกถึงความเป็นเลิศของพระเจ้าโดยปราศจากความชื่นชมยินดีในสิ่งนั้น เราก็จะแสดงออกเพียงเปลือกนอกของความหน้าซื่อใจคดและก่อให้เกิดการดูหมิ่นหรือการเคียดแค้นในกฎเกณฑ์ แต่หากเราอ้างว่าเราชื่นชมยินดีในความเป็นเลิศของพระองค์แต่ไม่แสดงออกให้ผู้อื่นเห็นและชื่นชม เราก็กำลังหลอกตัวเอง เพราะเครื่องหมายของความชื่นชมยินดีที่เปี่ยมล้นด้วยพระเจ้าคือการล้นไหลและขยายออกไป ด้วยการแผ่ขยายเข้าไปในจิตใจของผู้อื่น ชีวิตที่สูญเสียเปล่าคือชีวิตที่ปราศจากความปรารถนาอย่างแรงกล้าต่อความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้าในทุกสิ่ง เพื่อความชื่นชมยินดีของมวลประชาชาติ

เหตุผลที่ชัดเจนที่สุดสำหรับการใช้ชีวิต

พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนมากกว่า พระเจ้าทรงสร้างเราเพื่อพระเกียรติลือของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงนำบุตรชายของเรามาจากแดนไกล และบุตรสาวของเรามาจากปลายแผ่นดินโลก คือทุกคนที่ถูกขนานนามตามชื่อของเราและผู้ที่เราสร้างเพื่อพระสิริของเราคือผู้ที่เราปั้นและทำขึ้นมา” (อิสยาห์ 43:6-7) ชีวิตจะสูญเสียเปล่าเมื่อเราไม่ได้ดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และผมหมายถึงทั้งชีวิต ทั้งหมดก็เพื่อพระสิริของพระองค์ นั่นคือเหตุผลที่พระคัมภีร์เจาะลึกรายละเอียดของการกินและการดื่ม “เพราะฉะนั้นเมื่อพวกท่านจะรับประทานอาหาร จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 โครินธ์ 10:31) เราใช้ชีวิตอย่างสูญเสียเปล่าหากเราไม่ได้ถักทอพระเจ้าไว้ในกินและการดื่มของเรา และส่วนอื่นทั้งสิ้นโดยการชื่นชมยินดีและสำแดงพระองค์

การถวายเกียรติแด่พระเจ้าหมายความว่าอย่างไร? มันอาจถูกบิดเบือนความจริงอย่างร้ายแรงได้หากเราไม่ระวัง คำว่า ถวายเกียรติ เหมือนกับคำว่า ทำให้สวยงามขึ้น แต่คำว่า ทำให้สวยงามขึ้น มักหมายถึง “ทำให้บางสิ่งสวยงามมากกว่าที่เป็นอยู่” หรือเพิ่มความสวยงามของสิ่งนั้น นั่นไม่ใช่สิ่งที่เราหมายถึงเมื่อพูดถึงการถวายเกียรติแด่พระเจ้า พระเจ้าไม่สามารถถูกทำให้

มีพระเกียรติหรือความงดงามมากกว่าที่พระองค์เป็น พระองค์ไม่สามารถถูกปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ “พระองค์ไม่จำเป็นต้องให้มือนุษย์มารับใช้ราวกับว่ามีความต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด” (กิจการ 17:25) คำว่าถวายเป็นเกียรติจึงไม่ได้หมายถึงการเพิ่มพระเกียรติให้พระเจ้า

นี้อาจเหมือนกับคำว่า“ขยาย” แต่เราก็อาจเข้าใจผิดคำนี้ได้ คำว่าขยายมีสองความหมายที่แตกต่างกัน ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ความหมายหนึ่งคือการนมัสการ และอีกความหมายหนึ่งคือความชั่วร้าย คุณสามารถขยายเหมือนกับกลองโทรทรรศน์หรือกล้องจุลทรรศน์ เมื่อคุณขยายเหมือนกับกล้องจุลทรรศน์ คุณทำให้บางสิ่งที่เล็กมากดูใหญ่กว่าที่มันเป็น ตัวไรฝุ่นสามารถดูเหมือนสัตว์ประหลาด การสร้างทำเป็นขยายพระเจ้าเช่นนั้นถือเป็นการชั่วร้าย แต่เมื่อคุณขยายเหมือนกับกลองโทรทรรศน์ คุณทำให้บางสิ่งที่ยิ่งใหญ่เหลือเชื่อดูเหมือนกับสิ่งที่มันเป็นจริง ๆ ด้วยกล้องโทรทรรศน์อวกาศฮับเบิล กาแล็กซีที่เล็กมากในท้องฟ้าจะถูกเปิดเผยให้เห็นเป็นยักษ์ที่มีดาวนับพันล้านดวง การขยายพระเจ้าแบบนี้คือการนมัสการ

เราจะใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่าหากเราไม่อธิษฐาน คิด ฝัน วางแผน และทำงานเพื่อขยายพระเจ้าในทุกด้านของชีวิต พระเจ้าสร้างเราเพื่อสิ่งนี้ นั่นคือเพื่อใช้ชีวิตของเราในแบบที่ทำให้พระองค์ดูยิ่งใหญ่ งดงาม และมีคุณค่าอย่างไรที่สิ้นสุดอย่างที่เราประสงค์ทรงเป็นจริง ๆ ในท้องฟ้ายามค่ำคืนของโลกนี้ พระเจ้าปรากฏแก่คนส่วนใหญ่ ถ้าจะเป็นเช่นนั้น เราก็เป็นเพียงแสงเล็ก ๆ ในท้องฟ้าอันมืดมิด แต่พระองค์สร้างเราและทรงเรียกเราให้ทำให้โลกนี้เห็นพระองค์ตามที่ทรงเป็นจริง ๆ นี่คือการหมายของการถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า เราถูกสร้างมาเพื่อสะท้อนในโลกว่าแท้จริงแล้วพระองค์เป็นอย่างไร

การเป็นที่รักหมายถึงการได้ถูกยกย่องเชิดชู ให้เป็นคนสำคัญหรือไม่?

สำหรับคนจำนวนมาก สิ่งนี้ไม่ได้เป็นการกระทำแห่งความรักอย่างชัดเจน พวกเขาไม่รู้สึกรับความรักเมื่อถูกบอกว่าพระเจ้าทรงสร้างพวกเขาเพื่อพระเกียรติของพระองค์ พวกเขาารู้สึกว่าถูกใช้ประโยชน์ ความรู้สึกเช่นนี้

เป็นที่เข้าใจได้ เมื่อพิจารณาถึงวิธีที่ความรักถูกบิดเบือนไปเกือบโดยสิ้นเชิงในโลกของเรา สำหรับคนส่วนใหญ่ การเป็นที่รักหมายถึงการได้รับการยกย่องให้เป็นคนสำคัญ เกือบทุกสิ่งในวัฒนธรรมตะวันตกของเรานั้น รัชใช้การบิดเบือนความรักเช่นนี้ เราถูกสอนในหลากหลายวิธีว่าความรักหมายถึงการเพิ่มความนับถือตนเองของใครสักคน ความรักคือการช่วยให้ใครบางคนรู้สึกดีกับตัวเอง ความรักคือการมอบกระจกให้ใครสักคนและช่วยให้เขาชอบสิ่งที่เขาเห็น

นี่ไม่ใช่ความหมายของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความรักของพระเจ้า ความรักคือการทำสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับผู้อื่น แต่การทำให้ตัวเองเป็นศูนย์กลางของความรักสูงสุดของตนเองนั้นไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา ในความเป็นจริง สิ่งนี้จะทำลายชีวิตของเรา เราถูกสร้างมาเพื่อมองเห็นและชื่นชมพระเจ้า และด้วยการชื่นชมพระเจ้า เราจึงจะพึงพอใจอย่างสูงสุด และด้วยเหตุนี้ เราจึงขยายคุณค่าแห่งการทรงสถิตของพระเจ้าไปทั่วโลก การไม่สำแดงให้ผู้คนเห็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นเหตุแห่งความอึดอ้อมใจทั้งปวงนั้นคือการไม่รักพวกเขา การทำให้พวกเขารู้สึกดีกับตัวเองเมื่อพวกเขาถูกสร้างมาให้รู้สึกดีกับการมองเห็นพระเจ้านั้นก็เหมือนกับการพาใครบางคนไปที่เทือกเขาแอลป์แล้วขังเขาไว้ในห้องที่เต็มไปด้วยกระจก

ความผิดปกติกางจิตที่แกรนด์แคนยอน

ช่วงเวลาแห่งความปิติยินดีจริงแท้ที่น่าอัศจรรย์ในโลกนี้ไม่ใช่ช่วงเวลาของที่เราพึงพอใจในตนเอง แต่เป็นช่วงเวลาที่เราล้มตัวเอง การยืนอยู่ที่ขอบของแกรนด์แคนยอนและครุ่นคิดถึงความยิ่งใหญ่ของตัวเราเองนั้นเป็นความผิดปกติกางจิต ในช่วงเวลาเช่นนั้น เราถูกสร้างมาเพื่อความปิติยินดีอันยิ่งใหญ่ที่มาจากภายนอกตัวเรา และแต่ละช่วงเวลาอันหายากและล้ำค่าเหล่านี้ในชีวิตไม่ว่าจะเป็นการอยู่ข้างแกรนด์แคนยอน เบื้องหน้าเทือกเขาแอลป์ หรือใต้ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว ล้วนเป็นเสียงสะท้อนของความล้าเลิศที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมากนัก นั่นคือ ความล้าเลิศแห่งพระเกียรติสิริของพระเจ้า นี่คือเหตุผลที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “ฟ้าสวรรค์ประกาศพระสิริของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์” (สดุดี 19:1)

บางครั้งผู้คนกล่าวว่า พวกเขาไม่อาจเชื่อว่าหากมีพระเจ้า พระองค์จะสนใจในสิ่งที่เล็กกระจิดริดอย่างเช่นมนุษยชาติบนโลกใบนี้ จักรวาลนั้นกว้างใหญ่ไพศาลเสียจนทำให้มนุษย์ดูไม่สำคัญไปเลย ทำไมพระเจ้าจะต้องสนใจสร้างสิ่งที่เล็กน้อยอย่างโลกและมนุษยชาติ ทำไมพระเจ้าต้องมาเกี่ยวข้องกับพวกเรด้วยเล่า?

ภายใต้คำถามนี้ เราล้มเหลวขั้นพื้นฐานในการมองว่า จักรวาลนั้นเกี่ยวกับสิ่งใด จักรวาลเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า หาใช้ความสำคัญของมนุษย์ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เล็กและสร้างจักรวาลให้ใหญ่เพื่อบอกบางอย่างเกี่ยวกับพระองค์เอง และพระองค์ทรงใช้สิ่งนี้บอกให้เราได้เรียนรู้และชื่นชมยินดีว่า พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ เปี่ยมฤทธิ์อำนาจ เปี่ยมพระปัญญา และงดงามอย่างหาที่เปรียบมิได้ ยิ่งกล้องโทรทรรศน์ฮับเบิลส่งข้อมูลกลับมาเกี่ยวกับความลึกที่ไม่สามารถหยั่งถึงของอวกาศมากเท่าไร เราก็ควรยิ่งตะลึงในความน่าเกรงขามของพระเจ้า ความไม่สมดุลระหว่างเรากับจักรวาลเป็นภาพเปรียบเทียบถึงความไม่สมดุลระหว่างเรากับพระเจ้า และนี่เป็นการกล่าวที่ไม่เกินจริง แต่ประเด็นไม่ใช่การทำให้เราหมดความสำคัญ แต่เพื่อถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์

การรักผู้คนหมายถึงการชี้นำพวกเขา

ไปหาพระเจ้าแห่งความอเมอใจกึ่งบวง

ให้เรากลับมาที่ความหมายของการถูกรัก ความคิดนี้ถูกบิดเบือนไปอย่างสิ้นเชิง ความรักเกี่ยวข้องกับการแสดงให้เห็นจิตวิญญาณที่กำลังจะตายเห็นความงดงามซึ่งมอบชีวิตแห่งพระสิริของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระคุณของพระองค์ ไขแล้ว อย่างที่เราจะเห็น เราสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้าในภาคปฏิบัติได้หลายร้อยวิธี ซึ่งรวมไปถึงการดูแลเรื่องอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่ อาศัย และสุขภาพ นั่นคือสิ่งที่พระเยซูหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:16)

ทุกการกระทำที่ดีควรเป็นการเปิดเผยถึงพระเกียรติสิริของพระเจ้า สิ่งที่ทำให้การกระทำที่ดีเป็นการกระทำแห่งความรักไม่ใช่เพียงแค่การกระทำ

นั่นเอง แต่เป็นความปรารถนาแรงกล้าและการเสียสละเพื่อให้พระเจ้าเป็นที่รู้จักในฐานะผู้ทรงพระเกียรติสิริ การไม่มุงมั่นที่จะแสดงให้เห็นถึงพระเจ้าคือการไม่รัก เพราะพระเจ้าคือสิ่งที่เราต้องการอย่างลึกซึ้งที่สุด และการมีทุกสิ่งอื่นใดโดยปราศจากพระองค์คือความพินาศในที่สุด พระคัมภีร์กล่าวว่า คุณสามารถสละทุกสิ่งที่คุณมีและยอมให้เอาตัวไปเผาไฟ แต่ถ้าไม่มีความรักก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไร (1 โครินธ์ 13:3) หากคุณไม่ชี้นำผู้คนไปสู่พระเจ้าเพื่อความชื่นชมยินดีนิรันดร์ คุณก็ไม่ได้รัก คุณใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า

ชีวิตนิรันดร์คือสวรรค์ที่เต็มไปด้วยกระจกหรือ?

บัดนี้ ลองคิดว่าความรักของพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร พระเจ้าจะทรงรักเราอย่างไร? ตรรกะล้วน ๆ อาจให้คำตอบแก่เราได้ นั่นคือพระเจ้าทรงรักเราอย่างดีที่สุดโดยการประทานสิ่งที่ดีที่สุดให้เราชื่นชมตลอดไป นั่นคือ ประทานพระองค์เอง เพราะพระองค์ทรงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด แต่เราไม่ได้พึงพาเพียงแค่ตรรกะเท่านั้น พระคัมภีร์ทำให้สิ่งนี้ชัดเจน “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) พระเจ้าทรงรักเราโดยการประทานชีวิตนิรันดร์ให้เรา ชีวิตที่ต้องแลกด้วยชีวิตแห่งพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ แต่ชีวิตนิรันดร์คืออะไร? นี่คือการนับถือตนเองตลอดไปหรือไม่? นี่คือนิรันดร์ที่เต็มไปด้วยกระจกไหม? หรือว่าเป็นสโนว์บอร์ด หรือสนามกอล์ฟ หรือหญิงพรหมจรรย์ที่มีตาสี่ตา?

ไม่ใช่เลย พระเยซูบอกเราอย่างชัดเจนว่า ชีวิตนิรันดร์หมายถึงอะไร “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” (ยอห์น 17:3) ชีวิตนิรันดร์คืออะไร? ชีวิตนิรันดร์คือการรู้จักพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ นั่นคือพระเยซูคริสต์ ไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้จิตวิญญาณพึงพอใจได้ จิตวิญญาณถูกสร้างมาเพื่อให้ยืนด้วยความยำเกรงต่อบุคคลหนึ่ง—บุคคลเดียวที่คู่ควรกับความยำเกรงของเรา วิบุรุษทั้งหลายเป็นเพียงเงาของพระเยซู เราชื่นชมความยอดเยี่ยมของพวกเขา แต่เราจะอึ้งอัมมามากขึ้นเท่าไรกับบุคคลผู้ทรงสร้างความลึกลับทั้งปวง และทรงเป็นผู้ประกอบด้วยทุกชะ

ทั้งหมด พระสวรรค์ทั้งมวล พลังกำลัง ความเฉลียวฉลาด ความเยียบแหลม และความดีงามทั้งสิ้น นี่คือนี่สิ่งที่ผมพยายามจะบอก พระเจ้ารักเราโดยที่พระองค์ปลดปล่อยเราจากการเป็นเชลยของตนเอง เพื่อให้เราสามารถเพลิดเพลินในการรู้จักและชื่นชมพระองค์ตลอดไป

ให้พิจารณาวิธีที่อัครทูตเปโตรกล่าวว่า “เพราะพระคริสต์ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวเป็นพอเพราะบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อจะนำพวกท่านไปถึงพระเจ้า” (1 เปโตร 3:18) ทำไมพระเจ้าประทานพระเยซูคริสต์มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา? “เพื่อจะนำพวกท่านไปถึงพระเจ้า”—หรือพระองค์เอง พระเจ้าได้ประทานพระคริสต์มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ก็เพื่อให้เราสามารถกลับบ้านไปพบพระบิดาผู้ประทานความอึดเอมใจทั้งปวง นี่คือการรัก ความรักของพระเจ้าต่อเราคือการกระทำที่พระองค์ต้องกระทำ โดยทรงสละสิ่งสารพัด เพื่อให้เราสามารถมีความอึดเอมใจในการเห็นและสัมผัสถึงพระองค์ตลอดไป ตามที่ผู้เขียนสดุดีกล่าวถึงพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความยินดีเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพลิดเพลินอยู่เป็นนิตย์” (สดุดี 16:11) แล้วความรักต้องทำอย่างไร? ความรักต้องช่วยเราออกจากการเสพติดตนเอง นำเราและเปลี่ยนแปลงเราสู่การทรงสถิตของพระเจ้า

คุณกำลังถูกใช้อยู่หรือไม่?

คำถามที่ใช้ทดสอบว่าคุณได้ถูกดูดเข้าไปยังการบิดเบือนของโลกนี้ในเรื่องความรักหรือไม่ ก็คือ คุณจะรู้สึกถูกรักจากพระเจ้าโดยวิธีใดมากกว่า ระหว่างการที่พระองค์ทำให้คุณเป็นคนสำคัญมากขึ้น หรือการที่พระองค์ปลดปล่อยคุณจากการคิดถึงแต่ตัวเองจนสลัดไม่ได้โดยพระองค์ทรงยอมสละสิ่งสารพัดเพื่อให้คุณอึดเอมใจในการทำให้พระองค์เป็นคนสำคัญตลอดไป?

สมมติว่าคุณตอบว่า “ฉันอยากจะพ้นอิสระจากตนเองและเต็มด้วยความชื่นชมยินดีในพระเจ้า ฉันอยากจะอึดเอมใจในการให้พระเจ้าเป็นบุคคลสำคัญ ไม่ใช่ให้ฉันเป็นคนสำคัญ และฉันอยากให้มีความสุขอันเต็มล้นของฉันคงอยู่ตลอดไป” หากคุณตอบสนองด้วยวิธีนี้ คุณก็จะมีคำตอบต่อความกลัวที่ผมได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า พระเจ้าจะทรงใช้คุณเมื่อพระองค์ทรง

สร้างคุณขึ้นมาเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์ บัดนี้เราเห็นแล้วว่า ในการทรงสร้างเราเพื่อพระสิริของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างเราเพื่อความชื่นชมยินดีสูงสุดของเรา พระองค์ทรงได้รับเกียรติสูงสุดในตัวเราเมื่อเรารอเฝ้าอยู่ในพระองค์อย่างที่สุด

พระเจ้าคือผู้เดียวในจักรวาลที่การยกย่องพระองค์เองคือการสำแดงความรักอย่างถึงที่สุด คนอื่นใดก็ตามที่ยกตนเอง จะทำให้เราไขว่ไขวไปจากพระเจ้าผู้ที่เราต้องการที่สุด แต่ถ้าพระเจ้าทรงยกย่องพระองค์เอง พระองค์ก็ทรงเรียกความสนใจไปยังสิ่งที่เราต้องการมากที่สุดเพื่อความชื่นชมยินดีของเรา หากภาพวาดอันยิ่งใหญ่สามารถพูดได้ และพวกเขาเห็นคุณเดินผ่านแกลเลอรีโดยจ้องมองไปที่พื้น พวกเขาจะร้องออกมาว่า “มองมาที่นี่! มองที่ฉันสิ ฉันคือเหตุผลที่คุณมาที่นี่” และเมื่อคุณมองและชื่นชมกับความงดงามของภาพวาดพร้อมกับสิ่งรอบข้าง ความสุขของคุณก็จะเต็มเปี่ยม คุณจะไม่นับว่าภาพวาดควรจะเสียเปรียบ เพราะภาพเหล่านั้นได้ช่วยคุณจากการมาเยี่ยมอย่างสูญเปล่า ในทำนองเดียวกัน ไม่มีเด็กคนใดบนว่า “ฉันกำลังถูกหลอกใช้” เมื่อพ่อของเขายินดีทำให้ลูกมีความสุขเมื่อเขาอยู่ด้วย

ในที่สุด ก็มีอิสระที่จะโอบรับความปรารถนาหนึ่งเดียว
ที่ผมได้ถูกสร้างขึ้น

ด้วยการค้นพบเหล่านี้ ตอนนี้ผมรู้ลึกอิสระที่จะยืนยันถึงพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของผมตามที่เปิดเผยในพระคัมภีร์ ผมไม่กลัวที่จะต้องเลือกกระหว่างสิ่งที่ถูกต้องและสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ระหว่างการแสวงหาพระเกียรติสิริของพระองค์และการแสวงหาความสุขของตนเอง ผมมีอิสระที่จะสัมผัสถึงความปรารถนาในอำนาจสูงสุดของพระเจ้าในทุกสิ่งเพื่อความชื่นชมยินดีของทุกคน ผมได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากชีวิตที่สูญเปล่า บัดนี้ชีวิตสามารถมีความหมายสูงสุดได้ และเป็นความหมายเดียวกับชีวิตของพระเจ้า นั่นคือ การชื่นชมยินดีและสำแดงความยิ่งใหญ่ของพระองค์

ผมได้รับอิสระที่จะยอมรับจุดจบของการแสวงหาแบบเดิมของผม ไม่ว่าจะเป็นจุดประสงค์ เป้าหมาย จุดเน้น และแก่นสารของทุกสิ่ง มันเป็นเรื่องจริงเป็นสิ่งที่จับต้องได้ มันอยู่ตรงนั้น และมันหยั่งรากลึกอยู่ในแก่นแท้ของสิ่งที่

พระเจ้าทรงเป็นในพระองค์เอง พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระเกียรติสิริ งดงาม และยิ่งใหญ่ในความสมบูรณ์แบบอันหลากหลายของพระองค์ สิ่งเหล่านี้ไม่มีที่สิ้นสุด เป็นนิรันดร์ และไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงเป็นความจริง ความยุติธรรม ความดีเลิศ ปัญญา ฤทธานุภาพและความรัก จุดประสงค์แห่งการดำรงอยู่ของเราไหลออกมาจากสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในพระองค์เอง ความปรารถนาอันแรงกล้าของพระเจ้าที่มีต่อพระเกียรติสิริของพระองค์เอง นั้นให้กำเนิดความปรารถนาของเรา นั่นคือเหตุผลเดียวที่ครอบคลุมทุกสิ่ง และเปลี่ยนแปลงทุกอย่างสำหรับการมีชีวิตอยู่ ความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะชื่นชมยินดีและแสดงให้ว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่สูงสุดในทุกสิ่ง เพื่อความชื่นชมยินดีของมวลมนุษย์

พระเจ้าสร้างเราให้ดำเนินชีวิตด้วยความหลงใหลปรารถนาเพียงหนึ่งเดียว เพื่อสำแดงความล้ำเลิศสูงสุดของพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีในทุกด้านของชีวิต ชีวิตที่สูญเปล่าคือชีวิตที่ปราศจากความปรารถนา⁹นี้ พระเจ้าทรงเรียกเราให้อธิษฐาน การคิด การฝัน การวางแผนและการรับใช้ ไม่ใช่เพื่อให้ตัวเราเองมีความสำคัญ แต่เพื่อให้มีความสำคัญกับพระองค์ในทุกส่วนของชีวิตเรา

บัดนี้จึงเข้าสู่พระเกียรติสิริของพระเยซูคริสต์

นับตั้งแต่วันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ผมได้เห็นชัดเจนกว่าที่เคยว่า การเชิดชูอย่างขัดแย้งถึงความล้ำเลิศของพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงไม้กางเขนเพื่อคนบาปและทรงเป็นขึ้นจากความตายนั้นสำคัญเพียงใด พระคริสต์ต้องปรากฏชัดเจนในการพูดถึงพระเจ้าทุกครั้งของเรา ในยุคพหุนิยม⁹ เช่นนี้ การพูดถึงพระเกียรติสิริของพระเจ้าอย่างคลุมเครือนั้นใช้ไม่ได้อีกต่อไป พระเจ้าที่ไม่มีพระคริสต์นั้นไม่ใช่พระเจ้า และพระเจ้าที่ไม่มีจริงนั้นไม่สามารถช่วยหรือทำให้จิตวิญญาณอึดอ้อมใจได้ การติดตามพระเจ้าที่ไม่มีจริง - ไม่ว่าจะเรียกชื่อว่าอะไรหรือนับถือศาสนาใด - จะเป็นชีวิตที่สูญเปล่า พระเจ้าในพระคริสต์เท่านั้นที่เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้และเป็นหนทางเดียวสู่ความชื่นชมยินดี ทุก

9 ยุคพหุนิยม หมายถึงสภาพสังคมที่เชื่อว่าควรมีความหลากหลายทางความเชื่อ ค่านิยม และวิถีชีวิตอยู่ร่วมกัน โดยไม่มีระบบความคิดใดครอบงำสังคมเพียงระบบเดียว (โดยผู้แปล)

สิ่งที่ผมได้กล่าวมาจนถึงตอนนี้ต้องเกี่ยวข้องกับพระคริสต์ ข้อความจากแผ่นป้ายเก่าในห้องครัวกลับมาอีกครั้ง: “แต่สิ่งที่ทำเพื่อพระคริสต์ ดำรงเป็นนิรันดร์”

เพื่อนำเราไปสู่ความเปลितเปลีนอันสูงสุดและยั่งยืนที่สุดในบรรดาความเปลितเปลีนทั้งปวง พระเจ้าทรงทำให้พระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์ กลายเป็นภาพอันนองเลือดแห่งความทุกข์ทรมานและความตายของผู้ไร้ผิด สิ่งที่ต้องจ่ายในการช่วยชีวิตเราจากชีวิตที่สูญเปล่าก็คือ พระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้า พระองค์ “ไม่ทรงถือว่าความพัตืเทียมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่จะต้องยึดไว้ แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงถ่อมตัวลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณานบทางเขน” (ฟิลิปปี 2:6–8)

ทุกสิ่งถูกสร้างเพื่อพระองค์

พระเยซูผู้นี้เคยเป็นและยังคงเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ที่แท้จริงซึ่ง “ความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (โคโลสี 2:9) เนื่องจากพระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าแห่งพระเจ้า แสงสว่างแห่งแสงสว่าง พระเจ้าสูงสุดเหนือพระทั้งหลาย” ดังที่หลักข้อเชื่อในเชียกกล่าวไว้ และเนื่องจากการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์คือกิจหลักของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ จึงไม่น่าแปลกใจที่ได้ยินพระคัมภีร์กล่าวไว้ “เพราะว่าโดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น และเพื่อพระองค์” (โคโลสี 1:16) เพื่อพระองค์! นั่นหมายถึงเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์ ซึ่งหมายความว่าทุกสิ่งที่เราได้พูดไปแล้วเกี่ยวกับพระเจ้าที่ทรงสร้างเราเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์ก็หมายความว่า พระองค์ทรงสร้างเราเพื่อถวายเกียรติแด่พระบุตรของพระองค์ด้วย

ตามคำอธิษฐานในพระธรรมยอห์น 17 สิ่งแรกที่พระเยซูทูลขอคือ “ข้าแต่พระบิดา ถึงเวลาแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติเพื่อพระบุตรจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์” (ยอห์น 17:1) นับตั้งแต่พระเยซูได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทำกิจแห่งการไถ่บาป พระเจ้าทรงได้รับการถวายพระเกียรติจากคนบาปด้วยความยินดีทางเดียวโดยผ่านทาง

ถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ผู้ได้เป็นขึ้นจากตาย การสิ้นพระชนม์อย่างนองเลือดของพระองค์คือจุดศูนย์กลางอันเจิดจ้าแห่งพระเกียรติสิริของพระเจ้า ไม่มีทางอื่นใดที่จะไปถึงพระสิริของพระบิดานอกจากผ่านทางพระบุตร พระสัญญาทั้งปวงเกี่ยวกับความชื่นชมยินดีในการทรงสถิตของพระเจ้า และความเปลือยเปล่าที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ มาถึงเราได้เฉพาะโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น

ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ เราก็กฎีกาพระเจ้า

พระเยซูทรงเป็นบททดสอบแห่งความจริงสำหรับทุกคนและทุกศาสนา พระองค์ตรัสอย่างชัดเจนว่า “ผู้ที่ไม่ยอมรับเรา ก็ไม่ยอมรับผู้ที่ใช้เรามา” (ลูกา 10:16) ผู้คนและศาสนาที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็ปฏิเสธพระเจ้า ศาสนาอื่นรู้จักพระเจ้าที่แท้จริงไหม? บททดสอบก็คือพวกเขาปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดเพียงผู้เดียวสำหรับคนบาปที่ถูกตรึงไม้กางเขนและถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายโดยพระเจ้าหรือไม่? หากพวกเขาปฏิเสธก็เท่ากับว่า พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าในวิธีทางที่ช่วยพวกเขาให้รอด

นั่นคือสิ่งที่พระเยซูหมายถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) หรือเมื่อพระองค์ตรัสว่า “คนไหนไม่ถวายพระเกียรติแด่พระบุตร คนนั้นก็ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา” (ยอห์น 5:23) หรือเมื่อพระองค์ตรัสกับพวกฟาริสีว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของพวกท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา” (ยอห์น 8:42)

นั่นคือสิ่งที่อัครทูตยอห์นหมายถึงเมื่อกล่าวว่า “ทุกคนที่ปฏิเสธพระบุตร ไม่มีพระบิดา ผู้ที่ยอมรับพระบุตรก็มีพระบิดาด้วย” (1 ยอห์น 2:23) หรือเมื่อเขากล่าวว่า “ผู้ที่ล่วงเกินและไม่อยู่ในคำสั่งสอนของพระคริสต์ก็ไม่มีพระเจ้า” (2 ยอห์น 9)

ไม่มีประโยชน์ที่จะสร้างภาพเชิงอุดมคติให้กับศาสนาอื่นที่ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าและพระราชกิจแห่งการไถ่บาปของพระคริสต์ พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า และผู้ที่ติดตามศาสนาเหล่านั้นกำลังสูญเสียชีวิตของพวกเขาอย่างน่าเศร้า

ถ้าเราจะได้เห็นและสัมผัสพระเกียรติลึกลับของพระเจ้า เราต้องเห็นและสัมผัสพระคริสต์ เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็น “ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” (โคโลสี 1:15) กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากเราจะไม่ได้รับพระเกียรติลึกลับของพระเจ้า เราต้องได้รับพระกิตติคุณของพระคริสต์ เหตุผลสำหรับสิ่งนี้ไม่ใช่เพียงเพราะเราเป็นคนบาปและต้องการพระผู้ช่วยให้รอดที่จะสิ้นพระชนม์เพื่อเราเท่านั้น แต่เป็นเพราะพระผู้ช่วยให้รอดผู้นี้ทรงเป็นการสำแดงที่สมบูรณ์และงดงามที่สุดแห่งพระเกียรติลึกลับของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงซื้อความพลิตพลินอันไม่สมควรได้รับและเป็นนิรันดร์ของเรา และพระองค์ทรงกลายเป็นชุมทรัพย์นิรันดร์ทั้งสิ้นที่เราสมควรได้รับ

พระกิตติคุณคือข่าวประเสริฐเรื่องพระเกียรติลึกลับของพระคริสต์ นี่คือวิธีที่พระกิตติคุณถูกกำหนดไว้ เมื่อเรากลับใจใหม่โดยความเชื่อในพระคริสต์ สิ่งที่เราเห็นด้วยตาใจของเราคือ “ความสว่างของข่าวประเสริฐคือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 4:4) พระกิตติคุณคือข่าวประเสริฐเกี่ยวกับความงดงามอันมีชัยเหนือทุกสิ่งหรือจะพูดแบบเดียวกับที่เปาโลกล่าวไว้ นั่นคือข่าวประเสริฐเรื่อง “พระเกียรติลึกลับของพระคริสต์” เมื่อเราได้รับพระคริสต์ เราก็ได้รับพระเจ้า เราเห็นและสัมผัสพระสิริของพระเจ้า เราจะไม่มีทางสัมผัสพระเกียรติลึกลับของพระเจ้า ถ้าเราไม่เห็นพระเกียรติลึกลับในพระคริสต์ นี่เป็นหน้าตาแบบเดียวที่คนบาปสามารถเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าและไม่ถูกเผาผลาญ

พระคัมภีร์กล่าวว่าเมื่อพระเจ้าทรงส่องสว่างในใจของเรา เมื่อกลับใจใหม่ พระองค์จะประทาน “ความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) ไม่ว่าเราจะเห็นพระสิริของพระเจ้า “บนพระพักตร์ของพระคริสต์” หรือไม่ได้เห็นเลย และ “พระพักตร์ของพระคริสต์” คือความงดงามของพระคริสต์ที่มาถึงจุดสูงสุดบนไม้กางเขน พระพักตร์ที่เปื้อนพระโลหิตของพระคริสต์ซึ่งถูกตรึงบนไม้กางเขน (และมีชัยชนะ!) คือพระพักตร์แห่งพระเกียรติลึกลับของพระเจ้า สิ่งที่เกิดขึ้นหนึ่งเคยโง่เขลาสำหรับเรากลับกลายเป็นสติปัญญา ฤทธิ์อำนาจ และการโอ้อวดของเรา (1 โครินธ์ 1:18, 24)

ชีวิตจะสูญเปล่าหากเราไม่เข้าใจถึงพระเกียรติสิริแห่งไม้กางเขน ไม่ทะนุถนอมพระเกียรติสิรินี้ในฐานะสมบัติล้ำค่า และไม่ยึดมั่นในพระเกียรติสิรินี้ว่าเป็นรางวัลสูงสุดของความเพียรพยายามทุกอย่างและเป็นความปลอบประโลมลึกซึ้งที่สุดในความเจ็บปวดทุกอย่าง นี่คือน้ำที่บดทอนไปจะกล่าวถึง

โอ้อวดเฉพาะไม้กางเขนเท่านั้น ซึ่งเป็นศูนย์กลางอันเจิดจ้า แห่งพระเกียรติสิริของพระเจ้า

สิ่งที่ตรงข้ามกับการใช้ชีวิตอย่างสุญเปล่าคือการมีชีวิตอยู่ด้วยความหลงใหลเพียงหนึ่งเดียวที่ยกย่องพระเจ้าและทำให้จิตวิญญาณพึงพอใจ ชีวิตที่มีคุณค่าต้องยกย่องพระเจ้าและทำให้จิตวิญญาณอึดอัดใจ เพราะนั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงสร้างเรา (อิสยาห์ 43:7; สดุดี 90:14) นี่คือการให้ความสำคัญของบทที่ 2 และคำว่า “ความหลงใหล” หรือ “ความปรารถนา” (passion) เป็นคำที่เหมาะสม (หรือถ้าคุณชอบ อาจใช้คำว่า ความกระตือรือร้น ความร้อนรน ความมุ่งมั่น ความจริงจังอย่างถึงที่สุด) เพราะพระเจ้าทรงบัญชาให้เรารักพระองค์ด้วยสุดใจของเรา (มัทธิว 22:37) และพระเยซูทรงเตือนเราว่าพระองค์จะทรงคายคนที่อ่อน ๆ ออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ (วิวรณ์ 3:16) สิ่งที่ตรงข้ามกับการใช้ชีวิตอย่างสุญเปล่าคือการมีชีวิตอยู่ด้วยความหลงใหลปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวที่ทำให้จิตวิญญาณพึงพอใจ เพื่อให้พระเจ้ายิ่งใหญ่สูงสุดในทุกสิ่ง

คำว่า “เพียงหนึ่งเดียว” นี้มีความหมายจริงจังกี่ไหน? ชีวิตจะมี “ความเป็นหนึ่งเดียว” ของจุดมุ่งหมายได้มากขนาดนั้นจริงหรือ? การงาน การพักผ่อน ความสัมพันธ์ การรับประทาน การร่วมรัก และการรับใช้ทั้งหมดจะไหลมาจากความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวได้จริงหรือ? มีสิ่งใดที่ลึกซึ้ง ยิ่งใหญ่

และเข้มแข็งพอที่จะยึดทุกสิ่งเหล่านี้ไว้ด้วยกันได้หรือไม่? เรื่องเพศ วิทยุ การทำงาน สงคราม การเปลี่ยนผ้าอ้อม และการเสียภาษีจะมีความเป็นหนึ่งเดียวที่ยกย่องพระเจ้าและทำให้จิตวิญญาณพึงพอใจได้จริงหรือไม่?

คำถามนี้นำเรากลับไปสู่จุดเดียวกับที่เราพบที่ 2 นั่นคือ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขน เราจบที่นั่นเพราะการมีชีวิตอยู่เพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้าต้องหมายถึง การมีชีวิตอยู่เพื่อพระเกียรติสิริของพระคริสต์ผู้ถูกตรึงไม้กางเขน พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผลรวมของพระเกียรติสิริของพระเจ้าในสภาพมนุษย์ และความงดงามของพระองค์ส่องแสงสว่างที่สุดในชั่วโมงมืดมืดที่สุดของพระองค์

ถูกผลักดันโดยพระคัมภีร์ให้รู้จักเพียงสิ่งเดียว

แต่เราถูกผลักดันไปสู่สถานที่อันน่าเกลียดเดียวกันนี้โดยคำถามเกี่ยวกับความปรารถนาหรือความหลงใหล “เพียงหนึ่งเดียว” พระคัมภีร์ผลักดันเราไปในทิศทางนี้ ยกตัวอย่างเช่น อัครทูตเปาโลกล่าวถึงชีวิตและการรับใช้ของเขามุ่งเน้นที่เป้าหมายเดียวคือ “ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 โครินธ์ 2:2) นี่เป็นเรื่องน่าประหลาดใจ เมื่อคุณคิดถึงเรื่องหลากหลายมากมายที่เปาโลได้พูดถึง ต้องมีความหมายบางอย่างที่ “พระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” เป็นรากฐานและผลรวมของทุกสิ่งที่เขากล่าวถึง เปาโลกำลังผลักดันให้เรามองชีวิตของเราด้วยจุดศูนย์รวมเดียว และให้ไม้กางเขนของพระคริสต์เป็นจุดศูนย์รวมนั้น

คุณไม่จำเป็นต้องรู้อะไรมากมายในชีวิตเพื่อสร้างความแตกต่างถาวรในโลก คุณเพียงต้องรู้เรื่องที่สำคัญยิ่งใหญ่ว่าอะไรดี บางทีแค่เรื่องเดียว จากนั้นก็เต็มใจที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งนั้นและตายเพื่อสิ่งนั้น ผู้คนที่สร้างความแตกต่างอันยาวนานในโลกไม่ใช่คนที่เชี่ยวชาญหลายสิ่ง แต่เป็นผู้ที่ถูกทำให้เชี่ยวชาญในสิ่งยิ่งใหญ่เพียงหนึ่งเดียว หากคุณต้องการให้ชีวิตของคุณมีค่า หากคุณต้องการให้เคลื่อนจากก่อนกรวดที่คุณทำตกลงมาเกิดเป็นระลอกคลื่นที่ทอดยาวไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกและกระเพื่อมต่อไปจนถึงนิรันดร์ คุณไม่จำเป็นต้องมีไอคิวสูง คุณไม่จำเป็นต้องหน้าตาดี ร่ำรวย หรือมาจากครอบครัวที่ดีหรือ

โรงเรียนที่ดี แต่คุณต้องรู้อะไรที่ยิ่งใหญ่ สง่างาม ไม่เปลี่ยนแปลง ชัดเจน เรียบง่าย และรุ่งโรจน์—หรือสิ่งยิ่งใหญ่เดียวที่โอบล้อมไว้ทั้งหมด—และเราร้อนโดยสิ่งเหล่านั้น

โศกนาฏกรรมที่กำลังก่อตัว

คุณอาจไม่แน่ใจว่าต้องการมีชีวิตที่สร้างความแตกต่าง บางทีคุณอาจไม่สนใจมากนักว่าจะสร้างความแตกต่างที่ยั่งยืนเพื่อสิ่งที่ยิ่งใหญ่หรือไม่ คุณแค่อยากให้คนอื่นชอบคุณ ถ้าคนอื่นอยากอยู่ใกล้คุณ คุณก็จะรู้สึกพึงพอใจ หรือหากคุณสามารถมีงานที่ดีกับบรรยาหรือสามีที่ดี ลูกดี ๆ สักสองสามคน รถยนต์ดี ๆ สักคัน วันหยุดสุดสัปดาห์และมีเพื่อนดี ๆ สักสองสามคน การเกษียณอายุที่สนุกสนาน การตายที่ง่ายและรวดเร็ว และไม่มีนรก—หากคุณสามารถมีทุกสิ่งได้ (แม้ไม่มีพระเจ้า)—คุณก็คงจะพึงพอใจ นั่นคือโศกนาฏกรรมที่กำลังก่อตัวขึ้น ชีวิตที่สูญเปล่า

ชีวิตและความตายเหล่านี้ไม่ใช่โศกนาฏกรรม

ในเดือนเมษายน ปี 2000 รูบี้ เอเลียสันและลอรา เอ็ดเวิร์ดส์เสียชีวิตในแคเมอรูน แอฟริกาตะวันตก รูบี้อายุกว่าแปดสิบปีแล้ว เธอเป็นโสดมาตลอดชีวิต เธอทุ่มเทมาทั้งชีวิตเพื่อหนึ่งสิ่งที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือเพื่อทำให้พระเยซูคริสต์เป็นที่รู้จักในหมู่คนที่เข้าไม่ถึง คนยากจน และคนป่วย ลอราเป็นหญิงม่าย เป็นแพทย์ กำลังเข้าสู่อายุแปดสิบปี และทำงานเคียงข้างรูบี้ในแคเมอรูน รถพุ่งข้ามหน้าผาเพราะเบรกแตก ทั้งคู่จึงเสียชีวิตทันที ผมถามที่ประชุมว่า นั่นเป็นโศกนาฏกรรมหรือไม่? สองชีวิตที่ขับเคลื่อนด้วยความปรารถนาอันยิ่งใหญ่เพียงหนึ่งเดียว กล่าวคือ การรับใช้คนยากจนที่กำลังพินาศเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน แม้กระทั่งสองทศวรรษหลังจากที่ชาวอเมริกันส่วนใหญ่เกษียณอายุเพื่อทิ้งชีวิตไปกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่เลย นั่นไม่ใช่โศกนาฏกรรม นั่นคือเกียรติ ชีวิตของพวกเขาไม่สูญเปล่า และชีวิตเหล่านั้นก็ไม่สูญเสียไป “ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ คนนั้นจะได้ชีวิตรอด” (มาระโก 8:35)

โคกนาฏกรรมอเมริกัน: วิธีที่ไม่ควรจบชีวิตเดียวของคุณ

ผมจะบอกคุณว่าอะไรคือโคกนาฏกรรม ผมจะแสดงให้คุณเห็นว่าจะใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่าอย่างไร ลองพิจารณาเรื่องราวจากนิตยสารรีดเดอร์ ไดเจสต์ ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1998 ซึ่งเล่าเกี่ยวกับสามีภรรยาคนหนึ่ง “ขอเกษียณอายุก่อนกำหนด จากงานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเมื่อห้าปีที่แล้ว เมื่อเขาอายุห้าสิบเก้าปีและเธออายุห้าสิบเอ็ดปี ตอนนี้อยู่อาศัยอยู่ในปูนตากอร์ตา ฟลอริดา ที่ซึ่งพวกเขาเล่นเรือยาว 30 ฟุต เล่นซอฟต์บอล และเก็บเปลือกหอย” ตอนแรกที่ได้อ่าน ผมคิดว่ามันฟังดูเป็นเรื่องตลก เป็นการล้อเลียนความฝันแบบคนอเมริกัน แต่ไม่ใช่ นี่คือการความฝันที่น่าเศร้า เมื่อคุณมาถึงขั้นปลายของชีวิต ชีวิตอันมีค่าหนึ่งเดียวและถูกประทานมาจากพระเจ้า แล้วคุณให้ผลงานสุดท้ายของชีวิตคุณ ก่อนที่คุณจะรายงานต่อพระผู้สร้างของคุณ คือการเล่นซอฟต์บอลและเก็บเปลือกหอย ลงเงินจนการถึงพวกเขา ต่อหน้าพระคริสต์ในวันพิพากษาครั้งใหญ่ “ดูเถิด พระเจ้า ดูเปลือกหอยของข้าพระองค์” นั่นคือโคกนาฏกรรม และทุกวันนี้ผู้คนใช้เงินนับพันล้านดอลลาร์เพื่อชักจูงให้คุณยอมรับความฝันอันน่าเศร้านั้น จงต่อต้านสิ่งเหล่านั้น ผมขอประจักษ์ว่า อย่าเชื่อความคิดเหล่านั้น จงอย่าใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า

ให้ถือว่าผมคือพ่อของคุณ

ขณะที่ผมเขียนอยู่นี้ ผมมีอายุหกสิบกว่าปีแล้ว เมื่อเวลาผ่านไป ผมรู้สึกเชื่อมโยงกับคนหนุ่มสาวมากขึ้นเรื่อย ๆ คนที่อาจจะอายุน้อยพอ ๆ กับลูกชายลูกสาวของผม คุณอาจอยู่ในกลุ่มนั้น ผมมีลูกชายสี่คนและลูกสาวหนึ่งคน ในช่วงเดือนและปีเหล่านี้ แทบไม่มีสิ่งใดที่ทำให้ผมปรารถนามากไปกว่าความปรารถนาที่จะไม่ให้ลูก ๆ ของผมใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่าไปกับความสำเร็จที่นำไปสู่หายนะ

ความปรารถนานี้ส่งถึงคุณได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคุณอายุยี่สิบหรือสามสิบ ผมเห็นคุณเป็นเหมือนลูกชายหรือลูกสาว และในหัวเหล่านี้ ผมขอรับรองคุณในฐานะพ่อ—บางทีอาจเป็นพ่อที่รักคุณอย่างสุดซึ้ง หรือพ่อที่คุณไม่เคยมี หรือพ่อที่ไม่เคยมีวิสัยทัศน์สำหรับคุณเหมือนที่ผมมีสำหรับคุณ และพระเจ้าทรงมีสำหรับคุณ หรือพ่อที่มีวิสัยทัศน์สำหรับคุณ

แต่เป็นเรื่องเงินและสถานะ ผมมองผ่านหน้าเหล่านี้และเห็นคุณเป็นดังลูกชาย และลูกสาว และผมขอวิงวอนคุณว่า จงปรารถนาที่จะให้ชีวิตของคุณมีค่าต่อ สิ่งที่ยิ่งใหญ่! จงโยยหาชีวิตที่มีความสำคัญจนถึงนิรันดร์ จงต้องการสิ่งนี้! อย่าปล่อยชีวิตล่องลอยไปโดยปราศจากความปรารถนา

ผมรักวิสัยทัศน์ของคุณ จิกิลิโอ

แรงบันดาลใจหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังหนังสือเล่มนี้คือการเข้าร่วมการประชุม สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยและวัยหนุ่มสาวชื่อ Passion '97, Passion '98, Passion '99, OneDay (ปี 2002) และ OneDay03 ภายใต้พระคริสต์ หัวเหียนที่จุดประกายเบื้องหลังการรวมตัวนมัสการและการรวมตัวเพื่อการขับเคลื่อนภารกิจเหล่านี้คือลูอี จิกิลิโอ เขาเรียกร้องให้คนหนุ่มสาวทำ “ปณิญา 268” ตัวเลขดังกล่าวมาจากอิสยาห์ 26:8—“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกข้าพระองค์คร่ำครวญพระองค์ ในแนวทางการพิพากษาของพระองค์ พระนามของพระองค์และการรำลึกถึงพระองค์นั้น เป็นสิ่งที่จิตใจของข้าพระองค์ปรารถนา” (อิสยาห์ 26:8) ข้อความแรกของ “ปณิญา” กล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าและเพื่อพระสิริของพระองค์ ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์เมื่อข้าพเจ้าตอบสนองต่อความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ความปรารถนาของข้าพเจ้าคือการทำให้พระเจ้าเป็นที่รู้จักและการอิมเมจในพระเจ้า ผู้ที่ข้าพเจ้าจะใช้ชีวิตแสวงหาอย่างร้อนรน”¹

วิสัยทัศน์แห่งชีวิตนี้เสนอให้นักศึกษาและคนหนุ่มสาวมากกว่าความว่างเปล่าแห่งความสำเร็จหรือความสนุกสนานในช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิ ปณิญานี้ไม่ใช่เพียงร่างกาย แต่เป็นจิตวิญญาณ ไม่ใช่แค่จิตวิญญาณ แต่เป็นจิตวิญญาณที่เปี่ยมความหลงใหลและความปรารถนา ไม่ใช่แค่ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยืนชอบหรือเล่นซอฟต์บอลหรือเก็บเปลือกหอยเท่านั้น นี่คือการปรารถนาต่อบางสิ่งอันยิ่งใหญ่ ดังตาม ทรงคุณค่าและน่าอิมเมจ —นั่นคือพระนามและพระเกียรติสิริของพระเจ้า— “พระนามของพระองค์และการรำลึกถึงพระองค์นั้น เป็นสิ่งที่จิตใจของข้าพระองค์ปรารถนา”

1 ดู <http://www.268generation.com/#!/declaration>

ส่วนนี้สอดคล้องกับทุกสิ่งที่ผมเขียนในบทที่แล้วและนำมาประยุกต์ใช้กับคนรุ่นต่อไป นี่คือนี่ที่ผมมีชีวิตอยู่เพื่อรู้จักและโยยหาที่จะประสบ นี่คือการประกาศพันธกิจของชีวิตผมและคริสตจักรที่ผมรับใช้: “เราดำรงอยู่เพื่อแพร่กระจายความหลงใหลปรารถนาให้พระเจ้ายิ่งใหญ่สูงสุดในทุกสิ่ง เพื่อความชื่นชมยินดีของมนุษย์ทุกชาติผ่านทางพระเยซูคริสต์” คุณไม่จำเป็นต้องพูดเหมือนที่ผมพูดหรือเหมือนที่ลูอี จิกลิโอพูด แต่ไม่ว่าคุณจะทำอะไร จงค้นหาความปรารถนาในชีวิตของคุณที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ยกย่องพระคริสต์ และอ้อมอ้อมด้วยพระคัมภีร์ จงหาวิธีของคุณเองที่จะพูดถึงสิ่งนี้มีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งนี้และตายเพื่อสิ่งนี้ และคุณจะสร้างความแตกต่างที่ยั่งยืน คุณจะไม่ใช่ชีวิตอย่างสูญเปล่า

ชายผู้มีความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียว

จนสิ่งอื่นทั้งสิ้นกลายเป็นเพียงขยะ

คุณจะเป็นเหมือนอัครทูตเปาโลดังที่เราเห็นก่อนหน้านี้ เมื่อเขาบอกว่าเขาไม่ต้องการรู้อะไรนอกจากพระเยซูคริสต์และการถูกตรึงบนไม้กางเขน ไม่มีใครมีวิสัยทัศน์ที่แน่วแน่กับชีวิตมากไปกว่าเปาโล เขาสามารถกล่าวถึงสิ่งนี้ได้หลายวิธี เขาอาจกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าสำหรับตัวเอง ขอแต่เพียงให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าและทำพันธกิจที่ได้รับจากพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าให้สำเร็จ คือการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐที่สำแดงพระคุณของพระเจ้า” (กิจการ 20:24) สิ่งเดียวที่สำคัญคือ “ข้าพเจ้าจะไม่ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า! ข้าพเจ้าจะทำหน้าที่ของตนให้สำเร็จเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าจะสำแดงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าในทุกสิ่งที่ทำ ข้าพเจ้าจะวิ่งแข่งให้ถึงที่สุด”

หรือเขาอาจพูดว่า “แต่ทำอะไรที่เคยเป็นกำไรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถือว่าสิ่งนั้นเป็นการขาดทุนแล้วเพราะเหตุพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ข้าพเจ้ายอมขาดทุนทุกอย่าง และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนเศษขยะเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้

พระคริสต์เป็นกำไร” (ฟิลิปปี 3:7-8) สิ่งเดียวที่สำคัญคือการรู้จักพระคริสต์ และได้รับพระคริสต์ ทุกอย่างเป็นเหมือนขยะเมื่อเทียบกับสิ่งนี้

อะไรคือความปรารถนาเดียวในชีวิตของคุณที่ทำให้สิ่งอื่นดูเหมือนขยะ? โอ้ นั่นพระเจ้าจะทรงช่วยผมปลุกความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวเพื่อความ เป็นจริงอันยิ่งใหญ่เดียวที่จะปลดปล่อยคุณ และปลดปล่อยคุณจากความ ผิน เล็ก ๆ รวมทั้งส่งคุณไปสู่โลกแห่งชีวิตทางโลกเพื่อถวายเกียรติแด่พระคริสต์ และเพื่อมวลประชาชาติบนโลก

พระคริสต์ผู้ถูกตรึงไม้กางเขน ซึ่งเป็นศูนย์กลางอันเจิดจ้า แห่งพระเกียรติสิริของพระเจ้า

ด้วยการอธิษฐานเช่นนั้นต่อพระเจ้า ผมจึงกลับมาสานต่อจากที่ค้างไว้ในบท ที่แล้ว ที่นั่นผมได้กล่าวว่า “ชีวิตจะสูญเปล่า หากเราไม่เข้าใจถึงพระสิริแห่ง ไม้กางเขน ไม่หวงแหนพระสิรินี้ดุจสมบัติล้ำค่า และไม่ยึดมั่นในไม้กางเขน นั้นในฐานะสิ่งมีค่าสูงสุดเหนือความสุขใด ๆ และเป็นความบรรเทาปลดปล่อยน ใจอันลึกซึ้งที่สุดในความเจ็บปวดทุกอย่าง” พระเจ้าผู้ถูกตรึงไม้กางเขนที่ ครึ่งหนึ่งเคยเป็นความโง่เขลาสำหรับเรา—จะต้องกลายเป็นปัญญา ฤทธิ์ อำนาจของเรา และสิ่งเดียวที่เราโอ้วอดในโลกนี้

ผมอธิบายในบทที่ 2 ว่าพระเจ้าสร้างเราให้ดำเนินชีวิตเพื่อพระเกียรติ สิริของพระองค์ และพระเจ้าจะได้รับเกียรติมากที่สุดในตัวเรา เมื่อเราพึง พพอใจในพระองค์มากที่สุด เราขยายคุณค่าของพระเจ้ามากที่สุดเมื่อพระองค์ กลายเป็นสิ่งเดียวที่เราโอ้วอด และผมสรุปบทนั้นโดยอ้างว่า คนบาปสามารถ มองเห็นและสัมผัสพระเกียรติสิริของพระเจ้าได้ผ่านทางพระเกียรติสิริของ พระเยซูคริสต์เท่านั้น วิธีการเข้าถึงพระเจ้าแบบอื่นใดล้วนเป็นเพียง ภาพลวงตาหรือเงาเท่านั้น หากเราต้องการยกย่องพระเจ้าให้มาก เราก็ต้อง ยกย่องพระคริสต์ให้มากด้วย การตายแบบนองเลือดของพระองค์คือ จุดศูนย์กลางอันเจิดจ้าของพระเกียรติสิริของพระเจ้า หากเราจะโอ้วอด พระเจ้า สิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและพระองค์ทรงเป็นในพระคริสต์ก็ต้อง เป็นสิ่งที่เราโอ้วอดด้วย

การเรียกร้องที่น่าตกใจในการให้ออวดเชือกแขวนคอ

ในแง่นี้ มีพระคัมภีร์เพียงไม่กี่ข้อที่พูดถึง ครอบคลุมน และยกย่องพระคริสต์มากไปกว่าพระธรรมกาลาเทีย 6:14 “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกได้ตายจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้ตายจากโลก” หรือกล่าวในแง่บวกคือ จงให้ออวดไม่กางเขนของพระเยซูคริสต์เท่านั้น นี่เป็นแนวคิดเดียว เป้าหมายเดียวของชีวิต ความปรารถนาเดียว จงให้ออวดไม่กางเขนเท่านั้น คำว่า “ให้ออวด” สามารถแปลได้ว่า “รื่นเริงใน...” หรือ “ชื่นชมยินดีใน...” จงรื่นเริงในไม่กางเขนของพระคริสต์เท่านั้น จงชื่นชมยินดีในไม่กางเขนของพระคริสต์เท่านั้น เปาโลกล่าวว่า ขอให้สิ่งนี้คือความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวของคุณ เป็นการให้ออวดและความรื่นเริงและความยินดีของคุณเพียงหนึ่งเดียวของคุณ ถ้าคุณเข้าใจผม และหวังว่าคุณจะเข้าใจก่อนที่เราจะจบ คุณจะรู้ว่าทำไมสิ่งนี้ไม่ขัดแย้งกัน แต่ยืนยันทุกสิ่งที่ผมเขียนไว้ในบทที่ 2 เมื่อผมอธิษฐานเพื่อคุณ ผู้อ่านทุกท่าน ขอให้สิ่งเดียวที่คุณหวังหา สิ่งเดียวที่คุณชื่นชมยินดีและรื่นเริง ให้สิ่งนั้นคือไม่กางเขนของพระเยซูคริสต์

การที่เปาโลกล่าวว่าเราควรให้ออวดเรื่องไม่กางเขนของพระคริสต์เท่านั้น น่าตกใจด้วยเหตุผลสองประการประการแรกคือมันเหมือนกับพูดว่า จงให้ออวดเรื่องเก้าอี้ไฟฟ้าเท่านั้น รื่นเริงในห้องรมแก๊สเท่านั้น ชื่นชมยินดีในการฉีดยาพิษเท่านั้น จงให้เชือกแขวนคอคือการให้ออวดเพียงหนึ่งเดียว ความชื่นชมยินดีเพียงหนึ่งเดียวและความรื่นเริงเพียงหนึ่งเดียวของคุณ “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ไม่มีวิธีการประหารชีวิตใดที่เคยถูกคิดค้นขึ้นมาจะโหดร้ายและเจ็บปวดมากไปกว่าการถูกตอกตรึงบนไม้กางเขนและถูกแขวนไว้ให้ตายเหมือนเนื้อชิ้นหนึ่ง มันทุเรศมาก คุณคงไม่สามารถทนดูได้—ไม่โดยไม่กรีดร้อง ดึงผมของตัวเอง และฉีกเสื้อผ้า คุณคงแทบอาเจียนออกมา เปาโลกล่าวว่า ให้สิ่งนี้เป็นความปรารถนาเดียวในชีวิตของคุณ นี่คือนี่ในสิ่งอันน่าตกตะลึงเกี่ยวกับคำพูดของเปาโล

เหตุผลอีกประการคือ เปาโลกล่าวว่าให้ชีวิตของคุณให้ออวดเฉพาะสิ่งนี้เท่านั้น ความชื่นชมยินดีเดียวเท่านั้น ความรื่นเริงเดียวเท่านั้น “ข้าพเจ้าไม่ขอ

อวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกได้ตายจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้ตายจากโลก” เปาโลหมายถึงอะไรในเรื่องนี้? เขาจริงใจไหม? ไม่อวดเรื่องอื่น ๆ เลยหรือ? ไม่มีความรื่นเริงอื่นเลยหรือ? ไม่มีความชื่นชมยินดีอื่นใดนอกจากไม้กางเขนของพระเยซูเลยหรือ?

แล้วเรื่องที่เปาโลเองใช้คำเดียวกันนี้พูดถึงการโอ้วอดหรือชื่นชมยินดีในเรื่องอื่นล่ะ? ตัวอย่างเช่น โรม 5:2 “เราชื่นชมยินดีในความหวังว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า” โรม 5:3-4 “ยิ่งกว่านั้น เราก็อชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วยเพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความทรหดอดทน และความทรหดอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่จะพระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เป็นเช่นนั้นทำให้มีความหวัง” 2 โครินธ์ 12:9 “ข้าพเจ้าจะอวดบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้ามากขึ้นด้วยความยินดีอย่างยิ่งเพื่อว่าฤทธานุภาพของพระคริสต์จะอยู่ในข้าพเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 2:19 “อะไรเล่าจะเป็นความหวังหรือความชื่นชมยินดี หรือสิ่งภูมิใจของเรา เฉพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเมื่อพระองค์จะเสด็จมา? ก็ไม่ใช่พวกท่านหรือ?”

**“จงอวดในสิ่งนี้เท่านั้น” หมายความว่า
“ให้ทุกการโอ้วอดเป็นการโอ้วอดในสิ่งนี้”**

ดังนั้น หากเปาโลสามารถโอ้วอด รื่นเริง และชื่นชมยินดีในสิ่งทั้งหมดนี้ได้ เปาโลหมายความว่าอย่างไร—ที่ว่าเขาจะไม่ “ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (กาลาเทีย 6:14)? นี่เป็นเพียงคำพูดที่ขัดแย้งกันเองหรือไม่? คุณชื่นชมยินดีในสิ่งหนึ่ง แต่กลับบอกว่าคุณกำลังชื่นชมยินดีในอีกสิ่งหนึ่ง? ไม่ใช่เช่นนั้น มีเหตุผลที่ลึกซึ้งมากสำหรับการกล่าวว่าความรื่นเริงทั้งหมด ความชื่นชมยินดีทั้งหมด ความภาคภูมิใจทั้งหมดในสิ่งใด ๆ ก็ตาม ควรเป็นความชื่นชมยินดีในไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์

เปาโลหมายถึงบางสิ่งจะเปลี่ยนแปลงทุกส่วนในชีวิตของคุณ เขาหมายความว่าสำหรับคริสเตียน ทุกการโอ้วอดอื่น ๆ ทั้งสิ้นควรเป็นการโอ้วอดเรื่องไม้กางเขนด้วย ทุกการรื่นเริงในสิ่งอื่นใดควรเป็นการรื่นเริงในไม้กางเขน

หากคุณเริ่มเรียงในความหวังแห่งพระสิริ คุณควรจะเริ่มเรียงในไม้กางเขนของพระคริสต์ หากคุณเริ่มเรียงในความทุกข์ยากเพราะความทุกข์ยากทำให้เกิดความหวัง คุณควรจะเริ่มเรียงในไม้กางเขนของพระคริสต์ หากคุณเริ่มเรียงในความอ่อนแอของคุณหรือในคนของพระเจ้า คุณควรจะเริ่มเรียงในไม้กางเขนของพระคริสต์

พระคริสต์ทรงซื้อทุกสิ่งดีและทุกสิ่งเลวร้ายที่กลับกลายเป็นดี ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? เพราะสำหรับคนบาปที่ได้รับการไถ่แล้ว ทุกสิ่งที่ดี—แท้จริงแล้วทุกสิ่งที่ดีที่เลวร้ายที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนให้เป็นดี—ที่เราได้รับล้วนมาจากไม้กางเขนของพระคริสต์ หากปราศจากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ คนบาปจะไม่ได้รับสิ่งใดนอกจากการพิพากษา หากปราศจากไม้กางเขนของพระคริสต์ ก็มีแต่การปรับโทษเท่านั้น ดังนั้น ทุกสิ่งที่คุณชื่นชมยินดีในพระคริสต์—ในฐานะคริสเตียน ในฐานะบุคคลที่วางใจในพระคริสต์—ล้วนเป็นหนี้บุญคุณต่อการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ และการชื่นชมยินดีทั้งหมดของคุณในทุกสิ่งจึงควรเป็นการชื่นชมยินดีในไม้กางเขน ซึ่งเป็นที่ซึ่งพระพรทั้งหมดของคุณถูกซื้อไว้ให้คุณด้วยราคาแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า

หนึ่งในเหตุผลที่ทำให้เราไม่ได้ยึดพระคริสต์เป็นศูนย์กลางและไม่ได้ซึมซาบในไม้กางเขนอย่างที่ควรจะเป็นนั้น ก็เพราะเรายังไม่ตระหนักว่าทุกสิ่ง—ทุกสิ่งที่ดีและทุกสิ่งที่ดีที่เลวร้ายซึ่งพระเจ้าทรงเปลี่ยนให้เป็นผลดีต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงไถ่แล้ว—ล้วนถูกซื้อไว้ด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เพื่อเรา เรามักจะคิดว่าชีวิต ลมหายใจ สุขภาพ มิตรภาพ และทุกสิ่งเป็นของเราโดยไม่ต้องขอบคุณใคร เราคิดว่ามันเป็นของเราโดยชอบธรรม แต่ความจริงแล้ว มันไม่ได้เป็นของเราโดยชอบธรรมเลย เราไม่สมควรได้รับสิ่งเหล่านี้ถึงสองเท่า

(1) เราคือสิ่งทรงสร้าง และพระเจ้าผู้สร้างของเราไม่มีพันธะหรือภาระผูกพันจะมอบสิ่งใดๆ แก่เรา - ไม่แม้จะเป็นชีวิต สุขภาพที่ดี หรือสิ่งใดเลย พระองค์ทรงให้ พระองค์ทรงเอาไปเสีย และพระองค์มิได้ทรงกระทำความอยุติธรรมใดกับเราเลย (โยบ 1:21)

(2) นอกจากการเป็นสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งไม่อาจอ้างสิทธิ์ในพระผู้สร้างของเราแล้ว เราก็เป็นคนบาปด้วย เราได้เสื่อมจากพระสิริของพระองค์ (โรม 3:23) เราเพิกเฉยต่อพระองค์และไม่เชื่อฟังพระองค์ และล้มเหลวที่จะรักและวางใจพระองค์ พระพิโรธแห่งความยุติธรรมของพระองค์พลุ่งขึ้นต่อเรา สิ่งที่เราสมควรได้รับจากพระองค์คือการพิพากษา (โรม 3:19) ดังนั้น ทุกลมหายใจที่เราสูดเข้า ทุกครั้งที่หัวใจของเราเต้น ทุกวันที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ณ ขณะนี้ ทุกขณะที่เรามองเห็นด้วยตาของเรา หรือได้ยินด้วยหูของเรา หรือพูดด้วยปากของเรา หรือเดินด้วยขาของเรา ล้วนเป็นของขวัญที่ให้เปล่าและไม่สมควรได้รับสำหรับคนบาปที่สมควรได้รับเพียงการพิพากษาเท่านั้น

พระเมตตาที่ได้รับการต้อนรับหรือพระพิโรธที่สะสม?

ผมกล่าวว่า “ณ ขณะนี้” เพราะหากคุณปฏิเสธที่จะเห็นพระเจ้าในของประทานจากพระองค์ สิ่งเหล่านั้นจะไม่ใช่ของประทานอีกต่อไป แต่จะกลายเป็นหลักฐานในศาลสูงที่แสดงถึงความอกตัญญู

พระคัมภีร์กล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นก่อนว่าเป็น “พระกรุณาอันอุดม ความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์” ซึ่งนำไปสู่การกลับใจ (โรม 2:4) แต่เมื่อเราถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของธรรมดาและไม่หวงแหนพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา “แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสะสมโทษให้แก่ตัวเอง ในวันที่พระเจ้าทรงพระพิโรธ ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงการพิพากษาที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์” (โรม 2:5) แต่สำหรับผู้ที่ไม่เห็นพระหัตถ์อันเปี่ยมด้วยความเมตตาของพระเจ้าในทุกลมหายใจและถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเยซูคริสต์จะถูกมองและสัมผัสในฐานะองค์ผู้ซื้ออันยิ่งใหญ่สำหรับทุกลมหายใจที่ไม่สมควรได้รับ ทุกครั้งที่หัวใจเต้นก็จะถูกยอมรับในฐานะของประทานจากพระหัตถ์ของพระองค์

ไม่สมควรได้รับสิ่งใดแต่กลับได้รับทุกสิ่งเป็นมรดก

—เพราะเหตุใด?

แล้วพระองค์ทรงซื้อสิ่งเหล่านี้มาอย่างไร? คำตอบคือด้วยพระโลหิตของพระองค์ หากผมไม่สมควรได้รับสิ่งใดนอกจากการลงโทษเพราะบาปของผม

แต่กลับได้รับชีวิตและลมหายใจในยุคนี และความชื่นชมยินดีนิรันดร์ในยุคนี จะมาถึงเพราะพระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อผม ดังนั้นทุกสิ่งที่ดี—และทุกสิ่งที่ไม่เลวร้ายซึ่งพระเจ้าทรงเปลี่ยนให้เป็นดี—ต้องเป็นรางวัลจากความทุกข์ทรมานของพระองค์ (ไม่ใช่จากความดีความชอบของผม) นี่รวมถึงความหลากหลายทั้งหมดที่ผมสงสัยเมื่อตอนต้นบทนี้ ผมถามว่า การงาน การพักผ่อน ความสัมพันธ์ การรับประทานอาหาร การมีความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยา และการรับใช้ทั้งหมดสามารถหล่อเลี้ยงมาจากความหลงใหลปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวได้จริงหรือ? มีสิ่งใดที่ลึกซึ้ง ยิ่งใหญ่ และเข้มแข็งพอที่จะรวมทุกสิ่งนี้ไว้ด้วยกันหรือไม่? เรื่องเพศ รถยนต์ การทำงาน สงคราม การเปลี่ยนผ้าอ้อม และการเสียภาษีสามารถมีเอกภาพที่ยกย่องพระเจ้าและทำให้จิตวิญญาณพึงพอใจได้จริงหรือ? บัดนี้เราเห็นแล้วว่าทุกประสบการณ์ในชีวิตถูกออกแบบมาเพื่อเชิดชูไม้กางเขนของพระคริสต์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ทุกสิ่งที่ดีในชีวิต (หรือสิ่งเลวร้ายที่ถูกเปลี่ยนให้เป็นดีด้วยพระคุณ) มีไว้เพื่อเชิดชูพระคริสต์ และการถูกต้องของพระองค์

พระคริสต์ทรงซื้อรอดอดจ์ที่พังยับเยินของผมด้วยหรือ?

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อหลายปีก่อน รถอดจ์ สปีริต คันเก่าของเราพังยับเยิน แต่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ และในความปลอดภัยนั้น ผมรู้สึกปิติยินดี ผมรู้สึกภาคภูมิใจในสิ่งนั้น แต่ทำไมจึงไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ? นั่นเป็นของขวัญสำหรับผมและครอบครัวที่พวกเราไม่สมควรได้รับ และมันจะไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไป แต่ครั้งนี้เป็นเช่นนั้น ซึ่งเราไม่สมควรได้รับมัน เราเป็นคนบาปและโดยธรรมชาติแล้วเป็นลูกแห่งพระพิโรธ หากปราศจากพระคริสต์ แล้วเราได้รับของขวัญเช่นนี้เพื่อประโยชน์ของเราได้อย่างไร? คำตอบคือพระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของเราบนไม้กางเขนและนำพระพิโรธของพระเจ้าไปจากเรา และได้รับรองพระคุณอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าสำหรับเรา แม้ว่าเราจะไม่สมควรได้รับก็ตาม ซึ่งพระคุณนี้ทำให้ทุกสิ่งร่วมกันก่อให้เกิดผลดีแก่เรา ดังนั้นเมื่อผมปิติยินดีในความปลอดภัยของเรา ผมกำลังปิติยินดีในไม้กางเขนของพระคริสต์

จากนั้นบริษัทประกันจ่ายเงินค่ารถให้เรา และโนเอลภรรยาของผม นำเงินนั้นไปซื้อโอโวและซื้อรถเซฟโรเลต ลูมินา ที่ใหม่กว่าหนึ่งปีและขับมันกลับบ้านท่ามกลางหิมะ และผมปีติยินดีในพระคุณอันน่าอัศจรรย์ของความอุดมสมบูรณ์มากมายเช่นนี้ เพียงแค่นั้น คุณทำรถพัง คุณออกมาโดยไม่ได้รับบาดเจ็บ ประกันจ่ายเงิน คุณได้รถคันใหม่ และคุณเดินทางต่อไปเกือบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และด้วยความขอบคุณ ผมก็มีความสุขและปีติยินดีในพระเมตตาอันนับไม่ถ้วนแม้แต่ในสิ่งของเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ พระเมตตาทั้งหมดนี้มาจากไหน? หากคุณเป็นคนบาปที่ได้รับความรอด เป็นผู้เชื่อในพระเยซู สิ่งเหล่านี้มาผ่านทางไม้กางเขน หากปราศจากไม้กางเขน ก็มีแต่การพิพากษา—ความอดทนและพระเมตตาชั่วคราว แต่หลังจากนั้น หากถูกปฏิเสธ พระเมตตาทั้งหมดนั้นก็ยิ่งทำให้การพิพากษารุนแรงขึ้น ดังนั้นทุกสิ่งที่ดีในชีวิต และทุกสิ่งที่เลวร้ายที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนให้เป็นที่ ล้วนเป็นของขวัญที่ซื้อได้ด้วยพระโลหิต และการโอ้วอดทั้งหมด—การปีติยินดีทั้งหมด—ควรเป็นการโอ้วอดในไม้กางเขน

วิบัติแก่ผมหากผมปีติยินดีในพระพรใดๆ ไม่ว่าจะเป็นชนิดใดหรือเวลาใด เว้นแต่การปีติยินดีของผมจะเป็นการปีติยินดีในไม้กางเขนของพระคริสต์

อีกวิธีหนึ่งในการกล่าวถึงสิ่งนี้คือ แบบแผนของไม้กางเขนคือพระสิริของพระคริสต์ จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในไม้กางเขนคือเพื่อให้พระคริสต์ได้รับเกียรติ เมื่อเปาโลกล่าวใน กาลาเทีย 6:14 ว่า “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไร นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เปาโลกำลังกล่าวว่าพระประสงค์ของพระเจ้าคือให้ไม้กางเขนนั้นถูกทำให้ยิ่งใหญ่อยู่เสมอ - พระคริสต์ผู้ถูกตรึงบนไม้กางเขนจะเป็นสิ่งที่เรารู้โอ้วอด รื่นเริง ชื่นชมยินดี และสรรเสริญอยู่เสมอ - การที่พระคริสต์ได้รับพระสิริ ค่าขอบพระคุณ และเกียรติสำหรับสิ่งดีๆ ทุกสิ่งในชีวิตของเรา และสิ่งเลวร้ายทุกอย่างที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนให้เป็นที่

การแผ่ขยายความหลงใหลปรารถนาพระคริสต์

ผู้ทรงถูกตรึงไม้กางเขน—โดยการสอน

แต่ตอนนี้มีคำถาม: จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์คือเพื่อให้ “พระคริสต์ผู้ถูกตรึงไม้กางเขน” ได้รับเกียรติและพระสิริสำหรับทุกสิ่ง แล้วพระคริสต์จะได้รับพระสิริที่พระองค์สมควรได้รับอย่างไร? คำตอบคือคนรุ่นนี้ต้องได้รับการสอนว่าสิ่งเหล่านี้เป็นจริง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือแหล่งที่มาของการปิตินิยมในไม้กางเขนของพระคริสต์คือการศึกษาเกี่ยวกับไม้กางเขนของพระคริสต์

นั่นคืองานของผม ผมไม่ได้โดดเดี่ยว แต่ผมยอมรับงานนี้ด้วยความหลงใหลปรารถนา นี่คือสิ่งที่ผมเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกผมในปี 1966 เมื่อผมนอนป่วยด้วยโรคต่อมน้ำเหลืองอักเสบในศูนย์สุขภาพในเมืองวีสัน รัฐโอไฮโอ นี่คือจุดที่ทุกสิ่งกำลังนำไปสู่พระบัญชาของพระเจ้าที่ว่า จงดำเนินชีวิตและศึกษา รับใช้ และสั่งสอน และเขียนถึงพระเยซูคริสต์ พระเจ้าผู้ทรงถูกตรึงไม้กางเขนและทรงเป็นขึ้นจากตาย ทรงเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่คนรุ่นนี้โอ้อวด และถ้านี่คืองานของผม งานของคุณก็จะเหมือนกัน เพียงแต่อยู่ในรูปแบบที่แตกต่างกัน นั่นคือการดำเนินชีวิตและพูดในลักษณะที่ทำให้คุณค่าของ “พระคริสต์ผู้ถูกตรึงไม้กางเขน” เป็นที่ประจักษ์และชื่นชมโดยคนจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ เราจะต้องจ่ายราคาสูงยิ่งสำหรับสิ่งนี้เช่นเดียวกับพระองค์ได้ทรงจ่ายไป

ก็เพียงพอที่จะโอ้อวดในไม้กางเขนได้คือบนไม้กางเขน

ถ้าเราปรารถนาที่จะไม่โอ้อวดเรื่องใดนอกจากไม้กางเขน เราต้องดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับไม้กางเขน—แท้จริงแล้ว เราจะต้องดำเนินชีวิตบนไม้กางเขน นี่เป็นเรื่องที่น่าตกใจ แต่นี่คือสิ่งที่กาลาเทีย 6:14 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกได้ตายจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้ตายจากโลก” การโอ้อวดในไม้กางเขนจะเกิดขึ้นเมื่อคุณอยู่บนไม้กางเขน นั่นไม่ใช่สิ่งที่เปาโลกล่าวหรือ? “โดยกางเขนนั้น โลกได้ถูกตรึงตายจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้ถูกตรึงตายจากโลก” โลกนี้ตายสำหรับผมแล้ว และผมก็ตายต่อโลกแล้ว

ทำไมล่ะ? เพราะว่าผมได้ถูกตรึงไม้กางเขนแล้ว เราเรียนรู้ที่จะไอ้วอดเรื่องไม้กางเขนและรื่นเริงเรื่องไม้กางเขนเมื่อเราอยู่บนไม้กางเขน และจนกว่าตัวเราจะถูกตรึงที่นั่น ความอวดดีของเราจะคงอยู่ในตัวเรา แต่สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร? เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่? เราถูกตรึงไม้กางเขนเมื่อใด? พระคัมภีร์ให้คำตอบในกาลาเทีย 2:20 “ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” เมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์ เราก็ตายไปด้วย ความหมายยิ่งใหญ่ของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์คือ เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ คนทั้งปวงที่เป็นของพระองค์ก็ตายในพระองค์ ความตายที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราทุกคนก็กลายเป็นความตายของเรา เมื่อเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์โดยความเชื่อ (โรม 6:5)

แต่คุณพูดว่า “ฉันก็มีชีวิตอยู่ไม่ใช่หรือ? ฉันรู้สึกมีชีวิตอยู่เลย” นี่คือความจำเป็นที่ต้องมีการศึกษา เราต้องเรียนรู้สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเรา เราจะต้องได้รับการสอนถึงสิ่งเหล่านี้ นั่นคือเหตุผลที่กาลาเทีย 2:20 และกาลาเทีย 6:14 อยู่ในพระคัมภีร์ พระเจ้ากำลังสอนเราถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเรา เพื่อที่เราจะได้รู้จักตัวเอง และรู้จักวิธีการทำงานของพระองค์ร่วมกับเรา และรื่นเริงในพระองค์ และในพระบุตรของพระองค์ และบนไม้กางเขนอย่างที่เราควรเป็น

การเชื่อมโยงกับการตายและชีวิตของพระคริสต์

ผู้ถูกตรึงไม้กางเขน

ให้พิจารณากาลาเทีย 2:20 อีกสักครั้ง เราจะเห็นว่า ใช่ เราตายแล้ว และ ใช่ เรายังมีชีวิตอยู่ “ผมถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว [ผมตายแล้ว] ไม่ใช่ผมเองที่มีชีวิตอยู่ แต่เป็นพระคริสต์ที่อาศัยอยู่ในผม และตอนนี้ผมมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง [ใช่แล้ว ผมยังมีชีวิตอยู่ แต่ “ผม” คนนี้ไม่เหมือนกับ “ผม” ที่ได้ตายไปแล้ว] ผมดำเนินชีวิตโดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักผมและทรงสละพระองค์เองเพื่อผม” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ผม” ที่มีชีวิตอยู่คือ “ผม” คนใหม่แห่งความเชื่อ การทรงสร้างใหม่ที่มีชีวิตอยู่ ผู้เชื่อมมีชีวิตอยู่ ตัวเก่าตายบนไม้กางเขนพร้อมกับพระเยซู

คุณอาจถามว่า “อะไรคือกฎเกณฑ์สำคัญในการเชื่อมโยงกับความเป็นจริงนี้? สิ่งนี้จะเป็นของเราได้อย่างไร? เราจะอยู่ในท่ามกลางคนตายผู้มีชีวิตอยู่กับพระคริสต์และผู้ที่เห็นและสัมผัสและแผ่ขยายพระสิริของไม้กางเขนได้อย่างไร?” คำตอบถูกสื่อเป็นนัยจากคำที่เกี่ยวกับความเชื่อในกาลาเทีย 2:20 “ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า” นั่นคือจุดเชื่อมโยง พระเจ้าทรงเชื่อมโยงคุณกับพระบุตรของพระองค์โดยความเชื่อ และเมื่อพระองค์ทำเช่นนั้น ก็จะมีการรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระบุตรของพระเจ้า ดังนั้นความตายของพระองค์จะกลายเป็นความตายของคุณ และชีวิตของพระองค์ก็กลายเป็นชีวิตของคุณด้วย

การตาย การมีชีวิตอยู่ และการไถ่อดในไม้กางเขน

ตอนนี้ ให้เรานำทั้งหมดนี้ไปที่กาลาเทีย 6:14 แล้วเราจะมาดูกันว่าเราจะดำเนินชีวิตอย่างเต็มที่เพื่อถวายเกียรติแด่พระคริสต์ผู้ถูกตรึงไม้กางเขนได้อย่างไร “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกได้ตายจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้ตายจากโลก” นั่นคืออย่าไถ่อดในเรื่องอื่นใดเว้นแต่เรื่องไม้กางเขน เราจะเป็นผู้ยกย่องไม้กางเขนอย่างสุดซึ้งได้อย่างไร? เราจะกลายเป็นคนประเภทที่สืบทอดความสุษินดีทั้งหมดของเรากลับไปสู่ความสุษินดีในพระคริสต์และการถูกตรึงไม้กางเขนของพระองค์ได้อย่างไร? คำตอบคือ ตัวเก่าที่ชอบไถ่อดและรื่นเริงในสิ่งอื่นๆ ได้ตายแล้ว โดยความเชื่อเราจึงรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ความตายของพระองค์กลายเป็นความตายของชีวิตแห่งการยกย่องตนเองของเรา เราถูกทำให้เป็นขึ้นมาพร้อมกับพระองค์สู่ชีวิตใหม่ สิ่งที่มีชีวิตอยู่คือสิ่งมีชีวิตใหม่ที่มีความหลงใหลเพียงอย่างเดียวคือการยกย่องพระคริสต์และไม้กางเขนของพระองค์

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อคุณวางใจในพระคริสต์ พันธนาการของโลกที่มีต่อคุณและล่อลวงอันทรงพลังของมันก็จะถูกทำลายลง คุณคือซากศพสำหรับโลก และโลกก็คือซากศพสำหรับคุณ หรือพูดในแง่บวกตามข้อ 15 คุณเป็น “การทรงสร้างใหม่” “คุณ” คนเดิมตายไปแล้ว “คุณ” คนใหม่ยังมีชีวิตอยู่

และคุณคนใหม่ก็คือคุณแห่งความเชื่อ และสิ่งที่คุณเชื่อไม่ได้ไอ้อวดในโลกนี้ แต่อวดในพระคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขน

ด้วยเหตุนี้คุณจึงกลายเป็นคนที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง จนกล่าวกับ เปาโลว่า “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” โลกไม่ใช่สมบัติล้ำค่าของเราอีกต่อไป ไม่ใช่แหล่งที่มาของชีวิตหรือความอึดใจหรือความชื่นชมยินดีของเรา แต่เป็นพระคริสต์เท่านั้น

“เราควรชื่นชมในสิ่งที่พระองค์มอบให้หรือในสิ่งที่สำแดงถึงพระองค์?”

แต่ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ล่ะ? แล้วเงินประกันที่เราได้รับล่ะ? ผมไม่ได้บอกว่าหรือว่า ผมมีความสุขกับเรื่องนั้น? นั่นไม่ใช่เรื่องทางโลกหรือ? ผมตายแล้วจากโลกนี้แล้วจริงหรือ? ตายไปกับเงินประกันและรถยนต์ใหม่หรือ?

ผมอธิษฐานขอให้ตนเองตายในวิธีที่เหมาะสม ผมเชื่อว่าผมจะเป็นเช่นนั้น แม้จะไม่สมบูรณ์แบบ แต่ในแง่หนึ่งก็เป็นไปแล้วจริงๆ แล้วมันเป็นไปได้อย่างไร? หากผมรู้สึกยินดีในความปลอดภัย สุขภาพ หรือสิ่งดีใดๆ และหากสิ่งเหล่านี้เป็นของโลก (ซึ่งมันเป็น) ผมตายต่อโลกหรือไม่? ใช่แล้ว เพราะการตายต่อโลกไม่ได้หมายถึงการไม่มีความรู้สึกเกี่ยวกับโลก (ดู 1 ยอห์น 2:15; 1 ทิโมธี 4:3) แต่หมายถึงว่า ทุกความพึงพอใจที่ชอบธรรมในโลก กลายเป็นหลักฐานถึงความรักของพระคริสต์ที่ถูกซื้อมาด้วยพระโลหิตของพระองค์ และเป็นโอกาสที่จะไอ้อวดเรื่องไม้กางเขน เราตายต่อเงินประกันเมื่อเงินไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เราอึดใจ แต่เป็นพระคริสต์ผู้ถูกตรึงไม้กางเขน องค์ผู้ประทานต่างหากที่ทำให้เราอึดใจ

ซี. เอส. ลูอิส ได้อธิบายสิ่งที่ผมหมายถึงด้วยประสบการณ์ที่เขามีในโรงเก็บเครื่องมือ

ผมยืนอยู่ในโรงเก็บเครื่องมือที่มีดสลัวในวันนี้ ภายนอกแสงแดดกำลังส่องสว่าง และมีลำแสงอาทิตย์ลอดผ่านช่องแคบๆ ที่ด้านบนของประตู

เข้ามา จากจุดที่ผมยืนอยู่ ลำแสงนั้นพร้อมกับอนุภาคฝุ่นที่ลอยอยู่ในอากาศ เป็นสิ่งที่โดดเด่นที่สุดในห้องนั้น ทุกอย่างรอบข้างแทบจะมีดสนิท ผมมองเห็นลำแสง แต่ไม่ได้มองเห็นสิ่งอื่นด้วยแสงนั้น

จากนั้นผมขยับตัว ให้ลำแสงตกกระทบดวงตาของผม ทันใดนั้น ภาพที่เห็นก่อนหน้านี้ก็หายไปหมด ผมไม่เห็นโรงเก็บเครื่องมืออีกต่อไป และ (ที่สำคัญที่สุด) ไม่เห็นลำแสงนั้นด้วย แต่กลับเห็นใบไม้สีเขียวที่กำลังไหวอยู่บนกิ่งไม้นอกประตู ซึ่งถูกตีกรอบด้วยช่องแคบ ๆ ที่ด้านบนของประตู และไกลออกไปอีกเก้าสิบกว่าล้านไมล์ คือดวงอาทิตย์ การมองตามลำแสง และการมองที่ตัวลำแสงเอง เป็นประสบการณ์ที่แตกต่างกันอย่างมาก²

ลำแสงแห่งพระพรในชีวิตของเรานั้นสว่างไสวในตนเอง และยังให้แสงสว่างแก่พื้นดินที่เราเดิน แต่พระพรเหล่านี้มีจุดประสงค์ที่สูงส่งกว่านั้น พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราทำมากกว่าแค่นี้นอกลำแสงและชื่นชมพระพรเหล่านั้นในสิ่งที่มันเป็น ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงต้องการให้เราก้าวเข้าไปในลำแสงและเห็นดวงอาทิตย์ที่เป็นต้นกำเนิดของลำแสงเหล่านั้น หากลำแสงนั้นงดงาม ดวงอาทิตย์ย่อมงดงามยิ่งกว่า เป้าหมายของพระเจ้าไม่ใช่เพียงให้เราชื่นชมในของประทานของพระองค์เท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือให้เราชื่นชมพระเกียรติสิริของพระองค์

เราตายต่อโลกที่ไร้เดียงสาในความเจิดจ้า แห่งพระเกียรติสิริของพระคริสต์

ประเด็นสำคัญคือ พระเกียรติสิริของพระคริสต์ ซึ่งสำแดงอย่างชัดเจนที่สุดในการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ นี่เป็นพระสิริที่อยู่เหนือและเบื้องหลังพระพรทุกประการที่เราชื่นชม พระองค์ทรงซื้อทุกสิ่งที่ดีสำหรับเรา พระสิริของพระองค์คือจุดหมายปลายทางที่การแสวงหาความรักของเราต้องสิ้นสุดลง ทุกสิ่งอื่นเป็นเพียงตัวชี้นำ - เป็นคำอุปมาของความงามนี้ เมื่อหัวใจของเราวิ่งย้อนกลับไปตามลำแสงแห่งพระพรสู่แหล่งกำเนิด

2 ซี. เอส. ลูอิส "Meditation in a Toolshed" ใน C. S. Lewis: *Essay Collection and Other Short Pieces* ปรับปรุงโดย เลสลีย์ วอล์มสลีย์ (ลอนดอน: ฮาร์เปอร์ คอลลินส์, 2000), หน้า 607.

ในพระเกียรติสิริอันเจิดจ้าของไม้กางเขน เมื่อนั้นพระพรที่เป็นตามทางโลกก็ตายไป และพระคริสต์ผู้ถูกตรึงไม้กางเขนกลายเป็นทุกสิ่ง

ชีวิตเดียวที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าเท่านั้น

นี่ก็ไม่ได้ต่างจากเป้าหมายในการแผ่ขยายพระเกียรติสิริของพระเจ้าที่เราเห็นในบทที่ 2 พระคริสต์ทรงเป็นพระเกียรติสิริของพระเจ้า ไม้กางเขนของเลือดของพระองค์เป็นศูนย์กลางเจิดจ้าแห่งพระสิรินั้น โดยไม้กางเขนนั่น พระองค์ได้ทรงซื้อพระพรนานาประการแก่เรา—ทั้งชั่วคราวและเป็นนิรันดร์ และเราไม่สมควรได้รับสิ่งใดเลย พระองค์ได้ทรงซื้อทั้งหมดแล้ว เนื่องจากไม้กางเขนของพระคริสต์ บรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้จึงถูกกำหนดให้เป็นบุตรของพระเจ้า เพราะไม้กางเขนของพระองค์ พระพิโรธของพระเจ้าจึงถูกพรางไป เพราะไม้กางเขนของพระองค์ ความรู้สึกผิดทั้งหมดจึงถูกกำจัดออกไป บาปได้รับการอภัย และความชอบธรรมอันสมบูรณ์ก็เข้ามาสู่เรา และความรักของพระเจาก็หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเราโดยพระวิญญาณ และเรากำลังถูกสร้างตามพระฉายาของพระคริสต์

ดังนั้นความเพลิดเพลिनทุกอย่างในชีวิตนี้และในชีวิตหน้า ซึ่งไม่ใช่การบูชารูปเคารพจึงเป็นเครื่องบรรณาการแด่คุณค่านิรันดร์แห่งไม้กางเขนของพระคริสต์ ซึ่งเป็นศูนย์กลางเจิดจ้าแห่งพระสิริของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ชีวิตที่มีไม้กางเขนเป็นศูนย์กลาง ยกย่องไม้กางเขน และอิมเมมในไม้กางเขน จึงเป็นชีวิตที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า—ชีวิตเดียวเท่านั้นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ชีวิตในแบบอื่นล้วนสูญเปล่าทั้งหมด

การยกย่องพระคริสต์ ผ่านความเจ็บปวดและความตาย

การดำเนินชีวิตเพื่อยกย่องพระคริสต์นั้นมีราคาแพง ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจเลย พระองค์ถูกตรึงไม้กางเขน พระองค์ถูกปฏิบัติราวกับเป็นปีศาจร้าย และพระองค์ทรงเรียกเราให้ติดตามพระองค์ “ถ้าใครต้องการจะตามเรามา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรามา” (มาระโก 8:34) พระองค์ตรัสว่า การปฏิบัติที่คนอื่นมีต่อเรา อาจไม่ได้ดีไปกว่าที่พวกเขาปฏิบัติกับพระองค์ “ถ้าพวกเขาเรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล¹ พวกเขาจะเรียกลูกบ้านมากยิ่งขึ้นเท่าใด” (มัทธิว 10:25)

แต่การทนทุกข์กับพระเยซูบนเส้นทางแห่งความรักของกลโกธานั้น ไม่เพียงเป็นผลลัพธ์ของการยกย่องสรรเสริญพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังเป็นวิธีการด้วย พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุดเมื่อเรารู้สึกอึดอัดใจในพระองค์จนเราสามารถ “ละทิ้งทรัพย์สินสมบัติและญาติพี่น้อง แม้แต่ชีวิตที่ต้องตายนี้” และทนทุกข์เพื่อเห็นแก่ความรัก ความงามของพระองค์ส่องแสงเจิดจ้าที่สุดเมื่อเราเห็นคำพระองค์เหนือกว่าสุขภาพ ความมั่งคั่ง และแม้แต่ชีวิตเอง พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์ทรงทราบว่าความทุกข์ยาก (ไม่ว่าจะเป็นความไม่สบายเล็กน้อยหรือการทรมานอย่างแสนสาหัส) จะเป็นหนทางในยุคนี

1 ในสมัยของพระคริสต์ นี่เป็นชื่อที่ใช้เรียกเจ้าแห่งมารร้าย นั่นคือซาตาน หรือ มาร

ที่จะทำให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์ว่า ทรงสูงส่งอย่างชัดเจนที่สุด นั่นคือ เหตุผลที่พระองค์ทรงเรียกเราสู่สิ่งนี้ พระองค์ทรงรักเรา และความรักไม่ได้หมายถึงการทำให้เรายิ่งใหญ่หรือทำให้ชีวิตสบาย แต่หมายถึงการทำให้เราสามารถขึ้นชมยินดีในการยกย่องสรรเสริญพระองค์ตลอดไป – ไม่ว่าจะต้องจ่ายมากเพียงใด

เราโอ้อวดเรื่องไม้กางเขนได้ดีที่สุดเมื่อเราแบกไม้กางเขนนับ และเราก็ต้องจ่ายราคาแพงเพื่อสิ่งนี้ ชีวิตคริสเตียนตามปกติคือชีวิตที่โอ้อวดเฉพาะเรื่องไม้กางเขน ซึ่งเป็นศูนย์กลางเจ็ดจำแห่งพระสิริของพระเจ้า และเราโอ้อวดได้ขณะแบกไม้กางเขน “ใครก็ตามที่ไม่ได้แบกกางเขนของตนตามเรามา คนนั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14:27) การแบกไม้กางเขนเป็นหนทางที่ทำให้เรามีอิสรภาพในการโอ้อวดเรื่องไม้กางเขนมากยิ่งขึ้น ความทุกข์ยากเป็นแบบแผนของพระเจ้าในโลกที่เต็มไปด้วยบาป (โรม 8:20) ความทุกข์คือภาพน่าสะพรึงกลัวของความบาปที่ให้โลกได้เห็น ความทุกข์เป็นการลงโทษความผิดบาปสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ มันทำลายอำนาจของความบาปสำหรับบรรดาผู้ที่แบกไม้กางเขนและติดตามพระเยซู และเนื่องจากความบาปเป็นการดูหมิ่นพระสิริแห่งความอímเอมใจทั้งปวงของพระเจ้า ความทุกข์ทรมานที่ทำลายอำนาจของบาปจึงเป็นพระเมตตาอันสาหัสอะไรก็ตามที่ทำให้เราสามารถผลิตเพลินยินดีกับการให้พระเจ้าทรงสำคัญมากขึ้นก็คือพระเมตตา เพราะไม่มีความชื่นชมยินดีใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าความชื่นชมยินดีในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และหากเราต้องทนทุกข์เพื่อจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และได้สัมผัสสิ่งนี้อย่างลึกซึ้งที่สุด ความทุกข์ก็คือพระเมตตา และการทรงเรียกของพระคริสต์ให้เราแบกกางเขนของตนและเดินร่วมกับพระองค์บนเส้นทางสู่กลโกธา ก็คือความรัก

หนังสือหวั่นรุนแรงของบอนฮอฟเฟอร์สำหรับคนรุ่นผม

ดีทริช บอนฮอฟเฟอร์เป็นของขวัญสำหรับคนรุ่นนักศึกษาของผม ผมอธิษฐานขอให้คำสอนอันทรงค่าของเขาจะถูกค้นพบใหม่อีกครั้งในแต่คนละรุ่น แม้ว่าเขาจะเสียชีวิตด้วยวัยเพียง 39 ปี แต่ชีวิตของเขาก็ไม่ได้สูญเปล่า ชีวิต

และความตายของเขายังคงเปล่งเสียงซึ่งเปี่ยมพลัง เขาถูกแขวนคอในค่ายกักกันที่เมืองฟลอเรนซ์ ประเทศเยอรมนี เมื่อวันที่ 9 เมษายน ปี 1945 เขาเคยเป็นศิษยาภิบาล ครู และผู้นำของโรงเรียนฝึกอบรมขนาดเล็กสำหรับคริสตจักรที่ยืนหยัดในความเชื่อ และได้มีส่วนร่วมในขบวนการต่อต้านนาซีของชาวโปแลนด์

หนังสือที่จุดไฟแห่งความเชื่อให้กับคนนับพันในรุ่นของผมมีชื่อว่าราคาแห่งการเป็นสาวก (*The Cost of Discipleship*) ผมอ่านหนังสือนี้ในช่วงพักคริสต์มาสระหว่างปีสุดท้ายในวิทยาลัย ประโยคโด่งดังที่สุดและมีอิทธิพลต่อชีวิตในหนังสือเล่มนี้คือ “ไม้กางเขนไม่ใช่จุดจบอันน่าสยดสยองของชีวิตที่เกรงกลัวพระเจ้าและมีความสุข แต่ไม้กางเขนพบเราตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการสนทนากับพระคริสต์ เมื่อพระคริสต์ทรงเรียกคนหนึ่งนั้น พระองค์ทรงบัญชาให้เขามาและตาย”² การหนีจากความตายเป็นทางลัดไปสู่ชีวิตที่สูญเสียเปล่า

บอนฮอฟเฟอร์หนังสือเป็นการประณามอย่างรุนแรงต่อ “พระคุณราคาถูก” ที่เขาเห็นในคริสตจักรทั้งสองฝั่งของมหาสมุทรแอตแลนติก เขาเชื่อในการถูกถือว่าชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ แต่เขาไม่เห็นด้วยว่าความเชื่อที่ถูกถือว่าชอบธรรมนั้นจะปล่อยให้ผู้คนไม่เปลี่ยนแปลงโดยพระคริสต์ผู้ทรงเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนที่พวกเขาอ้างว่าตนเชื่อในพระองค์ นั่นเป็นการตอบสนองราคาถูกต้องพระกิตติคุณ เขากล่าวว่า “คนที่มีสิทธิ์กล่าวว่าตนได้ถูกถือว่าชอบธรรมโดยพระคุณเท่านั้นคือ คนที่ได้ละทิ้งทุกสิ่งเพื่อติดตามพระคริสต์”³

ความย้อนแย้งในตัวเองของชีวิตที่ยกย่องพระคริสต์

ชีวิตที่อุทิศเพื่อยกย่องพระคริสต์นั้นมีราคาแพง และราคาที่จ่ายนั้นเป็นทั้งผลลัพธ์และวิธีการในการยกย่องพระองค์ หากเราไม่ยอมรับเส้นทางแห่งความรักเปี่ยมความชื่นชมยินดีและความเจ็บปวด เราจะใช้ชีวิตอย่างสูญเสียเปล่า หากเราไม่เรียนรู้กับเปาโลถึงความย้อนแย้งในตัวเองของชีวิตที่ยกย่อง

2 ดิทรช บอนฮอฟเฟอร์, *The Cost of Discipleship* (นิวยอร์ก: มักมิลลัน, 1967), 99.

3 เล่มเดียวกัน, หน้า 55.

พระคริสต์ เราจะสูญเสียวันเวลาของเราไปกับการไล่ตามพองสบู่ที่แตกสลาย เขามีชีวิตแบบ “คนมีความทุกข์แต่ยังยินดีอยู่เสมอ เป็นคนยากจนแต่ยังทำให้คนจำนวนมากมั่งมี เป็นคนไม่มีอะไรเลยแต่ยังเป็นเจ้าของทุกสิ่ง” (2 โครินธ์ 6:10) เส้นทางแห่งกลโกธานั้นมีราคาแพงและเจ็บปวด แต่ไม่ได้ปราศจากความชื่นชมยินดี

เมื่อเรายอมรับด้วยความชื่นชมยินดีถึงราคาของการติดตามพระคริสต์ คุณค่าของพระองค์จะส่องแสงในโลกนี้ ราคานั้นเองจะกลายเป็นวิธีที่ทำให้พระคริสต์ดูยิ่งใหญ่ อัครทูตเปาโลมีความหลงใหลปรารถนายิ่งใหญ่เพียงหนึ่งเดียวในชีวิต เราได้เห็นเปาโลกล่าวถึงสิ่งนี้ในหลายรูปแบบ เช่น การไม่แสดงความรู้เรื่องใด ๆ เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน (1 โครินธ์ 2:2) ไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 6:14)

ความหลงใหลปรารถนาเพียงหนึ่งเดียว ของเปาโลในชีวิตและความตาย

เปาโลกล่าวถึงความหลงใหลปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของตนในอีกแง่มุมหนึ่ง เขาแสดงให้เห็นว่า การเสียสละเพื่อยกย่องพระคริสต์นั้นเป็นทั้งต้นทุนและวิธีการไปพร้อมกัน เขาได้กล่าวแก่คริสตจักรฟีลิปปีว่า “ข้าพเจ้าคาดหวังและหวังว่าจะไม่ได้รับความละอายใดๆ เลย แต่ด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่ง พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกายของข้าพเจ้าในเวลานี้ ดังเช่นที่เคยได้ตลอดมา ไม่ว่าจะโดยชีวิตหรือความตาย เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร” (ฟีลิปปี 1:20-21) คำถามและคำตอบอยู่ที่นี้แล้ว คุณจะถวายเกียรติแด่พระคริสต์โดยความตายได้อย่างไร? การสูญเสียทุกสิ่งในโลกนี้จะเป็นการในการยกย่องพระเยซูได้อย่างไร? ให้เราฟังคำพูดของเปาโลอย่างตั้งใจ พระคริสต์ได้ทรงเรียกเราให้มีชีวิตอยู่เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์และตายเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ หากเราใช้ชีวิตอย่างดี เราก็จะรู้วิธีมีชีวิตอยู่อย่างดีด้วย พระคำตอนนี้แสดงให้เห็นทั้งสองด้าน

อีกครั้ง เราเห็นความปรารถนาในชีวิตเดียวของเปาโลว่า “พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกายของข้าพเจ้าในเวลาที่ตั้งเช่นที่เคยได้ตลอดมา ไม่ว่าจะโดยชีวิตหรือความตาย” หากพระคริสต์ไม่ได้สำคัญในชีวิตของเรา สิ่งเหล่านั้นก็สูญเปล่า เราดำรงอยู่เพื่อให้พระองค์ปรากฏในโลกอย่างที่เราองค์ทรงเป็นจริง ๆ—นั่นคือทรงยิ่งใหญ่ หากชีวิตและความตายของเราไม่แสดงให้เห็นคุณค่าและความอัศจรรย์ของพระเยซู สิ่งเหล่านั้นก็จะสูญเปล่า นี่คือเหตุผลที่เปาโลกล่าวว่าเป้าหมายในชีวิตและความตายของเขาคือพระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่อง”

ความละเอียดของเราและสมบัติของเรา

สังเกตวิธีอันไม่ธรรมดาที่เปาโลอธิบายไว้ชัดเจนในข้อ 20 “ข้าพเจ้าคาดหวังและหวังว่าจะไม่ได้รับความละเอียดใด ๆ เลย” ให้เราหยุดที่นี่ครู่หนึ่ง ความละเอียดคือความรู้สึกสยดสยองเลวร้ายจากความรู้สึกผิดหรือลืมหลบเลว เมื่อคุณไม่สามารถทำตามความคาดหวังของผู้ที่คุณต้องการให้เขายอมรับคุณอย่างมาก มันคือสิ่งที่เด็กเล็ก ๆ รู้สึกในการแสดงช่วงคริสต์มาส เมื่อเขาลืมบทพูด และเริ่มมีน้ำตาคลอ ความเจ็บปวดเหมือนจะยาวนานชั่วนิรันดร์ และเด็กคนอื่นหัวเราะเยาะอย่างโหดร้าย ผมจำช่วงเวลาอันน่าสยดสยองเหล่านี้ได้ หรือความละเอียดคือสิ่งที่ประธานาธิบดีรู้สึกเมื่อเทปลับถูกเปิดโปงในที่สุด และคำหยาบคายรวมถึงการหลอกลวงทั้งหมดปรากฏออกมา และเขายืนอยู่ด้วยความอับอายและรู้สึกผิดต่อหน้าประชาชน

แล้วอะไรคือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความละเอียด? นี่เป็นช่วงเวลาที่เด็กจดจำประโยชน์นั้นได้และได้ยินเสียงปรบมือ นี่เป็นช่วงเวลาที่ประธานาธิบดีจะปกครองอย่างดีและถูกเลือกหลังจากการเลือกตั้งใหม่ สิ่งที่ตรงกันข้ามกับความอับอายคือการได้รับเกียรติ ใช่ โดยปกติแล้วจะเป็นเช่นนั้น แต่เปาโลเป็นผู้ที่ไม่ปกติ เขาแตกต่างเป็นอย่างมาก

และคริสเตียนควรจะเป็นผู้ที่แตกต่างออกไปอย่างมาก สำหรับเปาโล สิ่งที่ตรงกันข้ามกับความอับอายไม่ใช่การที่ตนได้รับเกียรติ แต่เป็นการที่พระคริสต์ได้รับเกียรติผ่านทางเขา “ข้าพเจ้าคาดหวังและหวังว่าจะไม่ได้รับ

ความละลายใด ๆ เลย แต่โดยความกล้าหาญอย่างยิ่ง พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกายของข้าพเจ้า”

สิ่งที่คุณรักเป็นตัวกำหนดว่าคุณจะรู้สึกละลายเกี่ยวกับอะไร หากคุณรักที่จะให้ผู้คนยกย่องคุณ คุณจะรู้สึกละลายเมื่อพวกเขาไม่ได้ยกย่องคุณ แต่หากคุณรักที่จะให้ผู้คนยกย่องพระคริสต์ คุณก็จะรู้สึกละลายหากพระองค์ถูกดูหมิ่นเพราะคุณ และเปาโลรักพระคริสต์มากกว่าที่เขารักสิ่งอื่นใดหรือใครก็ตาม “แต่ว่อะไรที่เคยเป็นกำไรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถือว่าสิ่งนั้นเป็นการขาดทุนแล้วเพราะเหตุพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ข้าพเจ้ายอมขาดทุนทุกอย่างและถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนเศษขยะเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์เป็นกำไร” (ฟิลิปปี 3:7-8)

เมื่อใดก็ตามที่บางสิ่งมีความหมายสำหรับคุณ และคุณทะนุถนอมหวงแหนความงาม พลัง หรือเอกลักษณ์ของสิ่งนั้น คุณต้องการให้ผู้อื่นสนใจสิ่งนั้น และทำให้พวกเขารู้สึกชื่นชมยินดีแบบเดียวกัน นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเป้าหมายสูงสุดในชีวิตของเปาโลจึงเป็นการทำให้พระคริสต์ได้รับยกย่อง พระคริสต์ทรงมีค่าอนันต์สำหรับเปาโล ดังนั้นเปาโลจึงปรารถนาให้ผู้อื่นเห็นและซาบซึ้งในคุณค่านี้ นั่นคือความหมายของการยกย่องพระคริสต์—เพื่อแสดงให้เห็นถึงขนาดอันยิ่งใหญ่ของคุณค่าของพระองค์

การตายทำให้การยกย่องพระเจ้าเป็นไปไม่ได้เช่นนั้นหรือ?

แต่ถ้ามีคนคัดค้านเปาโลในจุดนี้และกล่าวว่า “เปาโล เราเห็นว่าพระคริสต์ทรงมีค่าสำหรับคุณในตอนนี้อย่างมาก คุณชื่นชมยินดีในการสามัคคีธรรมกับพระองค์ พระองค์ประทานพันธกิจที่เกิดผลแก่คุณ และช่วยชีวิตของคุณให้รอดพ้นจากความพินาศฝ่ายวิญญาณ แต่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดจะมีความหมายอะไรในชั่วโง่งแห่งความตาย? แล้วคุณค่าของพระคริสต์จะอยู่ที่ไหนในตอนนั้น? หากการเป็นคริสเตียนทำให้คุณต้องสละชีวิต แล้วนั้นจะช่วยให้คุณยกย่องพระคริสต์ได้อย่างไร? นั่นจะไม่ทำให้คุณสูญเสียชีวิตที่สามารถยกย่องพระองค์ไปเลยหรือ?”

ฉะนั้นเปาโลจึงเสริมในตอนท้ายของข้อที่ 20 ว่าความคาดหวังอันแรงกล้าของเขาคือ “พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกายของข้าพเจ้าในเวลานี้ดังเช่นที่เคยได้ตลอดมา ไม่ว่าจะโดยชีวิตหรือความตาย” (ฟิลิปปี 1:20) ความตายเป็นภัยคุกคามถึงขั้นที่มันขัดขวางเป้าหมายหลักของคุณ ความตายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวถึงขั้นที่ความตายจะขโมยสิ่งที่คุณหวังเห็นคุณค่าที่สุดไป แต่เปาโลหวังเห็นการเห็นคุณค่าของพระคริสต์มากที่สุด และเป้าหมายของเขาคือการยกย่องพระคริสต์ และเขามองว่า ความตายไม่ได้ขัดขวางเป้าหมายนั้น แต่เป็นโอกาสที่จะทำให้เป้าหมายนั้นสำเร็จ

ชีวิตและความตาย! สองสิ่งนี้ดูเหมือนตรงกันข้ามกันโดยสิ้นเชิง—เป็นศัตรูยิ่งใหญ่ต่อกันและกัน แต่สำหรับเปาโล - และทุกคนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกันเขา - ทั้งคู่เป็นหนึ่งเดียวกัน เพราะว่าความปรารถนายิ่งใหญ่อย่างเดียวกันนี้ล้วนสำเร็จในทั้งคู่ กล่าวคือ พระคริสต์จะได้รับเกียรติในกายนี้—ในกายของเรา—ไม่ว่าโดยชีวิตหรือความตาย

ในฟิลิปปี 1:21 เปาโลให้บทความสรุปที่เข้มข้น อธิบายว่าตนหวังอย่างยิ่งที่พระคริสต์จะได้รับการยกย่องทั้งการมีชีวิตและในการตายของตน “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร ” จากนั้นใน ข้อ 22-26 เปาโลอธิบายทั้งสองส่วนของข้อความนี้ เพื่อเราจะเห็นรายละเอียดมากขึ้นว่า พระคริสต์ได้รับการยกย่องโดยชีวิตและความตายอย่างไร

เราจะพิจารณาทีละประเด็น

เปาโลค้นพบความลับของเปโตร

ประการแรก “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า...การตายก็ได้กำไร” ผมสงสัยว่าในการสนทนาระหว่างเปาโลและเปโตรในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาได้พูดคุยเกี่ยวกับความตายหรือไม่? ผมสงสัยว่าเปโตรเล่าเรื่องประสบการณ์ที่บันทึกไว้ในยอห์น 21 ให้เปาโลฟังหรือไม่ เมื่อหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย พระเยซูตรัสกับเปโตรว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ก็คาดเอวของท่านเองและเดินไปไหน ๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อแก่แล้ว ท่านจะเหยียดมือออก และจะมีคนมาคาดเอวของท่าน และพาไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนา

จะไป” (ยอห์น 21:18) จากนั้นยอห์นเพิ่มคำอธิบายนี้ในพระกิตติคุณของเขาว่า “ที่ [พระเยซู] ตรัสอย่างนั้นก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า เปโตรจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการตายแบบใด” (ยอห์น 21:19) พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ว่า เปโตรจะทำให้พระเจ้าดูยิ่งใหญ่ในการตายของเขา ผมไม่สงสัยเลยว่าเมื่อเปโตรและเปาโลจับมือกันอย่างแน่นแฟ้น และเมื่อดวงตาของพวกเขาสบตากัน พวกเขาต่างก็สื่อถึงความปรารถนาเดียวกันว่า จะยกย่องพระคริสต์ผู้ถูกตรึงไม้กางเขน—ศูนย์กลางอันเจิดจรัสแห่งพระสิริของพระเจ้า—แม้แต่ในความตาย

แต่เราจะยกย่องพระคริสต์ในความตายได้อย่างไร? หรือพูดอีกนัยหนึ่งเราจะตายอย่างไรเพื่อให้การตายของเราสะท้อนถึงคุณค่าอันล้ำเลิศของพระคริสต์และขนาดคุณค่าของพระองค์จะปรากฏให้เห็น? เปาโลได้ตอบคำถามนี้ในพระธรรมฟิลิปปีบทที่ 1 โดยพบคำตอบได้จากความเชื่อมโยงระหว่างข้อ 20 และข้อ 21 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เชื่อมต่อกันด้วยคำว่า “สำหรับ” หรือ “เพราะว่า” เมื่อสรุปให้เหลือเพียงคำพูดเกี่ยวกับความตายจะได้ว่า “ข้าพเจ้าคาดหวังและหวังว่าจะไม่ได้รับความละอายใด ๆ เลย แต่โดยความกล้าหาญอย่างยิ่ง พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกายของข้าพเจ้าในเวลานี้ดังเช่นที่เคยได้ตลอดมา ไม่ว่าจะโดยชีวิตหรือความตาย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากคุณเผชิญความตายในฐานะกำไร คุณกำลังยกย่องพระคริสต์ในความตาย

การตายเป็นกำไรได้อย่างไร?

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ข้อ 23 แสดงให้เห็นว่าเหตุใดการตายจึงเป็นกำไรสำหรับเปาโล “ข้าพเจ้าลำบากใจระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะจากไป [นั่นคือตาย] เพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก” สิ่ง que ความตายทำก็คือ ทำให้เราใกล้ชิดกับพระคริสต์มากขึ้น เราจากไปและเราอยู่กับพระคริสต์ และเปาโลกล่าวว่านั่นคือกำไร และเมื่อคุณเผชิญความตายเช่นนี้ เปาโลกล่าวว่า คุณได้ยกย่องพระคริสต์ การประสบกับพระคริสต์ในฐานะกำไรเมื่อคุณตายก็ถือเป็นการยกย่องพระคริสต์ นี่ “ดีกว่า” การมีชีวิตอยู่ในโลกมากนัก

จริงหรือ? สิ่งนั้นดีกว่าเพื่อนทุกคนที่โรงเรียนหรือ? ดีกว่าการตกหลุมรักหรือ? ดีกว่าการกอดลูกๆ ของคุณหรือ? ดีกว่าความสำเร็จในอาชีพหรือ? ดีกว่าการเกษียณอายุและลูกหลานหรือ? ใช่แล้ว ดีกว่าเป็นพันเท่า เมื่อผมเทศนาเพื่อสมัครรับตำแหน่งศิษยาภิบาลที่ผมดำรงอยู่ในปัจจุบัน พระคัมภีร์ข้อนี้คือตอนที่ผมใช้เทศนา นั่นคือวันที่ 27 มกราคม ปี 1980 ผมอยากแสดงให้ผู้คนเห็นจากพระคัมภีร์ถึงความหลงใหลปรารถนายิ่งใหญ่เพียงหนึ่งเดียวที่ครอบคลุมทุกอย่างในชีวิตของผม นั่นคือการยกย่องพระคริสต์ในทุกสิ่งไม่ว่าจะด้วยชีวิตหรือด้วยความตาย

เมื่อถึงช่วงนี้ของการเทศนา คำถามได้ผุดขึ้น ความตายดีกว่าการมีชีวิตอยู่หรือ? การจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ประเสริฐกว่าการอยู่ที่นี้หรือไม่? ผมกล่าวกับผู้ฟังว่า

หากผมไม่เชื่อเช่นนั้น ผมจะกล้าฟันที่จะรับหน้าที่ศิษยาภิบาลได้อย่างไร—ไม่ว่าที่ใดก็ตาม—ไม่ต้องพูดถึงคริสตจักรแบปติสต์เบรเลแฮม ซึ่งมีสมาชิก 108 คนที่มีอายุมากกว่าแปดสิบปี และอีก 171 คนที่มีอายุมากกว่าหกสิบห้าปี? แต่ผมเชื่อเช่นนั้น และผมพูดกับผู้เชื่อที่มีผมหงอกทุกคนในคริสตจักรแห่งนี้ ด้วยสิทธิอำนาจทั้งสิ้นแห่งอัครทูตของพระคริสต์ สิ่งที่ดีที่สุดยังมาไม่ถึง! และผมไม่ได้หมายถึงเงินบำนาญก้อนโตหรือคอนโดมิเนียมหรูหราก็ตาม แต่ผมหมายถึงพระคริสต์ต่างหาก

ในช่วงหนึ่งปีครั้งแรกของการรับใช้พระเจ้า เจลลีย์แล้วผมทำพิธีศพหนึ่งครั้งในทุกสามสัปดาห์ และหลังจากนั้นก็ยังมีอีกมากมาย มันเป็นเวลาที่ทำให้ศิษยาภิบาลหนุ่มอย่างผมได้คิดใคร่ครวญอย่างจริงจังและเติบโตในความเชื่อ ประสบการณ์นี้ได้ผูกพันหัวใจของผมเข้ากับครอบครัวมากมาย ในขณะที่เราช่วยกันกล่าวคำอำลาให้กับเพื่อนคนแล้วคนเล่า และการจากไปอย่างดีนั้นคือสิ่งที่เราเชื่อว่าพวกเขาได้รับจริงๆ

ถ้าเราเรียนรู้ที่จะตายอย่างดี เราก็จะใช้ชีวิตอย่างดี

สิ่งที่เราได้เรียนรู้จากพระธรรมฟิลิปปี บทที่ 1 จนถึงตอนนี้คือความตาย (ไม่ว่าจะเกิดจากสาเหตุธรรมชาติหรือการถูกข่มเหง) เป็นวิธีหนึ่งในการ

ยกย่องพระคริสต์ หากเราทนทุกข์หรือตายบนเส้นทางสู่กลโกธาแห่งการเชื่อฟังพร้อมกับพระคริสต์ ราคาที่ต้องจ่ายในการติดตามพระองค์ซึ่งก็คือความตาย ไม่ใช่แค่ผลลัพธ์ของการยกย่องพระองค์เท่านั้น แต่ยังเป็นวิธีการยกย่องพระองค์ด้วย

ความตายทำให้เห็นชัดว่าสมบัติของเราอยู่ที่ไหน วิธีที่เราตายแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของพระคริสต์ในใจของเรา พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องในความตายของผม เมื่อผมพึงพอใจในพระองค์ขณะที่ผมกำลังจะตาย—เมื่อผมประสบกับความตายว่าเป็นกำไร เพราะผมได้พระองค์มา หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ แก่นแท้ของการสรรเสริญพระคริสต์คือการเห็นคุณค่าในพระคริสต์ พระคริสต์จะทรงได้รับการสรรเสริญในความตายของผม หากในความตายนั้นพระองค์ทรงมีคุณค่าเหนือกว่าชีวิต

พระเยซูตรัสว่า “ใครที่รักบิดามารดายิ่งกว่ารักเรา ก็ไม่มีค่าควรกับเรา และใครที่รักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา คนนั้นก็ไม่มีค่าควรกับเรา” (มัทธิว 10:37) วันหนึ่ง ทุกสิ่งจะถูกพรากไปจากเรา ยกเว้นพระคริสต์ เราจะยกย่องพระองค์โดยกล่าวว่า “ในพระองค์ ข้าพเจ้ามีทุกสิ่งและมียิ่งกว่านั้น และการตายก็ได้กำไร”

หากเราเรียนรู้ที่จะตายเช่นนี้ เราก็จะพร้อมที่จะมีชีวิตแต่หากเราไม่เรียนรู้เช่นนั้น เราจะใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า ส่วนใหญ่แล้ว พวกเรายังมีชีวิตอีกหลายปีที่จะต้องใช้ก่อนที่จะได้ไปอยู่กับพระคริสต์ แม้แต่ผู้สูงอายุที่สุดในหมู่พวกเรา ยังต้องถามคำถามว่า “หากเรารักพระคริสต์ เราจะยกย่องพระองค์ในพฤติกรรมของเราในช่วงบายนี้อย่างไร? หรือสัปดาห์นี้ได้อย่างไร?” ดังนั้นเราจึงกลับไปดูอีกครั้งหนึ่งของฟิลิปปี 1:21 “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์”

การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์

เปาโลหมายถึงอะไรเมื่อพูดว่า “การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์”? เปาโลเริ่มคำอธิบายในข้อ 22 ว่า “ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล” แต่นั่นเป็นคำอธิบายที่แปลก “การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” กลายเป็น “การมีชีวิตอยู่คือการที่ข้าพเจ้าทำงานให้เกิดผล” อะไรคือผลงาน

จากการทำงานของเปาโล? และ “การมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์” นั้นเป็นอย่างไร? คำตอบอยู่ในข้อที่ 24–26

ในข้อที่ 22 เปาโลได้กล่าวไว้ว่า “ถ้าข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะเลือกฝ่ายไหน” ในข้อที่ 24 เขากล่าวว่า “การที่ยังอยู่ในร่างกายนี้ก็จำเป็นมากกว่าสำหรับพวกท่าน” เห็นได้ชัดเจนนว่า ผลที่เกิดจากชีวิตของเปาโลนั้นไม่ได้มีเพียงเพื่อตัวเขาเอง แต่ผลนั้นยังจำเป็นอย่างมากเพื่อเห็นแก่ผู้เชื่อชาวฟิลิปปีด้วย ดังนั้นวลี “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” ตอนนีกลายเป็น “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อการเกิดผลที่จำเป็นสำหรับทุกท่านอย่างมาก” จากนั้นข้อ 25 บอกเราว่าผลที่คริสตจักรต้องการและที่ชีวิตของเปาโลจะก่อให้เกิดคืออะไร นั่นคือ “ข้าพเจ้าก็รู้ว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ คืออยู่กับท่านทุกคนเพื่อความเจริญและความชื่นชมยินดีในความเชื่อของท่านทั้งหลาย” ดังนั้นเราจึงเห็นเปาโลค่อย ๆ อธิบายความหมายของ “การมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์”

ประการแรก ข้อความนี้หมายความว่า เราอุทิศชีวิตเพื่อทำงานให้เกิดผล (ข้อ 22) ประการที่สอง ข้อความนี้หมายความว่า เราอุทิศชีวิตให้กับการเกิดผลที่จำเป็นมากต่อพวกท่าน (ข้อ 24) ประการที่สาม ข้อความนี้หมายความว่า เราอุทิศชีวิตเพื่อเพิ่มความเชื่อของท่านและช่วยให้ความเชื่อเปี่ยมล้นด้วยความชื่นชมยินดี (ข้อ 25)

คำถามสำคัญคือทำไมในความคิดของเปาโล การกล่าวว่า “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” และการกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็รู้ว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ คืออยู่กับท่านทุกคนเพื่อความเจริญและความชื่นชมยินดีในความเชื่อของท่านทั้งหลาย” จึงเป็นสิ่งเดียวกัน? ผมคิดว่า สำหรับเปาโล ทั้งสองข้อความนี้มีความหมายเดียวกันในบริบทนี้

ข้าพเจ้าอยู่เพื่อความเจริญและความชื่นชมยินดี ในความเชื่อของท่าน

เพื่อจะเข้าใจเรื่องนี้ เราจำเป็นต้องมีคำจำกัดความของความเชื่อ โดยทั่วไปแล้ว ความเชื่อหมายถึงความไว้วางใจหรือความมั่นใจที่คุณมีต่อบุคคลที่ได้แสดงหลักฐานอย่างดีถึงความน่าเชื่อถือ ความเต็มใจ และความสามารถ

ในการจัดหาสิ่งที่คุณต้องการ แต่สิ่งนี้จะต่างไปเมื่อพระเยซูคริสต์เป็นเป้าหมายของความเชื่อ พระองค์เองคือสิ่งที่เราต้องการ หากเราวางใจพระคริสต์เพียงเพื่อให้พระองค์มอบของประทานแก่เรา แต่ไม่ใช่เพื่อให้ได้ตัวพระองค์เองในฐานะของผู้เป็นแหล่งแห่งความอึดอ้อมใจทั้งปวง เราก็ไม่ได้วางใจในพระองค์ด้วยวิธีที่ถวายเป็นเกียรติพระองค์ในฐานะสมบัติล้ำค่าของเรา เราเพียงแค่นี้ให้เกียรติแก่ของประทานเท่านั้น พวกของประทานเหล่านั้นคือสิ่งที่เราต้องการจริงๆ ไม่ใช่พระองค์ ดังนั้น ความเชื่อตามหลักพระคัมภีร์ในพระเยซูต้องหมายถึงการที่เราเชื่อว่าพระองค์จะมอบสิ่งที่เราต้องการมากที่สุด—คือพระองค์เอง นั่นหมายความว่าความเชื่อเองต้องรวมเอาการยกย่องพระคริสต์เหนือสิ่งอื่นใดเป็นแก่นแท้

ตอนนี้เราอยู่ในฐานะที่จะเห็นว่าเหตุใดเป้าหมายสองประการของเปาโลในชีวิตจึงเป็นเรื่องเดียว ตามที่กล่าวไว้ใน ข้อที่ 20 เป้าหมายของเขาคือยกย่องพระคริสต์ในชีวิต และตามข้อที่ 25 เป้าหมายของเขาคือเพื่อความเจริญและความชื่นชมยินดีในความเชื่อของชาวฟิลิปปี นั่นคือเหตุผลที่เปาโลเชื่อว่า พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้เขามีชีวิตอยู่ ชีวิตของเปาโลจะเป็นเช่นนี้คือทำงานเพื่อ “ความเจริญและความชื่นชมยินดีในความเชื่อ” ของพวกเขา

แต่ตอนนี้เราได้เห็นแล้วว่า โดยแก่นแท้แล้ว ความเชื่อคือการเห็นคุณค่าพระคริสต์ คำว่า “ความชื่นชมยินดี” ในข้อ 25 (“เพื่อ...ความชื่นชมยินดีในความเชื่อของท่านทั้งหลาย”) ส่งสัญญาณว่า การเห็นคุณค่านี้เป็นการเห็นคุณค่าด้วยความชื่นชมยินดี และถ้าพระคริสต์ทรงถูกเห็นคุณค่าด้วยความชื่นชมยินดี พระองค์ก็ทรงได้รับการยกย่อง นั่นคือความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวที่ครอบคลุมทุกสิ่งในชีวิตของเปาโล กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอุทิศชีวิตในการสร้างประสบการณ์อันยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวในใจของท่าน โดยประสบการณ์นั้น พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่อง โดยการพึงพอใจในพระองค์ และเห็นคุณค่าพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีเหนือสิ่งอื่นใด นั่นคือสิ่งที่ข้าพเจ้าหมายถึงเมื่อกล่าวว่า ‘สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์’ นั่นคือสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็คือความเชื่อของท่านที่ยกย่องพระคริสต์”

ชีวิตคริสเตียนคือการตายหลายครั้ง

นี่จะเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ หากเราแยกวิธีการตายอย่างฉวยเกียรติพระคริสต์ ออกจากการใช้ชีวิตอย่างฉวยเกียรติพระคริสต์ เหตุผลที่สิ่งนี้จะเป็นความผิดพลาดก็คือชีวิตของคริสเตียนนั้นเผชิญความตายหลายครั้ง เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน!” (1 โครินธ์ 15:31) พระเยซูตรัสว่า “ถ้าใครต้องการจะมาติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกทุกวันและตามเรา” (ลูกา 9:23) การดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนทุกวันคือการตายแบบคริสเตียนทุกวัน การตายที่ผมคิดในใจคือการตายต่อความสะทกสลาย ความปลอดภัย ชื่อเสียง สุขภาพ ครอบครัวและเพื่อนฝูง ความมั่งคั่ง และบ้านเกิด สิ่งเหล่านี้อาจถูกพรากไปจากเราเมื่อใดก็ได้ในเส้นทางแห่งการเชื่อฟังที่ยกย่องพระคริสต์ การตายทุกวันอย่างที่เปาโลทำและการแบกกางเขนของตนทุกวันตามที่พระเยซูบัญชา คือการยอมรับชีวิตแห่งการสูญเสียนี้เพื่อเห็นแก่พระคริสต์และนบกำไรมากมายของสิ่งนี้

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ วิธีที่เราฉวยเกียรติพระคริสต์ในความตายคือการเห็นว่าพระเยซูเป็นสมบัติล้ำค่ากว่าของประทานแห่งชีวิต และวิธีการที่เราฉวยเกียรติพระคริสต์ในชีวิตคือการเห็นว่าพระเยซูเป็นสมบัติล้ำค่ากว่าของประทานแห่งชีวิต นี่คือเหตุผลที่เปาโลใช้คำเดียวกันนี้ว่า “ได้กำไร” เมื่อเกี่ยวข้องกับพระคริสต์ในการตายและเกี่ยวข้องกับพระคริสต์ในการมีชีวิต เขาไม่เพียงแต่พูดว่า “ตายก็ได้กำไร” แต่เขายังกล่าวอีกว่า “แต่ทำอะไรที่เคยเป็นกำไรของข้าพเจ้า [ในชีวิต] ข้าพเจ้าได้ถือว่าสิ่งนั้นเป็นการขาดทุนแล้ว เพราะเหตุพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ข้าพเจ้ายอมขาดทุนทุกอย่าง และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนเศษขยะเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์เป็นกำไร” (ฟิลิปปี 3:7-8)

ความเจ็บปวดและความสุขเป็นหนทางในการยกย่องพระคริสต์ ทั้งชีวิตของคริสเตียนมีขึ้นเพื่อยกย่องพระคริสต์ สิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้ผ่านความสุขความยินดี และอาจเกิดขึ้นได้ผ่านความเจ็บปวด แต่ที่นี้ เราจะเน้นเรื่องความเจ็บปวด เหตุผลไม่ใช่เพราะว่าไม่มีสิ่งที่น่ายินดีนับพัน

เข้ามาในชีวิตของเราในฐานะคริสเตียน และไม่ใช่เพราะว่าเราไม่ควรชื่นชมกับสิ่งเหล่านั้นในฐานะของประทานจากพระเจ้าและถวายพระสิริแด่พระองค์ ด้วยการขอบพระคุณ เราควรทำเช่นนั้น นั่นคือสิ่งที่พระคัมภีร์สอน “เพราะว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ก็ดี ไม่มีอะไรต้องห้าม ถ้ารับประทานด้วยความขอบพระคุณ เพราะว่าสิ่งนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยพระวาระของพระเจ้าและคำอธิษฐาน” (1 ทิโมธี 4:4-5) และเป็นเรื่องจริงที่ “ผู้ถวายเครื่องบูชาคือการขอบพระคุณก็ให้เกียรติเรา” (สดุดี 50:23)

เหตุผลที่ผมไม่นับเรื่องนี้ก็เพราะ เราพร้อมเต็มที่ในการสัมผัสถึงด้านที่น่าพึงพอใจของความจริงอยู่แล้ว เราคือสิ่งทรงสร้างซึ่งล่องหล่นในบาปและรักความสะดวกสบาย เรามองหาหนทางที่จะทำให้ชีวิตแห่งการปกป้องตนเอง การรักษาความปลอดภัยในตนเอง และความพึงพอใจในตนเองดูชอบธรรมอยู่เสมอ ผมเข้าใจเรื่องนี้จากตัวผมเอง และผมตั้งใจที่นี้ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายทั้งหมด พระเจ้า “ผู้ประทานทุกสิ่งแก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อให้เราได้ชื่นชม” (1 ทิโมธี 6:17)

วิธีที่เราจัดการกับความสูญเสียแสดงให้เห็นว่าใครคือสมบัติล้ำค่าของเรา

แต่สิ่งที่ผมรู้แน่นอนยิ่งกว่านั้นคือ ความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่ที่สุดในพระเจ้ามาจากการให้ของประทานของพระองค์ออกไป ไม่ใช่การสะสมไว้เพื่อตัวเราเอง การทำงานและมีทรัพย์สินนั้นดี แต่เป็นการดีกว่าที่ทำงานและทรัพย์สินนั้นมีเพื่อมอบให้ผู้อื่น พระเกียรติสิริของพระเจ้าส่องสว่างเจิดจ้ายิ่งขึ้นเมื่อพระองค์ทำให้เราพึงพอใจในยามสูญเสีย มากกว่าเมื่อพระองค์จัดเตรียมให้เราในยามอุดมสมบูรณ์

“พระกิตติคุณ” แห่งความความมั่งคั่ง สุขภาพดี และความเจริญรุ่งเรือง กลืนกินความมั่งคั่งของพระคริสต์เข้าไปในความงามแห่งของประทานของพระองค์ และเปลี่ยนของประทานเหล่านั้นให้เป็นรูปเคารพ คนในโลกนี้ไม่ประทับใจเมื่อคริสเตียนร่ำรวยและกล่าวขอบคุณพระเจ้า แต่พวกเขาประทับใจ เมื่อเราอ้อมเอมใจในพระเจ้าถึงขนาดที่เรายอมสละความมั่งคั่งของเราเพื่อเห็นแก่พระคริสต์และถือว่าได้กำไร

ไม่เคยมีใครกล่าวว่า ตนได้เรียนรู้บทเรียนลึกซึ้งที่สุดของชีวิต หรือมีประสบการณ์อันหวานชื่นที่สุดกับพระเจ้า ในวันที่ฟ้าแจ่มใส ผู้คนลงลึกกับพระเจ้าเมื่อความแห้งแล้งมาเยือน นั่นคือวิธีที่พระเจ้าทรงออกแบบไว้ พระคริสต์ทรงมุ่งหมายที่จะได้รับการยกย่องในชีวิตอย่างชัดเจนที่สุด โดยวิธีที่เราประสบการณ์กับพระองค์ในความสูญเสียของเรา เปาโลคือตัวอย่างของเรา “พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้พวกท่านรู้ถึงความยากลำบากที่เกิดกับเราในแคว้นเอเชีย คือเราเผชิญความทุกข์หนักอย่างยิ่งชนิดที่เกินกำลัง จนเราหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ ที่จริงเรารู้สึกว่าถูกตัดสินให้ถึงที่ตายแล้ว ทั้งนี้เพื่อเราจะไม่ไวใจตัวเอง แต่ไวใจพระเจ้าผู้ทรงให้คนทั้งหลายเป็นขึ้นจากตาย” (2 โครินธ์ 1:8-9) แบบแผนของความทุกข์ลำบากของเปาโลคือเพื่อทำให้จิตวิญญาณของเปาโลเองรวมทั้งจิตวิญญาณของเราด้วย เห็นชัดเจนที่สุดว่าพระเจ้าและพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นสมบัติอันคงอยู่ตลอดไป เมื่อทุกสิ่งในชีวิตถูกพรากไปเหลือแต่พระเจ้า และเราไว้วางใจพระองค์มากขึ้นเพราะเหตุนี้ นี่คือการ และพระองค์ทรงได้รับการถวายพระเกียรติ

ใช้ชีวิตอย่างสูญเสียเปล่าด้วยการวิงหนีความเจ็บปวด

แบบแผนความทุกข์ยากลำบากนี้สำหรับชีวิตคริสเตียนมีความสำคัญมากจนเราควรเปิดตาของเราเพื่อเห็นว่า พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องนี้อย่างกว้างขวางเพียงใด คริสเตียนที่ประกาศตัวจำนวนมากมายสูญเสียชีวิตของพวกเขาไปกับการพยายามหลีกเลี่ยงหนี้ราคาของความรัก พวกเขาไม่เห็นว่ามันคุ้มค่าเสมอ เราได้เห็นและชื่นชมพระเกียรติสิริของพระเจ้าผ่านความทุกข์ยากมากกว่าผ่านการหลบหนีเพื่อรับใช้ตนเอง เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ดังนี้ “ถึงแม้ว่าสภาพภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่สภาพภายในนั้นก็ได้รับการเปลี่ยนใหม่ทุก ๆ วัน เพราะว่าความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเรา จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบ” (2 โครินธ์ 4:16-17) “ชั่วคราว” หมายถึงชีวิตเมื่อเทียบกับนิรันดร์กาล “เล็กน้อย” หมายถึงความทุกข์ยากและความตายเมื่อเทียบกับความยิ่งใหญ่แห่งความชื่นชมยินดีนิรันดร์ในการทรงสถิตของพระเจ้า นี่คือนั่นที่เราได้รับหากเรายึดมั่นในพระคริสต์ และนี่คือสิ่งที่เราสูญเสียไปหากเราไม่ทำเช่นนั้น

พระเจ้าทรงออกแบบให้ความยากลำบากเพิ่มความหวังของเราเพื่อพระสิริของพระเจ้า เปาโลกล่าวในโรม 5:2 ว่า เราเข้าถึงพระคุณได้โดยความเชื่อ และ “ชื่นชมยินดีในความหวังว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า” จากนั้นเปาโลได้บอกเราในสองข้อถัดมาถึงความหวังนั้นคงอยู่และทำให้งดงามขึ้นได้อย่างไร “ยิ่งกว่านั้น เราก็อ่ชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความทรหดอดทน และความทรหดอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เป็นเช่นนั้นทำให้มีความหวัง” (ข้อ 3-4) ความหวังที่เติบโต หยั่งลึก และอึดเอมใจผ่านความทุกข์ยากคือความหวังในข้อ 2 “ความหวังว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า” เราถูกสร้างมาให้ได้เห็นและดื่มด่ำกับพระสิรินี้ และด้วยความรัก พระเจ้าจะทรงใช้การทดลองใดก็ตามที่จำเป็นเพื่อให้เราดื่มด่ำกับพระสิริของพระองค์มากยิ่งขึ้น

ความแตกต่างระหว่างการเสียสละและการฆ่าตัวตาย

การอธิษฐานขอการรักษา การใช้จ่าย การปิดประตูลงกลอน หรือการหนีจากฝูงชนที่วุ่นวายไม่ใช่สิ่งผิด พระคัมภีร์ไม่ได้เรียกร้องให้ฆ่าตัวตาย การกระโดดลงจากวิหารพร้อมกับอ้าพระสัญญาในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าจะทรงรับเราไว้นั้น เป็นการรอดดีต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้ตัดสินใจในท้ายที่สุดว่าเมื่อใดและอย่างไรที่เส้นทางแห่งการเชื่อฟังจะนำไปสู่ความทุกข์ยาก ชาตานมีบทบาทของมัน มันชอบทำให้เราทุกข์ใจและพยายามทำลายความเชื่อของเรา แต่พระเจ้าทรงมีอำนาจสูงสุดเหนือชาตาน และเป้าหมายทั้งหมดของชาตานที่จะทำให้ลายธรรมิกชนนั้นถูกออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของประชากรของพระองค์และเพื่อพระสิริแห่งพระนามของพระองค์

ดังนั้นจึงถูกต้องที่จะหลบหนี และถูกต้องที่จะอยู่ คนหนึ่งอาจหนีไปอีกคนอาจต้องทนทุกข์ลำบาก เมื่อใดควรหนีและเมื่อใดควรอยู่นั้นเป็นคำถามที่ทรมานสำหรับมิชชันนารี คนทำงานในเมือง และคริสเตียนจำนวนมากที่ทำงานฝ่ายโลกซึ่งมีทั้งโอกาสยิ่งใหญ่และความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ คนหนึ่งที่คิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้มากกว่าพวกเราส่วนใหญ่คือจอห์น บันยัน ดิษยาภิบาลผู้ติดตามถึงสิบสองปีและเขียนเรื่อง บนเส้นทางสู่สวรรค์ (Pilgrim's Progress) เขาอาจได้รับการปล่อยตัวจากคุกถ้าเขาตกลงที่จะไม่เทศนา

ภรรยาและลูก ๆ ของเขาต้องการเขา ลูกสาวคนหนึ่งของเขาตาบอด มันเป็นการตัดสินใจที่เจ็บปวด “การพลาจากภรรยาและลูก ๆ ที่น่าสงสารเปรียบเสมือนการดึงเนื้อออกจากกระดูกของข้าในสถานที่นี้”

นี่คือสิ่งที่บันยันเขียนถึงเสรีภาพของคริสเตียนที่จะอยู่หรือหนีจากอันตราย

เราลองพยายามหนีกันได้อะไรหรือไม่? ท่านอาจทำตามสิ่งที่อยู่ในใจของท่าน หากสิ่งที่อยู่ในใจของท่านคือการบินหนี ก็จงบินหนีไป หากสิ่งที่อยู่ในใจของท่านคือการยืนหยัดอยู่ ก็จงยืนหยัดเถิด ท่านจะทำอะไรก็ได้แต่จงอย่าปฏิเสธความจริง ผู้ที่บินหนีมีเหตุผลที่จะทำเช่นนั้น; ผู้ที่ยืนหยัดก็มีเหตุผลที่จะทำแบบนั้นเช่นเดียวกัน แท้จริงแล้ว คน ๆ เดียวกันอาจทั้งบินหนีและยืนหยัด ขึ้นกับการทรงเรียกและการนำของพระเจ้ากับใจของเขา โมเสสหนีในอพยพ 2:15 และโมเสสยืนหยัดในฮีบรู 11:27 ดาวิดหนีใน 1 ซามูเอล 19:12 และดาวิดยืนหยัดใน 1 ซามูเอล 24:8 เยเรมีย์หนีในเยเรมีย์ 37:11-12 และเยเรมีย์ยืนหยัดในเยเรมีย์ 38:17 พระเยซูอุปโลกตนออกไปในลูกา 9:10 และพระเยซูยืนหยัดใน ยอห์น 18:1-8 เปาโลหนีใน 2 โครินธ์ 11:33 และเปาโลยืนหยัดในกิจการ 20:22-23

มีกฎสองสามข้อในกรณีนี้ มีแต่ตัวบุคคลนั่นเองที่สามารถตัดสินใจได้ดีที่สุดเกี่ยวกับกำลังใจของตน ณ ปัจจุบัน และน้ำหนักของเหตุผลในใจที่นำมาสู่ข้อสรุปว่าจะยืนหยัดหรือบินหนี อย่าบินหนีเพราะความกลัวครอบงำ แต่ให้หลบหนี เพราะนั่นเป็นบัญญัติจากพระเจ้า ซึ่งทรงเปิดประตูให้บางคนหลบหนี ประตุนั้นถูกเปิดโดยการจัดเตรียมของพระเจ้า และการหลบหนีซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยพระวจนะของพระเจ้า มัทธิว 10:23 ... ฉะนั้น หากหลังจากที่ท่านหนีไปแล้ว แต่ถูกจับได้ อย่าโกรธเคืองพระเจ้าหรือมนุษย์ จงอย่าโกรธเคืองพระเจ้า เพราะท่านคือผู้รับใช้ของพระองค์ ชีวิตและทุกสิ่งของท่านนั้นเป็นของพระองค์ จงอย่าโกรธเคืองมนุษย์ เพราะเขาเป็นเพียงไม้เรียวของพระเจ้าและถูกกำหนดไว้เพื่อทำให้ท่านจำเริญขึ้น ถ้าท่านหนีไปได้หรือไม่? จงหัวเราะ หากท่านถูกจับได้? ก็จงหัวเราะ ข้าพเจ้าหมายความว่า จงพอใจไม่ว่าสิ่งต่างๆ จะเป็นไปในทางใด เพราะตราซึ่งนั้นยังคงอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเสมอ⁴

4 จอห์น บันยัน, *Seasonable Counsels, or Advice to Sufferers*, ใน *The Works of John Bunyan*, ปรับปรุงโดย จอร์จ ออฟฟอร์ด, ชุดที่ 3 (ต้นฉบับ 1854; เอ็ดวินบะระ: แบนเนอร์ออฟฟรุต, 1991), 2:726

พระสัญญาและการแบบแผนของพระเจ้า

แต่ท้ายที่สุดแล้ว พระสัญญาและแบบแผนของพระเจ้าสำหรับผู้ที่ไม่ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า นั้นชัดเจน “แท้จริงทุกคนที่ตั้งใจจะดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ จะถูกช่มเหง” (2 ทิโมธี 3:12) และเมื่อการช่มเหงยุติลง เสียงคร่ำครวญของยุคนี้ยังคงอยู่ “และไม่ใช่เท่านั้น แต่เราเองด้วย ผู้ได้รับพระวิญญานเป็นผลแรก ตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอยการที่พระเจ้าจะทรงให้มีฐานะเป็นบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเรา” (โรม 8:23) เราจะคร่ำครวญไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ดังที่เปาโลกล่าวว่า “เป็นคนมีความทุกข์แต่ยังยินดีอยู่เสมอ” (2 โครินธ์ 6:10)

นั่นคือพระสัญญา นี่คือแบบแผน พระเยซูตรัสกับเปาโลในความเจ็บปวด—และกับพวกเราทุกคนที่เห็นพระองค์เป็นสมบัติล้ำค่ากว่าการมีชีวิตอยู่โดยปราศจากความเจ็บปวด—“การมีพระคุณของเราก็ก็น้อยพอกับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธาณภาพของเราก็ก็น้อยเต็มทีที่นั่น” (2 โครินธ์ 12:9) คริสเตียนหลายคนที่อ้างตัวว่าเชื่อ อาจโกรธกับแผนการนี้ พวกเขาอาจถึงกับตะโกนว่า “ผมไม่สนใจว่าฤทธิ์เดชของพระองค์จะสมบูรณ์! ผมกำลังเจ็บปวด! ถ้าพระองค์รักผม ช่วยเอาผมออกจากสถานการณ์นี้ด้วย!” นั่นไม่ใช่การตอบสนองของเปาโล เปาโลได้เรียนรู้ว่าความรักคืออะไร ความรักไม่ใช่การที่พระคริสต์ยกย่องให้ความสำคัญเราหรือทำให้ชีวิตเราง่ายขึ้น ความรักคือการที่พระองค์ทำในสิ่งที่พระองค์ต้องทำ แม้ต้องจ่ายด้วยราคาแพงลิบด้วยตัวพระองค์เอง (และบ่อยครั้งด้วยตัวพวกเราด้วย) เพื่อให้เราสามารถขึ้นชมยินดีในการยกย่องให้ความสำคัญพระองค์ตลอดไป เปาโลจึงตอบสนองต่อแผนการของพระคริสต์ว่า “เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะอวดบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้ามากขึ้นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง เพื่อว่าฤทธาณภาพของพระคริสต์จะอยู่ในข้าพเจ้า เพราะเหตุนี้ เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงพอใจในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกเยาะเย้ยต่างๆ ในความลำบาก ในการถูกช่มเหง ในเหตุวิบัติต่างๆ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะเข้มแข็งมากเมื่อนั้น” (2 โครินธ์ 12:9-10)

ความยินดีที่ยั่งยืนทั้งสลับอยู่บนเส้นทางสู่กลโกธา

ช่วงเป็นความสูญเสียเปล่าอันน่าเศร้าเมื่อผู้คนหันหลังให้กับเส้นทางสู่กลโกธาที่เปี่ยมด้วยความรักและความทุกข์ทรมาน ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งพระเกียรติสิริของพระเจ้าในพระคริสต์อยู่บนเส้นทางนั้น การสามัคคีธรรมที่หวานชื่นที่สุดกับพระเยซูก็อยู่ที่นั่น สมบัติแห่งความมั่นใจทั้งหมด ความปิติยินดีอันล้นเหลือทั้งหมด การมองเห็นนิรันดร์กาลที่ชัดเจนที่สุดทั้งหมด มิตรภาพสูงส่งที่สุดทั้งหมด ความรักที่ถ่อมใจที่สุดทั้งหมด การกระทำแห่งความเมตตาที่อ่อนโยนที่สุดทั้งหมด

การค้นพบพระวาทะของพระเจ้าที่ลึกซึ้งที่สุดทั้งหมด คำอธิษฐานที่จริงจังที่สุดทั้งหมด ทั้งหมดนี้อยู่บนเส้นทางสู่กลโกธาที่พระเยซูทรงดำเนินไปกับประชากรของพระองค์ จงแบกกางเขนของคุณและตามพระเยซูไปบนเส้นทางนี้ และเฉพาะบนเส้นทางนี้เท่านั้นที่การมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์และความตายก็ได้กำไร ชีวิตบนเส้นทางอื่น ๆ ทั้งหมดเป็นการสูญเสียเปล่า

ความเสี่ยงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง —สูญเสียชีวิตของคุณ ยังดีกว่าชีวิตที่สูญเปล่า

หากความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวที่ครอบคลุมสารพัดแรงบันดาลใจของเราคือการยกย่องพระคริสต์ทั้งในชีวิตและความตาย และหากชีวิตที่ถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์มากที่สุดคือชีวิตแห่งความรักที่มีค่ามาก ดังนั้นชีวิตก็คือความเสี่ยง และความเสี่ยงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง การหนีจากรiskคือการทำให้ชีวิตคุณสูญเปล่า

ความเสี่ยงคืออะไร?

ผมนิยามความเสี่ยงอย่างง่าย ๆ ว่าเป็นการกระทำที่ทำให้คุณเผชิญกับความเป็นไปได้ที่จะสูญเสียหรือบาดเจ็บ หากคุณเสี่ยง คุณอาจสูญเสียเงิน เสียหน้า เสียสุขภาพ หรือแม้แต่ชีวิต และที่แย่กว่านั้น หากคุณเสี่ยง คุณอาจทำให้คนอื่นตกอยู่ในอันตรายด้วย ไม่ใช่แค่ตัวคุณเอง ชีวิตของพวกเขาอาจเป็นเดิมพัน แล้วคนที่ฉลาดและมีความรักจะกล้าเสี่ยงหรือไม่? การทำให้ตัวเองเสี่ยงต่อการสูญเสียเป็นสิ่งที่ฉลาดหรือไม่? การทำให้ผู้อื่นตกอยู่ในอันตรายเป็นการแสดงความรักหรือไม่? การสูญเสียชีวิตเหมือนกับการทำให้ชีวิตสูญเปล่าหรือไม่?

คำตอบคือขึ้นอยู่กับสถานการณ์ แน่นอนว่าคุณสามารถทั้งชีวิตของคุณไปได้ในหลายร้อยวิธีที่เต็มไปด้วยบาปและจบลงด้วยการเสียชีวิต ในกรณีนั้น การสูญเสียชีวิตก็เหมือนกับการทำให้ชีวิตสูญเปล่า แต่การสูญเสียชีวิตไม่ได้เหมือนกับการทำให้ชีวิตสูญเปล่าเสมอไป แล้วถ้าสถานการณ์คือการไม่เสี่ยงจะส่งผลให้เกิดการสูญเสียและการบาดเจ็บล่ะ? การคิดถึงความปลอดภัยเป็นหลักอาจไม่ใช่สิ่งที่ฉลาดเสมอไป และถ้าความเสี่ยงที่ประสบความสำเร็จนั้นจะนำประโยชน์ยิ่งใหญ่มาสู่คนจำนวนมาก และความล้มเหลวของมันจะนำอันตรายมาสู่ตัวคุณเองเท่านั้นล่ะ? การเลือกความสะดวกสบายหรือความปลอดภัยอาจไม่ใช่การแสดงความรัก เมื่อบางสิ่งยิ่งใหญ่อาจเกิดขึ้นเพื่อเห็นแก่พระคริสต์และเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น

ความเสี่ยงถูกกอบเข้าไปในเนื้อผ้าของชีวิตที่จำกัดของเรา ทำไมจึงมีสิ่งที่เรียกว่าความเสี่ยง? เพราะมีสิ่งที่เรียกว่าความไม่รู้ ถ้าไม่มีความไม่รู้ ก็จะไม่มีความเสี่ยง ความเสี่ยงจะเกิดขึ้นได้ เพราะเราไม่รู้ว่าจะออกมาเป็นอย่างไร นี่หมายความว่าพระเจ้าไม่สามารถเสี่ยงได้¹ พระองค์ทรงทราบผลลัพธ์ของการเลือกของพระองค์ก่อนที่จะเกิดขึ้น นี่คือความหมายของการเป็นพระเจ้าเหนือพระทั้งหลายของชนชาติต่างๆ (อิสยาห์ 41:23; 42:8-9; 44:6-8; 45:21; 46:8-11; 48:3) และเนื่องจากพระองค์ทรงทราบผลลัพธ์ของสารพัดสิ่งที่พระองค์จะกระทำก่อนที่จะเกิดขึ้น พระองค์

1 มุมมองนี้ขัดแย้งอย่างชัดเจนกับแนวคิดที่เรียกว่าลัทธิพระเจ้าเปิด (open theism) ซึ่งเชื่อว่าพระเจ้าทรงเสี่ยงจริง ๆ ในแง่ที่ว่าพระองค์ไม่ทรงทราบผลลัพธ์ของเหตุการณ์มากมายที่พระองค์ทรงริเริ่มขึ้น แนวคิดนี้มีตัวแทนเช่น John Sanders ในหนังสือ *"The God Who Risks: A Theology of Providence"* และ Gregory A. Boyd ในหนังสือ *"Satan and the Problem of Evil: Constructing a Trinitarian Warfare Theodicy"* ผมเชื่อว่าแนวคิดนี้ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีประสิทธิภาพโดย R. K. McGregor Wright ในหนังสือ *"No Place for Sovereignty: What's Wrong with Freewill Theism?"*, Bruce A. Ware ในหนังสือ *"God's Lesser Glory: The Diminished God of Open Theism"*, John M. Frame ในหนังสือ *"No Other God: A Response to Open Theism"* และในหนังสือ *"Beyond the Bounds: Open Theism and the Undermining of Biblical Christianity"* ที่บรรณาธิการโดย John Piper, Justin Taylor และ Paul Kjoss Helseth

จึงทรงวางแผนได้อย่างสอดคล้องเหมาะสม ความทรงสัพพัญญูรอบรู้ทุกสิ่งของพระองค์จัดความเป็นไปได้ของการเสี่ยงออกไปโดยสิ้นเชิง²

แต่เราไม่ได้เป็นเช่นนั้น เราไม่ใช่พระเจ้า เราไม่รู้ เราไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นพรุ่งนี้ พระเจ้าไม่ได้บอกเราอย่างละเอียดว่าพระองค์ตั้งพระทัยจะทำอะไรในวันพรุ่งนี้หรือในอีกห้าปีข้างหน้า เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้เราดำเนินชีวิตและกระทำการในความไม่รู้และไม่แน่นอนเกี่ยวกับผลลัพธ์ของการกระทำของเรา พระองค์ตรัสกับเรา ตัวอย่างเช่น ในยากอบ 4:13-15:

ฟังให้ดีนะ ท่านทั้งหลายที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนี้ เมืองนั้น จะอยู่ที่นั่นสักปีหนึ่ง และจะค้าขายแล้วได้กำไร” แต่ท่านไม่รู้เรื่องของวันพรุ่งนี้ ชีวิตของพวกท่านเป็นเหมือนอะไร? ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็จางหายไป แต่พวกท่านควรจะพูดว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะยังมีชีวิตอยู่ และจะทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น”

คุณไม่รู้ว่าหัวใจของคุณจะหยุดเต้นก่อนที่คุณจะอ่านหน้านี้จบหรือไม่ คุณไม่รู้ว่าคนขับรถที่กำลังเล่นสโนว์มาจะเบี่ยงออกนอกเลนและชนคุณในสัปดาห์หน้าหรือไม่ หรืออาหารในภัตตาคารอาจมีไวรัสร้ายแรงอยู่หรือไม่ หรือโรคหลอดเลือดสมองอาจทำให้คุณเป็นอัมพาตก่อนสิ้นสัปดาห์หรือไม่ หรือชายถือปืนไรเฟิลจะยิงกราดโดนคุณที่ศูนย์การค้าหรือไม่ เราไม่ใช่พระเจ้า เราไม่รู้เรื่องวันพรุ่งนี้

กำจัดมายาคติเรื่องความปลอดภัย

ดังนั้นความเสี่ยงจึงถูกทอเข้าไปในเนื้อผ้าของชีวิตที่จำกัดของเรา เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงความเสี่ยงได้ แม้ว่าเราจะต้องการหลีกเลี่ยงนั้น ความไม่รู้และความไม่แน่นอนเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้จะอยู่กับเราเสมอ แผนทั้งหมดของเราสำหรับกิจกรรมในวันพรุ่งนี้อาจถูกทำลายด้วยปัจจัยที่เราไม่รู้ นับพันอย่าง

2 ดูข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุผลที่พระเจ้าไม่สามารถเป็นผู้เสี่ยงได้ในหนังสือของ John Piper เรื่อง “*The Pleasures of God: Meditations on God’s Delight in Being God* ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 หน้า 54-62

ไม่ว่าเราจะอยู่บ้านซุกตัวใต้ผ้าห่มหรือขับรถบนทางด่วน หนึ่งในเป้าหมายของผมคือการกำจัดมายาคติเรื่องความปลอดภัย และพยายามปลดปล่อยคุณจากความลุ่มหลงในความมั่นคง เพราะมันเป็นภาพลวงตา มันไม่มีอยู่จริง ไม่ว่าคุณจะหันไปทางไหน ก็มีสิ่งที่ไม่รู้และสิ่งที่ยื่นอกเหนือการควบคุมของคุณ

ความหน้าซื่อใจคดอันน่าเศร้าคือ ความลุ่มหลงในความมั่นคงทำให้เราเสี่ยงทุกวันเพื่อตัวเอง แต่ทำให้เราเป็นอัมพาตไม่กล้าเสี่ยงเพื่อผู้อื่นบนเส้นทางไม้งางเขนแห่งความรัก เราถูกหลอกและคิดว่ามันอาจเป็นอันตรายต่อความมั่นคง ที่แท้จริงแล้วไม่มีความมั่นคงอยู่จริง วิธีที่ผมหวังจะกำจัดมายาคติเรื่องความปลอดภัยและคลายมนต์สะกดของภาพลวงตาแห่งความมั่นคงคือ การขึ้นไปที่พระคัมภีร์และแสดงให้เห็นว่าการเสี่ยงเพื่อเห็นแก่พระคริสต์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง และการไม่ทำเช่นนั้นคือการทำให้ชีวิตของคุณสูญเปล่า

“ขอพระเจ้าทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด”

พิจารณาบริบทของ 2 ซามูเอล 10 ชาวอามาเลซได้ทำให้ผู้ส่งสารของอิสราเอล อับบาเยลและทำให้ตนเองน่ารังเกียจในสายตาของดาวิด เพื่อป้องกันตัวเอง พวกอามาเลซจึงได้จ้างชาวซีเรียให้มาร่วมทัพ ต่อสู้กับชาวอิสราเอล โยอาบ ผู้เป็นแม่ทัพของกองทัพอิสราเอลพบว่าตนเองถูกขนาบด้วยชาวอามาเลซด้านหนึ่งและชาวซีเรียอีกด้านหนึ่ง ดังนั้นเขาจึงแบ่งกำลังทหารของเขา มอบหมายให้อาบีชัยน้องชายของเขารับผิดชอบกองทหารหนึ่งกอง และเขาเองนำอีกกองหนึ่ง

ในข้อ 11 พวกเขาให้คำมั่นที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จากนั้นมาถึงถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่ในข้อ 12 “จงเข้มแข็ง ทำตนให้กล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อบรรดาเมืองของพระเจ้าของเราและขอพระยาห์เวห์ทรงทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” ประโยคสุดท้ายนี้ที่ว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” หมายความว่าอะไร? นี่หมายความว่าโยอาบได้ตัดสินใจเชิงกลยุทธ์เพื่อบรรดาเมืองของพระเจ้า และเขาไม่รู้ว่าจะออกมาอย่างไร เขาไม่ได้รับการเปิดเผยพิเศษจากพระเจ้าในเรื่องนี้ เขาต้องตัดสินใจบนพื้นฐานของปัญญาที่ได้รับการชำระ เขาต้องเสี่ยงหรือวิ่งหนี

เขาไม่รู้ว่าผลจะออกมาอย่างไร ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจและมอบผลลัพธ์ไว้กับพระเจ้า และนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

“ถ้าฉันทินาศ ก็พินาศเกิด”

ราชีนีเอสเธอร์เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความกล้าหาญที่จะเสี่ยงในการรับใช้ด้วยความรักและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ชายชาวยิวคนหนึ่งชื่อโมรเดคัยอาศัยอยู่ในศตวรรษที่ห้าก่อนคริสตกาลในช่วงที่ชาวยิวพลัดถิ่นถูกเนรเทศ เขามีลูกพี่ลูกน้องกำพร้าที่อายุน้อยกว่าชื่อเอสเธอร์ เขาได้รับเธอเป็นบุตรบุญธรรม เธอเติบโตขึ้นมาเป็นหญิงงาม และในที่สุด เธอก็ถูกกษัตริย์อาหสุเอรัสแห่งเปอร์เซียนำตัวไปเป็นราชินีของพระองค์ ฮามานเป็นหนึ่งในเจ้านายชั้นสูงของอาหสุเอรัส เขาเกลียดชังโมรเดคัยและชาวยิวพลัดถิ่นทั้งหมด เขาจึงโน้มน้าวกษัตริย์ให้ออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำจัดพวกยิว แต่กษัตริย์ก็ไม่ทรงทราบว่าราชินีของพระองค์เองเป็นชาวยิว

โมรเดคัยส่งข่าวไปถึงเอสเธอร์ให้เข้าเฝ้ากษัตริย์และวิงวอนเพื่อประชาชนของเธอ แต่เอสเธอร์รู้ว่ามีกฎราชสำนักที่ว่า ใครก็ตามที่เข้าเฝ้ากษัตริย์ โดยพระองค์ไม่ได้เรียกจะถูกประหารชีวิต เว้นแต่พระองค์จะทรงยกย่องพระกรทองคำขึ้น เธอยังรู้ด้วยว่าชีวิตของประชาชนของเธอกำลังตกอยู่ในอันตราย เอสเธอร์ส่งคำตอบไปถึงโมรเดคัยด้วยถ้อยคำเหล่านี้

“ไปเถิด หารวบรวมพวกยิวทั้งสิ้นที่หาพบในสุสา และถืออดอาหารเพื่อฉันอยู่รับประทานและอย่าดื่มเป็นเวลาสามวัน ทั้งกลางวันและกลางคืน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารอย่างทันท่วงที แล้วฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์ แม้ว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎ ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ” (เอสเธอร์ 4:16)

“ถ้าฉันพินาศ ก็พินาศเกิด” นั้นหมายความว่าอย่างไร? มันหมายความว่าเอสเธอร์ไม่รู้ว่า ถ้าเธอทำเช่นนี้ ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร เธอไม่ได้รับการเปิดเผยพิเศษจากพระเจ้า เธอตัดสินใจบนพื้นฐานของปัญญาความรักต่อประชาชนของเธอ และความไว้วางใจในพระเจ้า เธอต้องเสี่ยงหรือวิ่งหนี เธอไม่รู้ว่ามันจะออกมาอย่างไร ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจและมอบผลลัพธ์ไว้กับพระเจ้า “ถ้าฉันพินาศ ก็พินาศเกิด” และนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

“เราจะไม่ปรนนิบัติพระของท่าน”

ลองพิจารณาอีกหนึ่งตัวอย่างจากพันธสัญญาเดิม บริบทคือบาบิโลน ชาวยิวถูกจับเป็นเชลยพลัดถิ่นไปที่นั่น เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงสร้างป้อมปราการทองคำ แล้วมีพระบัญชาว่าเมื่อเสียงแตรดังขึ้น ทุกคนจะต้องกราบลงนมัสการรูปเคารพนั้น แต่ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกไม่ยอมกราบลง พวกเขานมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวของอิสราเอล

ดังนั้นเนบูคัดเนสซาร์จึงขู่พวกเขาและตรัสว่าถ้าพวกเขาไม่นมัสการรูปเคารพ พวกเขาจะถูกโยนเข้าไปในเตาไฟที่ลุกโผลง พวกเขาทูลตอบว่า

“ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระบาททั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบฝ่าพระบาทในเรื่องนี้ ข้าแต่พระราชา ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระบาทผู้ซึ่งพวกข้าพระบาทปรนนิบัตินั้น พอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ พระองค์ก็จะทรงช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาท ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่พระราชาขอฝ่าพระบาททรงทราบ ว่า พวกข้าพระบาทจะไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาท หรือนมัสการป้อมปราการทองคำซึ่งฝ่าพระบาทได้ทรงตั้งขึ้น”
(ดาเนียล 3:16-18)

นี่เป็นความเสี่ยงอย่างแท้จริง “เราเชื่อว่าพระเจ้าของเราจะช่วยกู้เรา แต่แม้ว่าพระองค์จะไม่ช่วย เราก็จะไม่ปรนนิบัติพระของท่าน” พวกเขาไม่รู้ว่าผลจะออกมาอย่างไร พวกเขาพูดเกือบจะเหมือนกับที่เอสเธอร์พูดว่า “ถ้าฉันพินาศก็พินาศเถิด” และพวกเขามอบผลลัพธ์ให้กับพระเจ้าเช่นเดียวกับที่โยอาบและอาบียัซทำ “และขอพระเจ้าทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” และนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง การเสี่ยงเพื่อกิจของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

“ข้าพเจ้าพร้อมที่จะตายเพื่อเห็นแก่พระนามของพระเจ้า”

ผู้กล้าเสี่ยงที่ยิ่งใหญ่ในพันธสัญญาใหม่คืออัครทูตเปาโล จินตนาการถึงเขาในครั้งแรกที่เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มหลังจากหลายปีแห่งความทุกข์ยากเพื่อพระคริสต์เกือบทุกที่ที่เขาไป เขาได้ผูกมัดตัวที่จะทำตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 19:21) ที่จะไปกรุงเยรูซาเล็ม เขาได้รวบรวมเงินเพื่อคนยากจน และเขากำลังจะไปที่นั่นเพื่อให้แน่ใจว่า เงินบริจาคจะถูก

ส่งมอบอย่างซื่อสัตย์ เขาเดินทางมาถึงเมืองซีซารียา และผู้เผยพระวจนะชื่ออากาบัสลงมาจากแคว้นยูเดีย เอาเข็มขัดของเปาโลมาผูกมือและเท้าของตนเองเป็นหมายสำคัญ และกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเข็มขัดแบบเดียวกันนี้ และส่งมอบไว้ในมือของพวกต่างชาติ’” (กิจการ 21:11)

เมื่อผู้เชื่อได้ยินเช่นนี้ พวกเขาวิ่งวนเปาโลไม่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เขาตอบว่า “ทำไมพวกท่านถึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ? เพราะว่าข้าพเจ้าไม่เพียงแต่พร้อมที่จะให้เขาผูกมัดเท่านั้น แต่ยังพร้อมจะตายในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เพื่อเห็นแก่พระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 21:13) จากนั้น ลูกาบอกเราว่าเพื่อน ๆ ของเขายอมแพ้ “เมื่อท่านไม่ยอมฟังคำเกลี้ยกล่อม เราจึงหยุดพูดและกล่าวว่า ‘ขอให้เปาโลไปตามพระทัยของพระเจ้าเถิด’” (กิจการ 21:14)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลเชื่อว่าการเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มครั้งนี้จำเป็นสำหรับกิจของพระคริสต์ เขาไม่รู้รายละเอียดว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่นั่น หรือผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร เขาจะถูกจับกุมและทุกข์ยากแน่นอน แต่หลังจากนั้นล่ะ? ความตาย? การถูกจำคุก? การถูกเนรเทศ? ไม่มีใครรู้ แล้วพวกเขาพูดว่าอย่างไร? พวกเขาสามารถเห็นพ้องกันในเรื่องหนึ่ง “ขอให้เปาโลไปตามพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด!” หรือเหมือนที่โยอาบพูด “ขอพระเจ้าทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” และนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

“ในทุกเมือง ... ความทุกข์ยากรอคอยข้าพเจ้าอยู่”

ที่จริงแล้ว ทั้งชีวิตของเปาโลเป็นความเสี่ยงจริงครั้งแล้วครั้งเล่า เขากล่าวในกิจการ 20:23 ว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานกับข้าพเจ้าในทุก ๆ เมืองว่าเครื่องจองจำและความยากลำบากกำลังคอยข้าพเจ้าอยู่” แต่เขาไม่เคยรู้ว่ามันจะมาในรูปแบบใด หรือเมื่อไหร่ หรือโดยใคร เปาโลตัดสินใจที่จะเสี่ยงชีวิตของเขาในกรุงเยรูซาเล็มด้วยความรู้อย่างเต็มที่ว่ามันอาจจะเป็นอย่างไร สิ่งที่เขาได้อุตุนมาแล้วทำให้เขาไม่สงสัยเลยว่าอะไรอาจจะเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม

“พวกยิวเยียนข้าพเจ้าห้าครั้ง ครึ่งละสามสิบเก้าที ข้าพเจ้าถูกตีด้วยไม้สามครั้ง ถูกก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง ข้าพเจ้าเดินทางบ่อย ๆ ข้าพเจ้าเผชิญภัยในแม่น้ำ เผชิญภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในเมือง เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องจอมปลอม ต้องตรากตรำและลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อย ๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อย ๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย นอกจากนี้ยังมีสิ่งอื่นที่กดดันข้าพเจ้าอยู่ทุก ๆ วัน คือความกังวลเกี่ยวกับคริสตจักรทั้งหมด” (2 โครินธ์ 11:24-28)

นี่หมายความว่าอะไร? หมายความว่าเปาโลไม่เคยรู้ว่าการโจมตีทำร้ายครั้งต่อไปจะมาจากที่ไหน ทุกวันเขาเสี่ยงชีวิตเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า ถนนหนทางไม่ปลอดภัย แม่น้ำไม่ปลอดภัย ชนชาติของเขาเอง ชาวียูไม่ปลอดภัย คนต่างชาติไม่ปลอดภัย เมืองต่าง ๆ ไม่ปลอดภัย ถิ่นทุรกันดารไม่ปลอดภัย ทะเลไม่ปลอดภัย แม้แต่พี่น้องที่อ้างว่าเป็นคริสเตียนก็ไม่ปลอดภัย ความปลอดภัยเป็นเพียงภาพลวงตา มันไม่มีอยู่จริงสำหรับอัครทูตเปาโล

เขามีทางเลือกสองทาง นั่นคือเลือกใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่าหรือเลือกมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความเสี่ยง และเขาตอบคำถามนี้อย่างชัดเจน “แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าสำหรับตัวเอง ขอแต่เพียงให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าและทำพันธกิจที่ได้รับจากพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้สำเร็จ คือการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐที่สำแดงพระคุณของพระเจ้า” (กิจการ 20:24) เขาไม่เคยรู้ว่าแต่ละวันจะเกิดอะไรขึ้น แต่หนทางแห่งไม้งางเขนก็เรียกร้องอยู่เสมอ และเขาเสี่ยงชีวิตทุกวัน และนี่คือสิ่งที่ถูกต้อง

“ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย”

เพื่อไม่ให้เราคิดว่าชีวิตที่เสี่ยงภัยนี้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเปาโลเท่านั้น เขาจึงพยายามบอกคริสเตียนหนุ่มสาวว่า พวกเขาจะต้องเผชิญกับปัญหาที่ไม่อาจคาดเดาได้ หลังจากก่อตั้งคริสตจักรใหม่ ระหว่างการเดินทางเผยแผ่พระกิตติคุณครั้งแรกของเขา หลายเดือนต่อมา เปาโลได้กลับมาที่คริสตจักรนี้อีกครั้ง “ทำให้บรรดาสาวกมีจิตใจเข้มแข็งขึ้น และหนุนใจพวกเขาให้ดำรง

อยู่ในความเชื่อ โดยกล่าวว่า เราจะต้องทนความยากลำบากหลายอย่างในการเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า” (กิจการ 14:22) เมื่อเขาเขียนจดหมายถึงคริสตจักรใหม่ในเมืองเธสะโลนิกา เปาโลแสดงความกังวลว่า พวกเขาอาจจะหวั่นไหวเพราะความทุกข์ยากของพวกเขา และกล่าวว่า “ท่านเองก็รู้แล้วว่าการนั้น [นั่นคือ การเผชิญความทุกข์ยากเหล่านี้] ยังอยู่ในพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเรา (1 เธสะโลนิกา 3:3) กล่าวคือ ชีวิตคริสเตียนคือการเรียกร้องให้เสี่ยง

พระเยซูได้ทำให้สิ่งนี้ชัดเจน พระองค์ตรัสไว้ในลูกา 21:16 ว่า “แม้แต่บิดามารดา ญาติพี่น้องและมิตรสหายก็จะมอบตัวพวกท่านไว้ และพวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน” คำสำคัญในตรงนี้คือ คำว่าบางคน “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน” คำนี้ทำให้ชีวิตในโลกนี้ของสาวกมีความไม่แน่นอนอย่างมาก ไม่ใช่ทุกคนจะตายเพื่อพระคริสต์ แต่ไม่ใช่ทุกคนจะมีชีวิตอยู่เช่นกัน บางคนจะตาย และบางคนจะมีชีวิตอยู่ นี่คือนัยที่ผมหมายถึงความเสี่ยงเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่เราจะไม่แน่ใจว่าชีวิตบนโลกนี้จะเป็นอย่างไรร่วมกัน สำหรับเรา ดังนั้นจึงเป็นพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เราจะเสี่ยงเพื่อเหตุผลของพระเจ้า

ชีวิตของพระเยซูนั้นยากลำบาก และพระองค์ตรัสว่าจะยากลำบากสำหรับผู้ติดตามพระองค์ด้วย “จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวกับพวกท่านแล้วว่า ‘ข่าวไม่ได้เป็นใหญ่กว่านาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย” (ยอห์น 15:20) ดังนั้นเปโตรจึงเตือนคริสตจักรในเอเซียว่าการถูกกลั่นแกล้งจะเป็นเรื่องปกติ “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าแปลกใจกับความทุกข์ยากแสนสาหัสที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน เพื่อทดสอบพวกท่านนั้น ราวกับว่าสิ่งประหลาดเกิดกับพวกท่าน แต่จงชื่นชมยินดีเสมอ ที่ได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพราะว่าเมื่อพระสิริของพระองค์ปรากฏ พวกท่านก็จะชื่นชมยินดีจนเนื้อเต้น ถ้าพวกท่านถูกตำหนิเพราะพระนามของพระคริสต์ พวกท่านก็เป็สุข เพราะว่าพระวิญญูณแห่งพระสิริคือพระวิญญูณของพระเจ้า สถิตกับพวกท่าน” (1 เปโตร 4:12-14)

การเป็นคริสเตียนคือการเสี่ยงชีวิต

สามศตวรรษแรกของคริสตจักรได้สร้างรูปแบบการเติบโตภายใต้การคุกคาม สตีเฟน นีลล์ เขียนไว้ในหนังสือ *History of Christian Missions* (ประวัติศาสตร์พันธกิจคริสเตียน) ว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คริสเตียนภายใต้จักรวรรดิโรมันไม่มีสิทธิ์ตามกฎหมายที่จะดำรงอยู่ และอาจต้องเผชิญกับความเข้มงวดสูงสุดของกฎหมาย... คริสเตียนทุกคนรู้ว่าไม่ช้าก็เร็ว เขาอาจต้องเป็นพยานถึงความเชื่อของเขาด้วยชีวิตของเขา”³ อาจจะ นั่นคือความเสี่ยงมันอยู่ที่นั่นเสมอ บางทีเราอาจถูกฆ่าเพราะเป็นคริสเตียน บางทีเราอาจไม่ถูกฆ่า มันเป็นเรื่องเสี่ยง นั่นเป็นเรื่องปกติ และการเป็นคริสเตียนภายใต้สถานการณ์เหล่านั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ที่จริงแล้ว ความรักที่ยกย่องพระคริสต์ซึ่งคริสเตียนแสดงออกแม้จะมีความเสี่ยงจนถึงขั้นสละชีวิตได้ทำให้คนนอกศาสนาตะลึง จักรพรรดิจูเลียนแห่งโรม (ค.ศ. 332-363) ต้องการสร้างชีวิตใหม่ให้กับศาสนานอกกรีตโบราณ แต่กลับเห็นผู้คนมากขึ้นเรื่อย ๆ หันมาสนใจคริสต์ศาสนา เขาเขียนด้วยความคับข้องใจต่อต้าน “พวกไม่เชื่อในพระเจ้า” เหล่านี้ (ผู้ซึ่งไม่เชื่อในเทพเจ้าโรม แต่เชื่อในพระคริสต์) ว่า

“การไม่เชื่อในพระเจ้า [นั่นคือความเชื่อแบบคริสเตียน] ได้ก้าวหน้าไปเป็นพิเศษผ่านการรับใช้ด้วยความรักที่มอบให้แก่คนแปลกหน้า และผ่านการดูแลการฝังศพของคนตาย มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ไม่มีชาวยิวคนใดเป็นขอทาน และที่ชาวกาลิลีผู้ไม่เชื่อในพระเจ้าเหล่านี้ไม่เพียงแต่ดูแลคนยากจนของพวกเขาเอง แต่ยังดูแลคนของเราด้วย ในขณะที่คนที่เป็นพวกเดียวกับเรากลับมองหาความช่วยเหลือที่เราควรให้แก่พวกเขาอย่างไรผล”⁴

การติดตามพระคริสต์นั้นมีความเสี่ยงอยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่อย่างที่เราได้เห็นในบทที่ 3 ความเสี่ยงนี้เองคือวิธีที่คุณค่าของพระคริสต์จะส่องแสงอย่างสว่างไสวยิ่งขึ้น

3 สตีเฟน นีลล์, *A History of Christian Missions* (Middlesex: Penguin, 1964), หน้า 42-43

4 เล่มเดียวกัน หน้า 42

วิธีทำให้ 40 ปีและชีวิตหลายพันชีวิตสูญเปล่า

แต่จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อประชากรของพระเจ้าไม่หลุดพ้นจากความลุ่มหลงในความปลอดภัย? จะเกิดอะไรขึ้นถ้าพวกเขาพยายามใช้ชีวิตในภาพลวงตาของความปลอดภัย? คำตอบคือชีวิตที่สูญเปล่า คุณจำได้ไหมว่าสิ่งนี้ได้เคยเกิดขึ้นเมื่อไหร่?

เวลาผ่านไปไม่ถึง 3 ปีนับตั้งแต่ชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ด้วยรถอาณูภาพของพระเจ้า ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ชายแดนแผ่นดินแห่งพระสัญญา พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “จงส่งคนไปสอดแนมแผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอล” (กัณดารวิถี 13:2) ดังนั้นโมเสสจึงส่งคาเลบ โยชูวา และชายอีก 10 คนไป หลังจาก 40 วัน พวกเขากลับมาพร้อมกับพวงองุ่นขนาดใหญ่แขวนอยู่บนคานหามระหว่างชายสองคน คาเลบได้เรียกร้องด้วยความหวังต่อประชาชนของเขาว่า “ให้เราขึ้นไปทันทีและยึดแผ่นดินนั้น เพราะเราจะชนะแน่นอน” (กัณดารวิถี 13:30) แต่คนอื่น ๆ กลับพูดว่า “เราไม่สามารถเข้าไปและชนะคนเหล่านั้นได้ เพราะพวกเขามีกำลังมากกว่าเรา” (ข้อ 31)

คาเลบไม่สามารถทำลายตำนานแห่งความปลอดภัยได้ ประชาชนถูกรอบำความลุ่มหลงในความปลอดภัย—แนวคิดที่ว่าวิถีชีวิตที่ปลอดภัยแยกออกจากเส้นทางแห่งการเชื่อฟังที่ยกย่องพระเจ้า พวกเขาบ่นต่อว่าโมเสสและอาโรน และตัดสินใจกลับไปอียิปต์—ภาพลวงตาอันยิ่งใหญ่แห่งความปลอดภัย

โยชูวาพยายามปลดปล่อยพวกเขาจากความมึนงง

“แผ่นดินที่เราไปสอดแนมดูมาตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน ถ้าพระยาห์เวห์พอพระทัยในเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปและประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ขอเพียงอย่าให้เราภักดีต่อพระยาห์เวห์ อย่ากลัวชาวแผ่นดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นเหมือนขนมปังของเราแล้ว เกราะกำบังของพวกเขาถูกนำออกไปแล้ว พระยาห์เวห์สถิตกับเรา อย่ากลัวพวกเขาเลย” (กัณดารวิถี 14:7-9)

แต่แม้แต่โยชูวาก็ไม่สามารถทำลายตำนานแห่งความปลอดภัยได้ ประชาชนเมามายอยู่ในโลกแห่งความฝันของความปลอดภัย และพวกเขา

พยายามเอาหินขว้างคาเลบและโยชูวา ผลที่ตามมาคือชีวิตนับพันและเวลาหลายปีที่สูญเปล่า มันเป็นความผิดอย่างชัดเจนที่ไม่เสี่ยงต่อสู้กับยักษ์ในแผ่นดินคานาอัน โอ้ เราสูญเสียมากมายเพียงใดเมื่อเราไม่เสี่ยงเพื่อพระเจ้า!

แล้วคุณล่ะ?

การเสี่ยงเป็นสิ่งที่คุณต้อง และเหตุผลไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงสัญญาจะมอบความสำเร็จให้กับทุกการลงทุนของเราที่ทำเพื่อพระองค์ ไม่มีคำสัญญาว่าทุกความพยายามเพื่อพระเจ้าจะประสบความสำเร็จ อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในระยะสั้น ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเสี่ยงที่จะเรียกกษัตริย์เฮโรดว่าเป็นคนล่วงประเวณี เมื่อเขาหย่าภรรยาของตนเพื่อรับภรรยาของน้องชายมาเป็นของพระองค์ เพราะเหตุนี้ ยอห์นจึงถูกตัดศีรษะ และเขาได้ทำถูกต้องแล้วที่เสี่ยงชีวิตเพื่อเหตุผลของพระเจ้าและความจริง พระเยซูไม่มีคำวิจารณ์สำหรับเขา มีแต่คำสรรเสริญชั้นสูงสุด (มัทธิว 11:11)

เปาโลเสี่ยงขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำพันธกิจต่อคนยากจนให้สำเร็จ เขาถูกทุบตีและถูกจำคุกเป็นเวลาสองปี จากนั้นก็ถูกส่งไปกรุงโรมและถูกประหารชีวิตที่นั่นในสองปีให้หลัง และเขาได้ทำถูกต้องแล้วที่เสี่ยงชีวิตเพื่อพระคริสต์ มีหลุมศพในแอฟริกาและเอเชียมากมายเพียงใดเพราะมิชชันนารีหนุ่มสาวนับพันได้รับการปลดปล่อยโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากความลุ่มหลงในความปลอดภัย แล้วเสี่ยงชีวิตของพวกเขาเพื่อทำให้พระคริสต์เป็นที่รู้จักมากขึ้นท่ามกลางชนชาติที่ยังไม่ถูกเข้าถึงในโลก!

แล้วตอนนี้คุณล่ะ? คุณติดอยู่ในความลุ่มหลงในความปลอดภัย เป็นอัมพาตไม่กล้าเสี่ยงเพื่อพระเจ้าหรือไม่? หรือคุณได้รับการปลดปล่อยโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากภาพลวงตาแห่งความปลอดภัยและความสบายของอียิปต์แล้ว? สุภาพบุรุษทั้งหลาย พวกคุณเคยพูดเหมือนโยอาบไหมว่า “เพื่อเห็นแก่พระนาม ฉันจะลองดู! และขอพระเจ้าทรงทำตามที่เราองค์ทรงเห็นชอบเถิด”? สุภาพสตรีทั้งหลาย พวกคุณเคยพูดเหมือนเอสเธอร์ไหมว่า “เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ฉันจะลองดู! และถ้าฉันพินาศ ก็พินาศเถิด”?

การเสี่ยงด้วยเหตุผลที่ผิด

มีอันตรายมากกว่าหนึ่งอย่างในการเรียกร้องให้คริสเตียนเสี่ยง ผมได้กล่าวถึงหนึ่งในอันตรายนั้นในบทที่ 4 นั่นคือ เราอาจจذبอยู่กับการปฏิเสธตนเองมากเกินไป จนไม่สามารถเพลิดเพลินกับความสุขที่เหมาะสมของชีวิตนี้ที่พระเจ้าได้ประทานให้เพื่อประโยชน์ของเรา อันตรายอีกอย่างหนึ่งซึ่งแยกว่าคือ เราอาจถูกดึงดูดไปสู่ชีวิตแห่งความเสี่ยงด้วยเหตุผลที่ยกย่องตนเอง เราอาจรู้สึกถึงอะดรีนาลีนของความเป็นวีรบุรุษที่เพิ่มขึ้น เราอาจถูกคนซี้เกียจและซี้ซลาด และรู้สึกว่าตัวเองเหนือกว่าพวกเขา เราอาจคิดว่าความเสี่ยงเป็นความชอบธรรมชนิดหนึ่งที่ทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า สิ่งที่จะขาดหายไปจากความผิดพลาดเหล่านี้ทั้งหมดคือความเชื่อแบบเด็ก ๆ ในการปกครองอันทรงอำนาจสูงสุดของพระเจ้าในโลกและในความรักอันมีชัยชนะของพระองค์

ผมได้สันนิษฐานว่า พลังและแรงจูงใจเบื้องหลังการเสี่ยงเพื่อเหตุผลของพระเจ้าไม่ใช่ความเป็นวีรบุรุษ หรือความอยากผจญภัย หรือความกล้าหาญที่พึ่งพาตนเอง หรือความต้องการที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่เป็นความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ ผู้ประทานทุกสิ่ง ผู้ปกครองทุกสิ่ง ผู้ทำให้พอใจทุกสิ่ง พลกำลังที่จะเสี่ยงสูญเสียหน้าเพื่อเห็นแก่พระคริสต์คือความเชื่อว่า ความรักของพระเจ้าจะยกชูใบหน้าของคุณในที่สุด และพิสูจน์ให้เห็นว่าแรงจูงใจที่คุณทำสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่คุณต้องพลกำลังที่จะเสี่ยงสูญเสียเงินเพื่อเหตุผลของข่าวประเสริฐคือความเชื่อว่าเรามีทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ที่ไม่มีวันล่มเหลว พลกำลังที่จะเสี่ยงสูญเสียชีวิตในโลกนี้คือความเชื่อในคำสัญญาว่า ผู้ที่สูญเสียชีวิตในโลกนี้จะรักษาชีวิตไว้ได้ในยุคที่จะมาถึง

นี่แตกต่างอย่างมากจากระหว่างความเป็นวีรบุรุษและการพึ่งพาตนเอง เมื่อเราเสี่ยงที่จะสูญเสียหน้า หรือเงิน หรือชีวิต เพราะเราเชื่อว่าพระเจ้าจะช่วยเหลือเราเสมอ และในที่สุด ใช้การสูญเสียของเราเพื่อทำให้เรามีความสุขมากขึ้นในพระเกียรติลึกลับของพระองค์ ดังนั้นจึงไม่ใช่เราที่ได้รับคำสรรเสริญ เพราะความกล้าหาญของเรา แต่เป็นพระเจ้าที่ได้รับคำสรรเสริญเพราะการ

ดูแลของพระองค์ ด้วยวิธีนี้ ความเสี่ยงจึงสะท้อนถึงคุณค่าของพระเจ้า ไม่ใช่ความกล้าหาญของเรา

รากฐานสำหรับความไม่กลัวนี้ต้องไม่ถูกสันนิษฐานเอาเอง เราถูกสร้างมาให้เสี่ยงด้วยเหตุผลที่ผิด หากปราศจากพระคริสต์ เราทุกคนล้วนเป็นพวกเคร่งกฏหรือพวกมีตัณหาในใจ นั่นคือต้องการทำสิ่งต่างๆ เพื่อประโยชน์ของตัวเอง หรือต้องการทำสิ่งของพระเจ้าในแบบของเราเอง เพื่อพิสูจน์ความสามารถของตัวเอง เนื่องจากเราถูกสร้างมาแบบนี้ เราจึงจำเป็นต้องรับการปกป้อง พระเจ้าได้ประทานอีกวิธีหนึ่งให้เราไล่ตามความเสี่ยง จงทำสิ่งนั้น “ด้วยกำลังซึ่งพระเจ้าประทาน เพื่อพระเจ้าจะได้รับพระเกียรติในทุกสิ่ง ทางพระเยซูคริสต์” (1 เปโตร 4:11) และวิธีที่พระเจ้าประทานกำลังของพระองค์คือผ่านทางความเชื่อในพระสัญญาของพระองค์ ทุกการสูญเสียที่เราเสี่ยงเพื่อทำให้พระคริสต์เป็นที่รู้จักมากขึ้น พระเจ้าทรงสัญญาว่า พระองค์จะทรงฟื้นฟูคืนให้เป็นพันเท่าด้วยการสามัคคีธรรมอันเต็มเปี่ยมด้วยความพึงพอใจของพระองค์

พลังที่จะเสี่ยงอยู่ในพระสัญญาของพระเจ้า

ก่อนหน้านี้ในบทนี้ ผมได้กล่าวถึงลูกา 21:16 ที่พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน” แต่ผมยังไม่ได้กล่าวถึงพระสัญญาที่ตามมา “ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา แต่ผมสัญญาว่าหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป” (ข้อ 17-18)

นี่เป็นหนึ่งในความขัดแย้งที่เจ็บปวดในพระคัมภีร์ “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน... แต่ผมสัญญาว่าหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป”! นี่หมายความว่าอะไร? พระเยซูกำลังพยายามบอกอะไรกับเราเมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงรุดหน้าไปและเสี่ยงที่จะเชื่อฟัง พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน... แต่ผมสัญญาว่าหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป”?

ผมคิดว่าคำอธิบายที่ดีที่สุดสำหรับข้อความเหล่านี้คือโรม 8:35-39

“แล้วใครจะให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโบยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ? ตามที่เขียนไว้ใน

พระคัมภีร์ว่า “เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นแกะสำหรับเขาไปฆ่า” แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรามีชัยเหนือล้นโดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

เปรียบเทียบคำที่น่ากลัวและน่าอัศจรรย์เหล่านี้กับสิ่งที่พระเยซูตรัสว่า “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน... แต่ผมสักเส้นหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป”

เช่นเดียวกับพระเยซู เปาโลกล่าวว่าความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเราไม่ได้กำจัดความทุกข์ยากของเรา ในทางตรงกันข้าม การที่เรายึดมั่นในพระคริสต์จะนำมาซึ่งความทุกข์ยาก อะไรคือคำตอบของเปาโลต่อคำถามของเขาเองในข้อ 35 ว่า “แล้วใครจะให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคียดแค้น หรือการกัณธารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโศกภัย หรือการถูกคมดาบหรือ?” คำตอบของเขาในข้อ 37 คือ ไม่! อย่างหนักแน่น แต่อย่าลืมนัยยะของคำถามนั้น เหตุผลที่สิ่งเหล่านี้จะไม่แยกเราออกจากความรักของพระคริสต์ไม่ใช่เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เกิดขึ้นกับคนที่พระคริสต์รัก แต่มันเกิดขึ้น การที่เปาโลอ้างสดุดี 44:22 แสดงให้เห็นว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นจริงกับประชากรของพระเจ้าว่า “เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นแกะสำหรับเขาไปฆ่า” กล่าวคือ ความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเราไม่ได้ช่วยให้เราพ้นจากความทุกข์ยากเหล่านี้ ความเสี่ยงเป็นเรื่องจริง ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่เจ็บปวด ไม่ใช่ชีวิตที่ไร้ความทุกข์ยาก แต่ก็ไม่ใช่วิตที่ปราศจากความเจ็บปวดเช่นกัน

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่จำเป็นต่อเราจริงหรือ?

นี่คือความหมายของคำเล็กๆ คำว่า “ใน” ที่พบในข้อ 37: ในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรามีชัยเหนือล้น...” เรามีชัยชนะในความทุกข์ยากของเรา ไม่ใช่โดย

การหลีกเลี่ยงมัน ดังนั้นเปาโลจึงเห็นด้วยกับพระเยซู: “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน” การเชื่อฟังคือความเสี่ยง และการเสี่ยงเพื่อพระเจ้าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ความเสี่ยงบางอย่างถูกกล่าวถึงในข้อ 35

- “ความทุกข์” – ความยากลำบากและการกดขี่ต่างๆ ที่เปาโลกล่าวว่าเราต้องผ่านไปบนเส้นทางของเราสู่สวรรค์ (กิจการ 14:22)
- “ความยากลำบาก” – ภัยพิบัติที่นำมาซึ่งความเครียดและคุกคามที่จะทำให้เราแตกหักเหมือนกิ่งไม้ (2 โครินธ์ 6:4; 12:10)
- “การเคี่ยวเข็ญ” – การต่อต้านอย่างจริงจังจากศัตรูของชาวประเสริฐ (มัทธิว 5:11-12)
- “การถูกโหมก” – ภัยคุกคามทุกรูปแบบต่อร่างกาย จิตวิญญาณ และครอบครัว (2 โครินธ์ 11:26)
- “การถูกคุมขัง” – อารูที่ฆ่ายากอบ (กิจการ 12:2)
- “การกัณดารอาหารและการเปลือยกาย” – การขาดอาหารและเสื้อผ้า

ผมได้วาง “การกัณดารอาหารและการเปลือยกาย” ไว้ท้ายสุด เพราะมันสร้างปัญหาใหญ่ที่สุด พระเยซูทรงตรัสว่า

“เพราะเหตุนี้ เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่าจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของท่านว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารไม่ใช่หรือ? และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มไม่ใช่หรือ?... เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายและกล่าวว่าจะเอาอะไรกิน? หรือจะเอาอะไรดื่ม? หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม?... พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้ แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” (มัทธิว 6:25, 31-33)

เราอาจถามว่า “แล้วยังไงกันแน่?” คริสเตียนต้องเผชิญกับ “การกัณดารอาหารและการเปลือยกาย” (โรม 8:35) หรือพระเจ้าจะทรงจัดเตรียม “สิ่ง

ทั้งปวงเหล่านี้” (มัทธิว 6:33) เมื่อจำเป็นต่อเรา? คริสเตียนจะไม่มีวันหิวโหยหรือขาดแคลนเสื้อผ้าเลยหรือ? ธรรมิกชนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกบางคนไม่เคยถูกเปลื้องผ้าและอดอยากหรือ? แล้วฮีบรู 11:37-38 ละ? “บางคนถูกขว้างด้วยก้อนหิน บางคนถูกเลื่อยเป็นสองท่อน บางคนถูกฆ่าด้วยคมดาบ บางคนก็มุ่งห่มหนังแกะหนังแพะพเนจรไป สิ้นเนื้อประดาตัว ตระกำลำบาก และถูกทำทารุณ แผ่นดินโลกไม่คู่ควรกับคนเช่นนั้นเลย เขาพเนจรไปตามถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา ในถ้ำและในโพรงใต้ดิน” การสูญเสียและความทุกข์ยากของผู้เชื่อเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากความไม่เชื่อของพวกเขา พวกเขาเชื่อสัตย์—เป็นผู้คน “ที่โลกไม่คู่ควรกับคนเช่นนั้นเลย”

ทุกสิ่งจำเป็นเพื่อทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และมีความสุขตลอดไป

แล้วพระเยซูทรงหมายความว่าอย่างไรเมื่อตรัสว่า “แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้—อาหารและเสื้อผ้าของเจ้าทั้งหมด”? พระองค์ทรงหมายความว่า เช่นเดียวกับที่ตรัสว่า ว่า “พวกเขาจะฆ่าพวกท่านบางคน... แต่ผมสักเส้นหนึ่งของท่านก็จะไม่เสียไป” (ลูกา 21:16-18) พระองค์ทรงหมายความว่า คุณจะมีทุกสิ่งจำเป็นเพื่อทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และมีความสุขอย่างสูงสุดและชั่วนิรันดร์ในพระองค์

อาหารและเสื้อผ้ามากแค่ไหนถึงเรียกว่าจำเป็น? จำเป็นสำหรับอะไร? เราต้องถามว่าจำเป็นเพื่อความสบายใช่ไหม? ไม่ใช่ พระเยซูไม่ได้ทรงสัญญาถึงความสบาย จำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงความอับอายใช่ไหม? ไม่ใช่ พระเยซูทรงเรียกเราให้แบกรับความอับอายเพื่อพระนามของพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดี จำเป็นเพื่อมีชีวิตอยู่ใช่ไหม? ไม่ใช่ พระองค์ไม่ได้ทรงสัญญาว่าจะไว้ชีวิตเรา—ไม่ว่าจะเป็นความตายแบบใด การถูกเบียดเบียนและโรคร้ายคร่าชีวิตธรรมิกชน คริสเตียนตายบนแท่นประหาร และคริสเตียนตายด้วยโรคร้าย นั่นคือเหตุผลที่เปาโลเขียนว่า “และไม่ใช้เท่านั้น แต่เราเองด้วย ผู้ได้รับพระวิญญาณเป็นผลแรก ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยการที่พระเจ้าจะทรงให้มีฐานะเป็นบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเรา” (โรม 8:23)

สิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงคือพระบิดาในสวรรค์ของเราจะไม่มีวันปล่อยให้เราถูกทดลองเกินกว่าที่เราจะทนได้ (1 โครินธ์ 10:13) หากคุณต้องการชนมบังเพียงชิ้นเดียวที่ในฐานะบุตรของพระเจ้า เพื่อรักษาความเชื่อของคุณในคุกใต้ดินแห่งความอดอยาก คุณจะได้รับมัน พระเจ้าไม่ได้ทรงสัญญาถึงอาหารที่เพียงพอสำหรับความสบายหรือชีวิต—พระองค์ทรงสัญญาถึงสิ่งที่เพียงพอเพื่อให้คุณวางใจในพระองค์และทำตามพระประสงค์ของพระองค์⁵

ข้าพเจ้าสามารถทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ แม้แต่การอดอยาก เมื่อเปาโลสัญญาว่า “และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่พวกท่านจากทรัพย์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” เขาเพิ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักความขาดแคลนและรู้จักความอดทนสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดหรือในทุกกรณี ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เคล็ดลับในการเผชิญความอึดทนและความอดอยาก ความอดทนสมบูรณ์และความขัดสนแล้ว ข้าพเจ้าเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:12-13, 19) “ทุกสิ่ง” หมายถึง “ข้าพเจ้าสามารถทนต่อความหิวโหยได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถขัดสนอาหารและเสื้อผ้าได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” นั่นคือสิ่งที่พระเยซูทรงสัญญา พระองค์จะไม่มีวันละทิ้งหรือทอดทิ้งเรา (ฮีบรู 13:5) หากเราอดอยาก พระองค์จะเป็นอาหารนิรันดร์ที่ให้ชีวิตของเรา หากเราอับอายด้วยความเปลือยเปล่า พระองค์จะเป็นอาภรณ์แห่งความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบของเรา หากเราถูกทรมานและต้องร้องด้วยความเจ็บปวดในขณะที่กำลังจะตาย พระองค์จะรักษาเราไว้จากการสาปแช่งพระนามของพระองค์และจะฟื้นฟูร่างกายที่บอบช้ำของเราให้มีความงามอันเป็นนิรันดร์

5 นี่คือนิยามที่ผมเข้าใจพระสัญญาทั่วไปหลายข้อในพระคัมภีร์เดิมที่กล่าวว่า ความต้องการของผู้ชอบธรรมจะได้รับการตอบสนองเสมอ ตัวอย่างเช่น สุภาษิต 10:3 “พระยาห์เวห์จะไม่ทรงปล่อยให้คนชอบธรรมหิว แต่จะทรงปฏิเสธความอยากของคนอธรรม” ผมคิดว่านี่ (1) เป็นความจริงโดยทั่วไปในวิธีที่พระเจ้าทรงปกครองโลก—คนซื่อสัตย์ที่ทำงานหนักจะเจริญรุ่งเรืองและมีเพียงพอ และ (2) เป็นความจริงเสมอและอย่างสมบูรณ์ในแง่ที่ว่า ผู้ชอบธรรมจะไม่มีวันหิวโหยเกินกว่าที่พวกเขาจะสามารถทนได้เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ดู John Piper, “‘No Evil Will Befall You.’ Really?” ใน *Taste and See* (Sisters, OR: Multnomah, 2005), 46-48

อีกด้านหนึ่งของความเสี่ยงทุกอย่างคือ ความรักที่มีชัยชนะ การปลอบประโลมและความมั่นใจขึ้นพื้นฐานในการเสี่ยงทั้งหมดของเราเพื่อพระคริสต์คือ ไม่มีสิ่งใดจะแยกเราออกจากความรักของพระคริสต์ได้ เปาโลถามว่า “แล้วใครจะให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกัณธอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพบยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ?” (โรม 8:35) คำตอบของเขาคือ ไม่! กล่าวคือ ไม่มีความทุกข์ยากใด ๆ ที่คริสเตียนแท้เคยประสบจะเป็นหลักฐานว่า เขาถูกตัดขาดจากความรักของพระคริสต์ ความรักของพระคริสต์มีชัยชนะเหนือความทุกข์ยากทั้งปวง โรม 8:38-39 ทำให้สิ่งนี้ชัดเจนแจ่มแจ้ง “เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใด ๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้”

ในอีกด้านหนึ่งของความเสี่ยงทุกอย่าง—แม้ว่าจะส่งผลให้เกิดความตาย—ก็คือความรักของพระเจ้าย่อมมีชัยชนะ นี่คือการเชื่อที่ปลดปล่อยเราให้กล้าเสี่ยงเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า มันไม่ใช่ความกล้าหาญ หรือความปรารถนาในการผจญภัย หรือความมั่นใจในตนเองอย่างกล้าหาญ หรือความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่เป็นความเชื่อแบบเด็กๆ ในชัยชนะของความรักของพระเจ้า นั่นคือในอีกด้านหนึ่งของความเสี่ยงทั้งหมดของเรา เพื่อเห็นแก่ความชอบธรรม พระเจ้าจะยังคงอุ้มชูเราไว้ เราจะได้รับความรักที่เพียงพอในพระองค์ตลอดนิรันดร์ ไม่มีสิ่งใดจะสูญเปล่า

ดีกว่าการมีชัยเหลือล้นได้อย่างไร?

แต่ยังมีสิ่งที่ยากกว่านั้นในพระสัญญาที่คำจูนเราในยามที่เราเสี่ยงเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ เปาโลถามว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้?” (โรม 8:31) คำตอบที่เขาต้องการให้เราตอบคือ ไม่มี เช่นเดียวกับการพูดว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ไม่มีใครสามารถต่อต้านเราได้” นั่นดูเหมือนไร้เดียงสา เหมือนกับพูดว่าเมื่อศีรษะของคุณถูกตัด “เส้นผมของข้าพเจ้า

สักเส้นหนึ่งจะไม่เสียไป” ข้อความที่เกินจริงเหล่านี้ดูเหมือนจะมีความหมายมากกว่าที่เราได้กล่าวไปแล้ว ข้อความเหล่านี้ตั้งใจจะบอกบางสิ่งที่มากกว่าว่าการที่ธรรมิกชนที่กำลังจะตายนั้น จะไม่ถูกแยกจากพระคริสต์

“บางสิ่งที่มากกว่า” นี้ปรากฏในคำว่า “มีชัยเหนือลัน” “แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหนือลันโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย” (โรม 8:37) การ “มีชัยเหนือลัน” หมายความว่าอย่างไร? คุณจะมิชัยเหนือลันได้อย่างไร เมื่อคุณเสี่ยงเพื่อพระเจ้าและได้รับบาดเจ็บเพราะสิ่งนั้น?

หากคุณเสี่ยงทำการเชื่อฟังบางอย่างที่ขยายคุณค่าอันสูงสุดของพระเยซูคริสต์และถูกโจมตีโดยศัตรูที่กล่าวถึงในข้อ 35 เช่น การกัณธารอาหารหรือดาบ อะไรที่ต้องเกิดขึ้นเพื่อให้คุณถูกเรียกว่าเป็นเพียงผู้ “มีชัยเหนือลัน”? คำตอบคือ คุณต้องไม่ถูกแยกจากความรักของพระเยซูคริสต์ จุดมุ่งหมายของผู้โจมตีคือเพื่อทำลายคุณ และตัดคุณออกจากพระคริสต์ และนำคุณไปสู่ความพินาศสุดท้ายโดยปราศจากพระเจ้า คุณเป็นผู้มีชัยเหนือลัน หากคุณเอาชนะจุดมุ่งหมายนี้และยังคงอยู่ในความรักของพระคริสต์ พระเจ้าทรงสัญญาว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น โดยวางใจในสิ่งนี้ เราจึงกล้าเสี่ยง

แต่อะไรที่ต้องเกิดขึ้นในความขัดแย้งนี้กับการกัณธารอาหารและดาบ หากคุณจะถูกเรียกว่ามีชัยเหนือลัน? คำตอบตามพระคัมภีร์ข้อหนึ่งคือผู้มีชัยเอาชนะศัตรูของเขา แต่ผู้ที่มีชัยเหนือลันทำให้ศัตรูอยู่ใต้อำนาจของเขา ผู้มีชัยทำให้จุดประสงค์ของศัตรูเป็นโมฆะ ผู้มีชัยเหนือลันทำให้ศัตรูรับใช้จุดประสงค์ของเขาเอง ผู้มีชัยโค่นล้มศัตรูของเขา ผู้มีชัยเหนือลันทำให้ศัตรูของเขาเป็นทาส

ในทางปฏิบัติสิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร? ให้เราใช้คำพูดของเปาโลเอง ใน 2 โครินธ์ 4:17 “เพราะว่าความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเราจะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบ” ตรงนี้เราอาจพูดได้ว่า “ความทุกข์ยาก” เป็นหนึ่งในศัตรูที่โจมตี อะไรที่เกิดขึ้นในความขัดแย้งที่เปาโลมีกับมัน? แน่นอนว่า มันไม่ได้แยกเขาออกจากความรักของพระคริสต์ แต่ยิ่งไปกว่านั้น มันถูกจับเป็นเชลย พุดง่าย ๆ คือ มันถูกทำให้เป็นทาสและถูกบังคับให้รับใช้ความชื่นชมยินดีอันเป็นนิรันดร์ของเปาโล ศัตรูเก่าอย่าง

“ความทุกข์ยาก” บัดนี้กำลังทำงานเพื่อเปาโล มันกำลังเตรียม “ศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบ” ให้กับเปาโล ศัตรูของเขาบัดนี้กลายเป็นทาสของเขา เขาไม่เพียงแต่มีชัยเหนือศัตรูของเขา แต่เขามีชัยเหนือสัน

ความทุกข์ยากชุดาขึ้นเพื่อตัดศีรษะแห่งความเชื่อของเปาโล แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มือแห่งความเชื่อกลับคว้าแขนของความทุกข์ยากและบังคับให้มันตัดความเป็นทางโลกบางส่วนของเปาโลออกไป ความทุกข์ยากถูกทำให้เป็นผู้รับใช้ของทางพระเจ้า ความถ่อมใจ และความรัก ซาตานตั้งใจให้ความทุกข์ยากเป็นความชั่วร้าย แต่พระเจ้าทรงตั้งใจให้ความทุกข์ยากเป็นความดี ศัตรูกลายเป็นทาสของเปาโลและทำงานเพื่อให้เขามีศักดิ์ศรีที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เขาจะมี หากปราศจากการต่อสู้ในวิถีทางเช่นนั้น เปาโล—และสาวกพระคริสต์ทุกคน—มีชัยเหนือสัน

เส้นทางเดียวที่นำไปสู่ความชื่นชมยินดีอันยั่งยืน

นี่คือพระสัญญาที่ให้พลังแก่เราในการเสี่ยงเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ มันไม่ใช่แรงกระตุ้นของความเป็นวิรบุรุษ หรือความปรารถนาในการผจญภัย หรือความกล้าหาญที่พึ่งพาตนเอง หรือความจำเป็นที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่เป็นความไว้วางใจอย่างเรียบง่ายในพระคริสต์—ว่าในพระองค์พระเจ้าจะทรงกระทำทุกสิ่งที่เป็นจำเป็นเพื่อให้เราสามารถชื่นชมยินดีในการยกย่องพระองค์ตลอดไป ทุกสิ่งดีที่พร้อมจะอวยพรเรา และทุกสิ่งชั่วร้ายที่เรียงรายต่อต้านเรา ในที่สุด ทั้งคู่จะช่วยให้เราโอ้อวดเฉพาะในไม้กางเขน ยกย่องพระคริสต์ และถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าผู้สร้างของเรา ความเชื่อในพระสัญญาเหล่านี้ปลดปล่อยเราให้กล้าเสี่ยงและพบในประสบการณ์ของเราเองว่าการสูญเสียชีวิตของเรานั้นดีกว่าการสูญเปล่า

ดังนั้น การเสี่ยงเพื่อพระราชากิจของพระคริสต์จึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง การเผชิญหน้ากับศัตรูและกล่าวว่า “ขอให้พระเจ้าทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” เป็นสิ่งที่ถูกต้อง การรับใช้ประชากรของพระเจ้าและกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าพินาศ ก็พินาศเถิด” เป็นสิ่งที่ถูกต้อง การยืนหยัดต่อหน้าเตาไฟอันร้อนแรงแห่งความทุกข์ยากและปฏิเสธที่จะกราบไหว้พระของโลกรนี้

เป็นสิ่งที่ถูกต้อง นี่คือเส้นทางที่นำไปสู่ความชื่นชมยินดีอย่างเต็มเปี่ยมและความสุขตลอดกาล ณ จุดสิ้นสุดของทุกเส้นทางอื่นๆ —ที่ปลอดภัยและปราศจากความเลื่อง—เราจะเอามือปิดหน้าและพูดว่า “ข้าพเจ้าได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่าแล้ว!”

เป้าหมายของชีวิต - การทำให้ผู้อื่นยินดีในพระเจ้า ด้วยความเต็มใจ

เป็นไปได้ที่คุณจะเสี่ยงชีวิตเพื่อทำให้ผู้อื่นชื่นชมยินดีในพระเจ้า หากคุณเป็นคนไม่ให้อภัย หากคุณถูกตั้งโปรแกรมให้มองเห็นแต่ข้อบกพร่อง ความล้มเหลว และความผิดของผู้อื่น และปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างหยาบคาย คุณจะยอมเสี่ยงเพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขา การตั้งโปรแกรมเช่นนี้ - ซึ่งเป็นสากลในมนุษย์ทุกคน - ต้องถูกรื้อถอน เราจะไม่นินทาเสี่ยงเพื่อทำให้ผู้คนชื่นชมยินดีในพระเจ้า หากเรากลัวพวกเขา หรือผูกใจเจ็บต่อพวกเขา หรือรู้สึกรังเกียจต่อข้อบกพร่องและความเพี้ยนของพวกเขา เราต้องกลายเป็นผู้ที่ให้อภัย

อย่าเริ่มยกข้อโต้แย้งเกี่ยวกับกรณีที่ยาก ๆ ผมกำลังพูดถึงจิตวิญญาณ ไม่ใช่รายการกฎเกณฑ์ว่าเมื่อไหร่เราควรทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น ผมไม่ได้กำลังพูดถึงพระคุณที่อ่อนแอซึ่งไม่สามารถตักเตือน ลงวินัยหรือต่อสู้ได้ คำถามคือเรามีแนวโน้มที่จะเมตตาหรือไม่? เราเพิกเฉยต่อพระคุณหรือไม่? เรามีจิตวิญญาณแห่งการให้อภัยหรือไม่? หากปราศจากสิ่งนี้ เราจะเดินหนีจากความต้องการ และทำให้ชีวิตของเราสูญเปล่า

การให้อภัยเป็นสิ่งที่ดี เพราะการให้อภัยมอบพระเจ้าแก่เรา
 แรงจูงใจตามพระคัมภีร์ในการเป็นคนให้อภัยอาจลึกซึ้งกว่าการเป็นผู้ได้รับ
 การอภัย เป็นความจริงที่จะกล่าวว่า แรงจูงใจในการเป็นคนให้อภัยคือเรา
 ได้รับการอภัยจากพระเจ้าเมื่อเราไม่สมควรได้รับ “แต่จงมีใจกรุณา ใจสงสาร
 และใจให้อภัยแก่กันและกัน เหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงให้อภัยพวกท่านใน
 พระคริสต์” (เอเฟซัส 4:32) แต่รากฐานของแรงจูงใจนี้ไม่ใช่การอภัยของ
 พระเจ้า แต่เป็นสิ่งที่การอภัยของพระเจ้ามอบให้เรา การให้อภัยได้มอบ
 พระเจ้าให้แก่เรา

ทำไมเราจึงวางแผนการได้รับการอภัยจากพระเจ้า? มีบางคำตอบต่อ
 คำถามเหล่านี้ที่อาจลบล้างพระองค์ เพราะมีประโยชน์จากการอภัยที่คนหนึ่ง
 อาจรักโดยไม่ได้รับพระเจ้า เราอาจกล่าวว่า “ผมวางแผนการได้รับการอภัย
 จากพระเจ้า เพราะผมเกลียดความทุกข์ทรมานของจิตสำนึกที่รู้สึกผิด” หรือ
 “...เพราะผมเกลียดความเจ็บปวดในนรกที่อาจเกิดขึ้น” หรือ “...เพราะผม
 ต้องการไปสวรรค์เพื่อพบคนที่ผมรักและมีกายใหม่ที่ไร้โรคภัย” สำหรับ
 บรรดาเหตุผลของผู้ที่วางแผนการอภัยบอกมาพวกนี้ พระเจ้าอยู่ที่ไหน?
 คำตอบที่ดีที่สุดคงเป็น พระเจ้าทรงอยู่ในเหตุผลทั้งหมดเหล่านี้ ในฐานะ
 สมบัติล้ำค่าที่แท้จริงของชีวิต

หากเป็นเช่นนั้น ความยินดีเหล่านี้ก็เป็นวิธีวางแผนพระเจ้าเอง จิตสำนึก
 ที่เป็นอิสระและสะอาดช่วยให้เราเห็นพระเจ้ามากขึ้น และทำให้เราเป็นอิสระ
 ที่จะอึ้งเฝ้าในพระองค์ การหนีพ้นจากนรกด้วยพระโลหิตของพระคริสต์
 ที่จ่ายให้เรานั้น ก็สำแดงให้เราเห็นมากขึ้นถึงความมุ่งมั่นทุ่มเทที่พระเจ้ามี
 ต่อความบริสุทธิ์ที่เปี่ยมด้วยความเมตตาและความปรารถนาของพระองค์
 ที่จะให้เรามีความสุข ของขวัญแห่งการได้เห็นคนที่เรารักเน้นย้ำถึงความ
 महत्तरของพระเจ้าในการสร้างความสัมพันธ์แห่งความรัก การได้รับ
 กายใหม่ทำให้อัตลักษณ์ของเรายิ่งลึกมากขึ้นกับพระคริสต์ผู้ทรงรับพระสิริ
 แต่ถ้าพระเจ้าเองไม่ได้อยู่ในของขวัญเหล่านี้ - และผมกลัวว่าพระองค์ไม่ได้
 อยู่กับคริสเตียนหลายคนที่ประกาศตนว่าเชื่อพระเจ้า - เราก็คงไม่รู้ว่าการ
 อภัยมีไว้เพื่ออะไร

โดยแก่นแท้แล้ว การอภัยบาปเป็นวิธีของพระเจ้าในการกำจัดอุปสรรคใหญ่ที่ขวางกั้นเราจากการสามัคคีธรรมกับพระองค์ โดยการยกเลิกบาปของเราและจ่ายค่าไถ่บาปนั้นด้วยความตายของพระบุตรของพระองค์เอง พระเจ้าทรงเปิดทางให้เราเห็นพระองค์ รู้จักพระองค์และอิมเมโมใจในพระองค์ตลอดไป การเห็นและเปลितเปล็นในพระองค์คือเป้าหมายของการให้อภัยบาป การมีสามัคคีธรรมที่ทำให้เต็มเต็มจิตวิญญาณกับพระบิดาของเราคือเป้าหมายของไม้กางเขน หากเรารักการได้รับการอภัยด้วยเหตุผลอื่นเพียงอย่างเดียว เราก็ไม่ได้รับการอภัยจริงๆ และเราจะใช้ชีวิตของเราอย่างสูญเปล่า

แล้วอะไรคือแรงจูงใจรากฐานในการเป็นคนให้อภัย? “จงอภัยโทษให้กันและกัน เหมือนอย่างที่เราได้ทรงอภัยโทษให้ท่านในพระคริสต์” เราต้องให้อภัย “เหมือนอย่างที่เรา... ได้ทรงอภัยโทษให้” เรา พระเจ้าได้ทรงอภัยโทษให้เราในลักษณะที่เราจะชื่นชมยินดีอย่างไม่มีสิ้นสุดในการสามัคคีธรรมกับพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นเป้าหมายของการอภัย พระองค์ทรงเป็นทั้งรากฐานและวิธีการของการอภัย การให้อภัยมาจากพระองค์ การให้อภัยสำเร็จผ่านทางพระบุตรของพระองค์ และการให้อภัยนำผู้คนกลับมาหาพระองค์โดยที่บาปของพวกเขาถูกโยนลงไปในทะเลลึกที่สุด ดังนั้นแรงจูงใจในการเป็นคนให้อภัยคือความยินดีในการอยู่กับพระเจ้าอย่างเป็นอิสระและเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี ด้วยค่าใช้จ่ายมหาศาลที่พระเจ้าต้องจ่ายเอง พระเจ้าได้ประทานสิ่งที่เราต้องการมากที่สุดเหนือสิ่งอื่นใด นั่นคือประทานพระองค์เองเพื่อให้เราอิมเมโมใจตลอดไป การอภัยของพระเจ้าสำคัญด้วยเหตุผลเดียว นั่นคือการให้อภัยมอบพระเจ้าให้แก่เรา!¹

อะไรคือสิ่งที่ผู้ให้อภัยต้องการจะมอบให้?

แรงกระตุ้นของเราในการเป็นคนให้อภัยคือความชื่นชมยินดีที่เรามีในพระเจ้า ผู้ทรงให้อภัย ไม่ใช่แค่การได้รับการอภัย แต่เป็นการได้รับความชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยการได้รับการอภัย หากเราไม่เห็นสิ่งนี้และไม่ได้มีประสบการณ์กับสิ่งนี้ เราอาจเปลี่ยนแรงจูงใจที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางให้กลายเป็นความ

1 สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม ดู จอห์น ไพเพอร์, *God Is the Gospel: Meditations on God's Love as the Gift of Himself* (วีน, IL: ครอสเวย์, 2005).

เมตตากุณาที่พยายามทำดีต่อมนุษย์โดยไม่รู้ว่าความดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคืออะไร - นั่นคือ ความเพลิดเพลินอึดเอนใจที่ได้รับการเติมเต็มทั้งหมดในพระเจ้า แต่ถ้าเรามีประสบการณ์กับการให้อภัยในฐานะของขัญแห่งความชื่นชมยินดีในพระเจ้าที่ไปเปล่าและไม่สมควรได้รับ ด้วยความรัก เรากจะถูกพาไปด้วยความชื่นชมยินดีนี้เข้าสู่โลกแห่งบาปและความทุกข์ทรมาน เป้าหมายของเราที่นั่นจะเป็นการให้ผู้อื่นผ่านทางพระเยซูคริสต์ จะพบการอภัยและความชื่นชมยินดีนิรันดร์ในพระเจ้า

ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าเอ่อล้นออกมาเป็นความเมตตากุณาด้วยใจยินดีต่อผู้คน เพราะความชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ทรงเมตตาไม่อาจปฏิเสธการเป็นผู้เมตตา คุณไม่สามารถดูหมิ่นการกลายเป็นสิ่งที่คุณชื่นชมเกี่ยวกับพระเจ้า ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ไม่ทรงหวงแหนพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ประทานพระองค์เพื่อคนบาปที่ไม่สมควรได้รับ ไม่สามารถตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว ความชื่นชมยินดีนั้นจะรักการเป็นผู้เมตตา (มีคาห์ 6:8) ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ทรงชำระในการพระพิโรธนั้นไม่สามารถอยู่ร่วมกับความไม่อดทนของตัวเองได้ ความยินดีนี้จะต่อสู้เพื่อชัยชนะของสิ่งที่ตนชื่นชมในพระเจ้า ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ทรงใช้เวลาช่วงวันรันดร์ “สำแดงพระคุณอันเหลือล้นของพระองค์ ด้วยพระกรุณาที่มีต่อเรา” (เอเฟซัส 2:7) ยินดีที่จะเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และมองหาวิธีต่าง ๆ ที่จะให้

ไม่ใช่คริสเตียนเพราะพวกเขาไม่ต้องการให้

โรเบิร์ต เมอร์เรย์ เอ็มเซนี ศิษยาภิบาลชาวสกอตเสียชีวิตในปี 1843 ด้วยวัย 29 ปี เขาได้กล่าวถึงความเมตตาและความเอื้อเฟื้อของคริสเตียนเพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่าพวกเขาคือคริสเตียนที่แท้จริง เขารักคนยากจนในคริสตจักรของตน และรู้สึกกลัวบรรดาผู้ที่ไม่ได้มองหาโอกาสที่จะสำแดงความเมตตาต่อคนเหล่านั้น

ผมเป็นห่วงคนยากจน แต่ผมเป็นห่วงคุณมากกว่า ผมไม่รู้ว่าคุณจะคริสต์จะตรัสอะไรกับคุณในวันนี้ใหญ่นั่น... ผมกลัวว่ามีหลายคนที่กำลังพึ่งผมอยู่ซึ่งอาจรู้ดีว่า พวกเขาไม่ใช่คริสเตียน เพราะพวกเขาไม่รักที่จะให้

การให้อย่างมากมายและเอื้อเฟื้อ ไม่ชุ่มเคืองใจเลย ต้องการหัวใจใหม่ หัวใจเก่าจะยอมสละเลือดในกายมากกว่าสละเงิน โอ เพื่อนๆ ของผม! จงเพลิตเพลินกับเงินของคุณ ไขมันให้คุ้มที่สุด อย่าให้ใครเลย จงเพลิตเพลินกับมันอย่างรวดเร็ว เพราะผมบอกคุณได้ว่า คุณจะเป็นขอทานตลอดชั่ววันรันดร์²

ภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกที่เรากบไม่ได้อีกต่อไป

อะไรคือธรรมชาติและเป้าหมายของการให้ของคริสเตียนด้วยใจยินดี? มันคือความพยายาม - ด้วยความคิดสร้างสรรค์และการเสียสละมากเท่าที่จำเป็น - เพื่อมอบความชื่นชมยินดีรันดร์และเพิ่มพูนอยู่เสมอ³ แก่ผู้อื่น - ความชื่นชมยินดีในพระเจ้า หากพระเจ้าได้รับเกียรติในตัวเรามากที่สุดเมื่อเราพึงพอใจในพระองค์มากที่สุด ดังที่เราได้อธิบายในบทที่ 2 การมีชีวิตเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าต้องหมายความว่าเราดำเนินชีวิตเพื่อทำให้ผู้อื่นยินดีในพระเจ้าด้วยความยินดี ความยินดีของเราและการแสวงหาความยินดีของพวกเขา⁴นั้นถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเนื่องจากความยินดีในพระเจ้าเป็นความสุขยิ่งใหญ่ที่สุดและยั่งยืนที่สุด การแสวงหาสิ่งนี้จึงเป็นความรักด้วย เนื่องจากความชื่นชมยินดีเดียวกันนี้ในพระเจ้าทั้งทำให้มนุษย์พึงพอใจและถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราจึงไม่จำเป็นต้องเลือกระหว่างแรงจูงใจที่จะรัก

2 โรเบิร์ต เมอร์เรย์ เอ็มเชย์, *Sermons of M'Cheyne* (Edinburgh: n.p., 1848), 482, เน้นโดยผู้เขียน; อังโน ทิโมธี เจ. เคลเลอร์, *Ministries of Mercy: The Call of the Jericho Road* (ฟิลลิปส์เบิร์ก, นิวเจอร์ซีย์: พีแอนด์อาร์, 1997), 40.

3 ผมกล่าวว่า “เพิ่มพูนอยู่เสมอ” ไม่ใช่เพราะเราเคลื่อนจากความเศร้าไปสู่ความยินดีตลอดเวลาในสวรรค์ แต่เพราะเราก้าวไปจากความสมบูรณ์หนึ่งสู่อีกความสมบูรณ์หนึ่ง ผมกล่าวเช่นนี้เพราะจิตใจที่มีขีดจำกัด - และเราจะมีขีดจำกัดเสมอ - ไม่สามารถรับทั้งหมดของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงไม่มีขีดจำกัด ดังนั้นพระองค์จึงสื่อสารความสมบูรณ์อันไม่มีขีดจำกัดของพระองค์แก่เราในระดับต่างๆ ตลอดไป จะมีสิ่งที่จิตใจที่มีขีดจำกัดจะเห็นเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ไม่มีขีดจำกัดเพิ่มขึ้นเสมอ เมื่อเราเห็นสิ่งนี้ เราจะมีสุขมากขึ้นเรื่อย ๆ คุณสามารถเห็นความคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยโจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ ใน จอห์น ไลฟ์เวอร์, *God's Passion for his Glory: Living the Vision of Jonathan Edwards* (วีนัน, IL: ครอสเวย์, 1998), 37

ผู้คนหรือถวายเกียรติแด่พระเจ้า⁴ โดยการแสวงหาความยินดีของผู้อื่นในพระเจ้าด้วยความยินดี - แม้ว่าจะต้องแลกด้วยชีวิตของเรา - เราก็รักพวกเขา และให้เกียรติพระเจ้า นี่เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับชีวิตที่สูญเปล่า

เราไม่อาจทำให้ใครยินดีในพระเจ้าได้

แล้วเราจะทำให้ผู้อื่นยินดีในพระเจ้าได้อย่างไร? นั่นคือสิ่งที่บทต่อๆ ไปจะกล่าวถึง แต่ก่อนอื่นมีสองประเด็นที่ผมควรชี้แจง ประเด็นแรกคือ แน่แน่นอนว่าเราไม่สามารถทำให้ใครยินดีในพระเจ้าได้ ความยินดีในพระเจ้าเป็นผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กาลาเทีย 5:22) และนี่ถูกเรียกว่า “ความชื่นชมยินดีซึ่งเกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” (1 เธสะโลนิกา 1:6) นี่เป็นพระราชกิจของพระเจ้า “ขอพระเจ้าแห่งความหวังโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดี และสันติสุขในความเชื่อ” (โรม 15:13) นี่เป็นผลแห่งพระคุณของพระเจ้า “เราอยากให้ท่านรู้ถึงพระคุณของพระเจ้าที่พระองค์ประทานแก่คริสตจักรต่าง ๆ ในแคว้นมาซิโดเนีย เพราะในขณะที่พวกเขาเผชิญการทดสอบมากมายจากความยากลำบากนั้น ความยินดีที่เต็มล้นและความยากจนอย่างที่สุดของพวกเขาได้ล้นออกมาเป็นใจกว้างขวางยิ่ง” (2 โครินธ์ 8:1-2) ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าถูกปลูกให้ต้นขึ้นในจิตใจ เมื่อโดยพระเมตตา พระเจ้าทรงเปิดตาของเราด้วยพระคุณให้เห็นพระเกียรติลึกลับของพระคริสต์ในพระกิตติคุณ (2 โครินธ์ 4:4)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในท้ายที่สุด ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าจะเป็นของประทานจากพระเจ้า พระองค์ทรงใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อนำผู้คนเข้าสู่ความสมบูรณ์ของความชื่นชมยินดี เปาโลอธิบายถึงการรับใช้ทั้งหมดของเขาว่าเป็นการลงแรงเพื่อความชื่นชมยินดีของผู้อื่น “เราไม่ได้เป็นนายบังคับความเชื่อของท่าน แต่เป็นผู้ร่วมงานกับพวกท่าน เพื่อให้ท่านได้รับความชื่นชมยินดี” (2 โครินธ์ 1:24) เขากล่าวแก่คริสตจักรฟีลิปปีว่าเหตุผลที่พระเจ้า

4 การอธิบายเพิ่มเติมของความเป็นเอกภาพของแรงจูงใจสองประการนี้ในชีวิตคริสเตียน ดูบท “ความหลงใหลในความสูงสุดของพระเจ้าและความเมตตาของพระองค์ต่อจิตวิญญาณของมนุษย์: โจนธาน เอ็ดเวิร์ดส์เกี่ยวกับความเป็นเอกภาพของแรงจูงใจสำหรับพันธกิจโลก” ใน จอห์น ไพเพอร์, *Let the Nations Be Glad: The Supremacy of God in Missions*, ฉบับครั้งที่ 2, (แกรนต์ แรปพิทส์, MI: เบเกอร์, 2003), 203-14.

จะให้เขามีชีวิตอยู่คือ “เพื่อความเจริญและความชื่นชมยินดีในความเชื่อของท่านทั้งหลาย” (ฟีลิปปี 1:25) พระเยซูตรัสว่าพระดำรัสของพระองค์เองเป็นวิธีที่พระเจ้าจะใช้เพื่อให้ความชื่นชมยินดีแก่สาวกของพระองค์ “เราบอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านแล้วเพื่อให้ความยินดีของเรายู้อยู่ในท่านและให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม” (ยอห์น 15:11) พระองค์ยังตรัสว่าการอธิษฐานเป็นวิธีหนึ่งที่น่ามาซึ่งความชื่นชมยินดี “จนบัดนี้พวกท่านก็ยังไม่ได้อะไรสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม” (ยอห์น 16:24) วิธีการนำมาซึ่งความชื่นชมยินดียังมีต่อไปได้ยาวเป็นทางยาว แต่ประเด็นที่นี้คือเพียงเพื่อแสดงให้เห็นว่า มีสิ่งที่เราสามารถทำเพื่อทำให้ผู้คนชื่นชมยินดีในพระเจ้าได้ หากพระเจ้าทรงอวยพรความพยายามของเราด้วยพระคุณอันแน่วแน่ของพระองค์

การทำให้ผู้อื่นยินดีในพระเจ้าคือสิ่งมหิมา

คำชี้แจงประเด็นที่สองคือ ความยินดีในพระเจ้าไม่ใช่ประสบการณ์ทางศาสนาแบบผิว ๆ เมื่อผมพูดถึงการทำให้ผู้คนยินดีในพระเจ้า ผมหมายถึงพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำตั้งแต่ต้นจนจบ ผมไม่ได้กำลังพูดว่า ความยินดีเป็นทั้งหมดของความรอด แต่ผมกำลังพูดว่าความยินดีในพระเจ้าเป็นเป้าหมายของพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมด และเป็นแก่นแท้ของประสบการณ์ของการได้รับความรอด หากปราศจากความยินดีนี้ในพระเจ้า ก็จะไม่มีความรอด

ดังนั้น เมื่อผมพูดถึงการทำให้บางคนยินดีในพระเจ้า ผมรวมถึงแผนการและพระคุณของพระเจ้า “ที่ประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา” (2 ทิโมธี 1:9) ผมรวมถึงผมรวมถึง พระราชกิจแห่งการไถ่ของพระคริสต์ที่เพียงพอในการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากตาย (โรม 3:24-26) ผมรวมถึงพระราชกิจแห่งการบังเกิดใหม่ที่มอบธรรมชาติใหม่แก่เรา (ยอห์น 3:3-7, 1 เปโตร 1:3, 23) ผมรวมถึงการเปลี่ยนความคิดที่มาจากพระเจ้าที่เรียกว่าการกลับใจใหม่ ซึ่งเป็นการหันหลังให้ความบาปและหันมาสู่การช่วยเหลือของพระเจ้า (2 ทิโมธี 2:25, กิจการ 3:19, 26:20) ผมรวมถึงความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วย องค์พระผู้เป็นเจ้า

และสมบัติล้ำค่าสูงสุดในชีวิต (ฟิลิปปี 3:7-9) ผมรวมถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องให้เป็นเหมือนพระเยซูคริสต์ซึ่งเรียกว่าการชำระให้บริสุทธิ์ (โรม 6:22, 8:29) ผมรวมถึงชีวิตแห่งความรักทั้งหมดที่เห็นว่าการให้เป็นสุขมากกว่าการได้รับ (กิจการ 20:35) และผมรวมถึงการรื้อฟื้นใหม่ทั้งสัน ไม่ว่าจะเป็นร่างกาย ความคิด จิตใจ ความสัมพันธ์ และสังคมที่เกิดขึ้นบางส่วนในยุคนี้ โดยการเสด็จเข้ามาของอาณาจักรพระเจ้า และจะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ในการสำเร็จของพระประสงค์ของพระเจ้าในยุคที่จะมาถึง (กิจการ 3:21, โรม 8:23)

ฉะนั้น เมื่อผมพูดถึงความยินดีในพระเจ้า ผมจึงหมายถึงความยินดีที่มีรากฐานในพระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้า ได้ถูกซื้อด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ ผุดขึ้นในจิตใจที่บังเกิดใหม่เนื่องจากพระวิญญาณของพระเจ้า ตื่นขึ้นในการกลับใจใหม่และความเชื่อ เป็นแก่นแท้ของการชำระให้บริสุทธิ์ และการเป็นเหมือนพระคริสต์ และก่อให้เกิดชีวิตแห่งความรักและความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะไปโลกให้เป็นไปตามพระฉายของพระเจ้า ความยินดีในพระเจ้าเป็นความจริงอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงวางแผน ได้ทรงซื้อ และได้ทรงสร้างขึ้นในบรรดาชีวิตของผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระนามของพระองค์

แล้วเราจะทำอย่างไร?

ด้วยคำชี้แจงทั้งสองประการนั้น ผมขอถามอีกครั้งว่า เราควรทำอะไรเพื่อให้ผู้คนยินดีในพระเจ้า? เราควรเดินบนเส้นทางแห่งความเสี่ยงและการเสียสละใดในความปรารถนาอย่างแรงกล้าของเราเพื่อความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้าในทุกสิ่ง และในความกระตือรือร้นของเราที่จะถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ และในความมุ่งมั่นแน่วแน่ของเราที่จะอดในไม้กางเขนเท่านั้น? นั่นคือสิ่งที่บดตอ ๆ ไปจะกล่าวถึง

การดำเนินชีวิตเพื่อพิสูจน์ว่า พระองค์ทรงมีค่ามากกว่าชีวิต

เพื่อให้ผู้อื่นยินดีในพระเจ้าด้วยความยินดีอันนิรันดร์ ชีวิตของเราต้องแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงมีค่ามากกว่าชีวิต “เพราะว่าความรักมั่นคงของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์” (สดุดี 63:3) เพื่อทำเช่นนี้ เราต้องตัดสินใจเลือกใช้ชีวิตแบบเสียสละ ตั้งอยู่บนความมั่นใจว่าการถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ผ่านความเอื้อเฟื้อและความเมตตาที่น่าพึงพอใจมากกว่าความเห็นแก่ตัว หากเราหลีกเลี่ยงความเสี่ยงเพื่อรักษาความปลอดภัยและความมั่งคั่งของตัวเอง เราก็จะใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า บทนี้จะบรรยายถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตที่อาจช่วยป้องกันไม่ให้นั้นเกิดขึ้น

วิธีที่จะไม่ทรยศต่อพระเยซู

หากพระคริสต์ทรงเป็นสมบัติที่ให้เราพอใจในทุกด้านและหากพระคริสต์ทรงสัญญาว่าจะจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราต้องการแม้ในยามกันดารอาหารและเปลือยเปล่า การดำเนินชีวิตราวกับว่าเรามีค่านิยมเหมือนกับโลกทุกประการก็เท่ากับเป็นการทรยศต่อพระองค์ ประเด็นหลักที่ผมคิดถึงในเรื่องนี้คือวิธีที่เราใช้เงินและความรู้สึกที่เรามีต่อทรัพย์สินของเรา ผมได้ยินพระคำรัสของพระเยซูที่ตามหลอกหลอน “เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายและกล่าวว่าเขา

อะไรกิน? หรือจะเอาอะไรดื่ม? หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม? เพราะว่าบรรดาคนต่างชาติแสวงหาสิ่งทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้” (มัทธิว 6:31-32) กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากดูเหมือนว่าชีวิตของเราทุ่มเทให้กับการเพิ่มและรักษาสິงของต่าง ๆ เราก็จะดูเหมือนโลก และนั่นจะไม่ทำให้พระคริสต์ดูยิ่งใหญ่ พระองค์จะดูเหมือนเป็นเพียงความสนใจทางศาสนาที่อาจมีประโยชน์ในการหนีจากนรกในตอนสุดท้าย แต่พระองค์ไม่ได้สร้างความแตกต่างมากนักในสิ่งที่เราดำเนินชีวิตและรักในที่นี้ พระองค์จะไม่ดูเหมือนสมบัติที่ทำให้เราพึงพอใจในทุกด้าน และนั่นจะไม่ทำให้ผู้อื่นยินดีในพระเจ้า

หากเราเป็นคนต่างด้าวและผู้ลี้ภัยบนโลกนี้ (1 เปโตร 2:11) และหากเราเป็นพลเมืองสวรรค์ (ฟิลิปปี 3:20) และหากไม่มีสิ่งใดสามารถพรากเราจากความรักของพระคริสต์ได้ (โรม 8:35) และหากความรักมั่นคงของพระองค์ดีกว่าชีวิต (สดุดี 63:3) และหากความยากลำบากทั้งปวงที่เกิดขึ้นกับเรา กำลังทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์ (2 โครินธ์ 4:17) เราจะปล่อยความกลัวของเราให้ลอยไปตามลมและ “แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน” (มัทธิว 6:33) เราจะถือว่าทุกสิ่งเป็นเหมือนขยะเมื่อเทียบกับพระคริสต์ (ฟิลิปปี 3:7-8) เราจะ “ยอมให้ด้วยใจยินดี เมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินของ” ของเราไปเพื่อเห็นแก่การกระทำแห่งความเมตตาที่ไม่เป็นที่นิยม (ฮีบรู 10:34) เราเลือก “ที่จะร่วมทุกข์กับประชากรของพระเจ้า มากกว่าความสุขสำราญชั่วคราวในความบาป” และเราจะถือว่า “ความอับอายขายหน้าเพื่อพระคริสต์ล้ำค่ากว่าสมบัติทั้งหลายของอียิปต์” (ฮีบรู 11:25-26)

ทำไมผู้คนจึงไม่ถามเราเกี่ยวกับความหวังของเรา?

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหากเราดำเนินชีวิตเช่นนี้มากขึ้น โลกก็จะยิ่งเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นสมบัติแห่งความพึงพอใจทั้งสิ้น ซึ่งพระองค์จะเป็นเช่นนั้นครั้งสุดท้ายที่มีคนถามคุณเกี่ยวกับ “เหตุผลที่คุณมีความหวังแบบนี้” คือเมื่อไหร่? นั่นคือสิ่งที่เปโตรกล่าวว่าเราควรพร้อมที่จะให้คำตอบเสมอ “จงเตรียมพร้อมเสมอ ที่จะอธิบาย กับทุกคนที่ขอทราบเหตุผลเกี่ยวกับความหวังของพวกท่าน” (1 เปโตร 3:15)

ทำไมผู้คนจึงไม่ถามเราเกี่ยวกับความหวังของเรา? เป็นไปได้ว่า เราดูเหมือนคนหวังในสิ่งเดียวกับที่คนในโลกนี้หวัง ชีวิตของเราไม่ได้ดูเหมือนอยู่บนเส้นทางแห่งกลโกธาที่ถูกเปลือยออกเพื่อความรักที่เสียสละ และรับใช้ผู้อื่นด้วยความมั่นใจอันหอมหวานว่า เราไม่จำเป็นต้องได้รับรางวัลในชีวิตนี้ รางวัลของเรายิ่งใหญ่ในสวรรค์! (มัทธิว 5:12) “ท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย” (ลูกา 14:14) หากเราเชื่อสิ่งนี้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น คนอื่นอาจเห็นคุณค่าของพระเจ้าและพบว่าพวกเขายินดีในพระองค์

ความน่าเชื่อถือของพระคริสต์ขึ้นอยู่กับวิธีที่เราใช้เงินของเรา ประเด็นเรื่องเงินและวิถีชีวิตไม่ใช่ประเด็นรองในพระคัมภีร์ ความน่าเชื่อถือของพระคริสต์ในโลกนี้ขึ้นอยู่กับเรื่องนี้ “ทุกสิ่งที่มีพระคริสต์ตรัส สิบห้าเปอร์เซ็นต์เกี่ยวข้องกับหัวข้อนี้ - มากกว่าคำสอนของพระองค์เรื่องสวรรค์และนรกรวมกัน”¹ จงฟังเสียงสะท้อนที่ดังก้องผ่านคำสอนของพระองค์

- “ท่านยังขาดอยู่อย่างหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้กับคนยากจน ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงกลับมาติดตามเรามา” (มาระโก 10:21)
- “ท่านทั้งหลายที่ยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของท่าน แต่วิบัติแก่พวกท่านที่ร่ำรวย เพราะว่าท่านได้รับความสะดวกสบายแล้ว” (ลูกา 6:20,24)
- “เช่นนั้นแหละทุกคนในพวกท่านที่ไม่ได้สละสิ่งสารพัดที่มีอยู่จะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14:33)
- “ตัวอูจะลอดรูเข็มก็ยิ่งง่ายกว่าการที่คนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า” (ลูกา 18:25)
- “ระวังให้ดี จงหลีกเลี่ยงจากความโลภทุกอย่าง เพราะว่าชีวิตของคนไม่ได้อยู่ที่การมีของฟุ่มเฟือย” (ลูกา 12:15)
- “แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” (มัทธิว 6:33)

1 แรนดี อัลคอร์ด, *The Treasure Principle* (ซิสเตอร์, OR: มัลทีโนมาห์, 2001), 8.

- “จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้จักเก่า คือมีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ซึ่งไม่รู้จักหมดสิ้น” (ลูกา 12:33)
- “ส่วนตักเคียสนั้นยืนขึ้นทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนยากจนครึ่งหนึ่ง’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว’” (ลูกา 19:8-9)
- “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดี จึงไปขายทุกอย่างที่เขา มีอยู่แล้วไปซื้อนั่นนั้น” (มัทธิว 13:44)
- “และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งซึ่งเป็นคนขัดสน นำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย พระองค์ตรัสว่า ‘เราบอกท่านทั้งหลายจริงๆ หญิงม่ายยากจนคนนี้เป็นคนที่ใส่ไว้มากกว่าเพื่อน’” (ลูกา 21:2-3)
- “แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า ‘โอ คนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของที่เจ้า รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใคร? คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และไม่ได้มีฝ่ายพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ’” (ลูกา 12:20-21)
- “หมาจิ้งจอกยังมีโพรงและนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ จงตามเรามาเถิด” (ลูกา 9:58-59)

การให้อย่างเสี่ยงอันตราย

พระเยซูทรงเรียกร้องอย่างสุดโต่งซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า ให้เรามีวิถีชีวิตแบบยอมสละและให้เราเรียนรู้ที่จะให้อย่างเสี่ยงอันตรายด้วยซ้ำ ผมใช้คำว่า “เสี่ยงอันตราย” เพราะเรื่องราวของหญิงม่าย เธอถวายเงินเหรียญสุดท้ายของเธอให้กับพันธกิจในพระวิหาร คนส่วนใหญ่ของเราคงจะเรียกเธอว่าโง่เขลาหรือพูดอย่างนุ่มนวลว่าไม่รอบคอบ แต่พระเยซูไม่ทรงมีคำวิจารณ์ใด ๆ เลย

“มีหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งเดินมา นางเอาเหรียญทองแดงสองอันมีค่าประมาณหนึ่งเพนนีมาใส่ไว้ พระองค์ จึงทรงเรียกพวกสาวกมาตรัสกับพวกเขาว่า ‘เราบอกความจริง กับท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ ใส่ในตู้เก็บเงินถวาย มากกว่าทุกคนที่ใส่ไว้นั้น เพราะว่าทุกคนได้เอาเงิน

เหลือใช้ของ พวกเขามาใส่ แต่หญิงคนหนึ่งในสภาพที่ยากจนเอาเงินเลี้ยงชีพ
ทั้งสิ้นของนางใส่ลงไปในหมด” (มาระโก 12: 42-44)

ประเด็นตรงนี้ไม่ใช่ว่าทุกคนควรถวายทุกสิ่งไป ประเด็นคือพระเยซูทรงรัก
การเสียสละที่เต็มไปด้วยความเชื่อเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ผมไม่มีกฎ
เกณฑ์ที่จะให้คุณเกี่ยวกับรายละเอียดว่า คุณควรจะใช้เงินของคุณอย่างไร
เช่นเดียวกับที่พระเยซูไม่ได้ให้ ผมเพียงแค่ต้องการชี้ให้เห็นถึงพระเยซู และ
ปล่อยให้พระวจนะของพระองค์มีผลกระทบที่นำตกใจแต่ช่วยให้รอดต่อเรา

ใช้เงินเพื่อแสดงว่า สิ่งที่เป็นสมบัติล้ำค่าของเราคือพระเจ้า ไม่ใช่ทรัพย์สินสิ่งของ

คำสอนของพระเยซูเน้นย้ำเกี่ยวกับเงินและทรัพย์สินถูกนำมากล่าวถึงตลอด
พระคัมภีร์ใหม่ มีเรื่องราวในพระธรรมกิจการ (“พวกเขาขายที่ดิน ทรัพย์สิน
สิ่งของมาแบ่งให้แก่กันตามความจำเป็น”, กิจการ 2:45) อัครทูตเปาโลได้
กล่าวถึงเรื่องนี้เช่นกัน (“เพราะในขณะที่พวกเขา เฝ้ารอการทดสอบมากมาย
จากความยากลำบากนั้น ความยินดีที่เต็มล้นและความยากจนอย่างที่สุดของ
พวกเขา ได้ล้นออกมาเป็นใจกว้างขวางยิ่ง”, 2 โครินธ์ 8:2, 9:7) ยากอบ
น้องชายของพระเยซูก็กล่าวถึง (“ดอกหน้าก็ร่วงหล่น แล้วความงามของ
มันก็สูญสิ้น คนมั่งมีก็เช่นกัน เขาจะสูญสลายไปในระหว่างที่เขากำลังรุ่มรวย
อยู่กับการดำเนินธุรกิจ”, ยากอบ 1:11)

ประเด็นนี้แพร่หลายเพราะสิ่งนี้สำคัญต่อการเป็นพยานของคริสตจักร
หากเราต้องการทำให้ผู้คนชื่นชมยินดีในพระเจ้า ชีวิตของเราต้องแสดงให้เห็นว่า
ความชื่นชมยินดีของเราอยู่ในพระเจ้า ไม่ใช่อยู่ในทรัพย์สินสมบัติ ชีวิต
ของเราต้องแสดงให้เห็นว่าเราใช้ทรัพย์สินสมบัติของเราเพื่อทำให้ผู้คนชื่นชม
ยินดีในพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ขัดสนที่สุด

ทำไมผมจึงใช้วลี “วิถีชีวิตในยามสงคราม”

บางครั้งผมใช้วลี “วิถีชีวิตในยามสงคราม” หรือ “วิถีคิดยามสงคราม” วลีนี้
มีประโยชน์ แต่ก็ไม่สมดุลเช่นกัน สำหรับผมแล้ว วลีนี้มีประโยชน์เป็นส่วนใหญ่
มันบอกผมว่ามีสงครามกำลังเกิดขึ้นในโลกระหว่างพระคริสต์กับซาตาน

ความจริงกับความเท็จ ความเชื่อกับความไม่เชื่อ วลีนี้บอกผมว่ามีอาวุธที่ต้องได้รับการสนับสนุนและใช้งาน แต่อาวุธเหล่านี้ไม่ใช่ดาบหรือปืนหรือระเบิด แต่เป็นพระกิตติคุณ การอธิษฐาน และความรักที่เสียสละตนเอง (2 โครินธ์ 10:3-5) และวลีนี้บอกผมว่า เดิมพันของความขัดแย้งนี้สูงกว่าสงครามอื่นใดในประวัติศาสตร์ มันเป็นนิรันดร์และไม่มีที่สิ้นสุด ระดับสวรรค์หรือนรก ความชื่นชมยินดีนิรันดร์หรือความทรมานนิรันดร์ (มัทธิว 25:46)

ผมจำเป็นต้องได้ยินข้อความนี้อีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะผมเลื่อนไหลเข้าสู่วิถีคิดในยามสงบอย่างแน่นอนเหมือนฝนตกลงมาและเปลวไฟลุกขึ้น ผมถูกสร้างมาโดยธรรมชาติให้รักของเล่นเดียวกับที่โลกรัก ผมเริ่มปรับตัวเข้ากับโลก ผมเริ่มรักสิ่งที่คนอื่นรัก ผมเริ่มเรียกโลกนี้ว่า “บ้าน” ก่อนที่คุณจะรู้ตัว ผมกำลังเรียกความหิวหว่า “ความจำเป็น” และใช้เงินของผมเหมือนกับที่คนไม่เชื่อใช้ ผมเริ่มลืมนสงคราม ผมไม่คิดมากเกี่ยวกับผู้คนที่กำลังพินาศ พันธกิจและกลุ่มชนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐก็เลือนหายไปจากความคิดของผม ผมหยุดฝันถึงชัยชนะของพระคุณ ผมจมลงสู่วิถีคิดฝ่ายโลกที่มองหาสิ่งที่มนุษย์ทำได้ก่อน ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทำได้ มันเป็นโรคภัยแรง และผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นที่ผลักดันผมครั้งแล้วครั้งเล่าให้มีวิธีคิดในยามสงคราม

ยามสงครามหน้าตาเป็นอย่างไร

ผมขอยกตัวอย่างเช่นรالف วินเทอร์ ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับเขา ผู้ซึ่งไม่เพียงแต่เขียนอย่างทรงพลังเกี่ยวกับวิถีชีวิตในยามสงคราม แต่ยังได้ดำเนินชีวิตเช่นนั้นในฐานะมิชชันนารี อาจารย์ ผู้ก่อตั้งศูนย์พันธกิจโลกแห่งสหรัฐอเมริกา และเป็นผู้สนับสนุนที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยสำหรับกลุ่มชนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐทั่วโลก เขาได้อธิบายชัดเจนเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างวิถีคิดแบบยามสงครามและแบบยามสงบ ในการใช้ทรัพยากรสมบัติของเรา

เรือควีนแมรี ที่จอดพักอยู่ในท่าเรือลองบีช แคลิฟอร์เนีย เป็นพิพิธภัณฑ์ที่น่าสนใจของอดีต ควีนแมรีถูกใช้ทั้งเป็นเรือสำราญในยามสงบและเรือขนส่งทหารในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง สถานะปัจจุบันของควีนแมรี

คือเป็นพิธีกรรมที่มีความยาวเท่ากับสนามฟุตบอลสามสนาม นี่ก็แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างน่าทึ่งระหว่างวิถีชีวิตที่เหมาะสมในยามสงบและยามสงคราม ด้านหนึ่งของฉากกัน คุณจะเห็นห้องอาหารที่ถูกสร้างขึ้นใหม่เพื่อแสดงถึงการจัดโต๊ะอาหารในยามสงบที่เหมาะสมสำหรับลูกค้าที่ร่ำรวยของวัฒนธรรมชั้นสูง สำหรับพวกเขาแล้ว ชุดมีดส้อมและช้อนที่สวยงามไม่ใช่เรื่องลึกลับ อีกด้านหนึ่งของฉากกัน หลักฐานของความเรียบง่ายในยามสงครามตัดกันอย่างชัดเจน ถาดโลหะหนึ่งใบที่มีรอยบุ๋มแทนที่จานและจานรอง 15 ใบ เพียงที่ช้อนกันไม้ไผ่แค่สองชิ้นแต่สูงถึงแปดชั้น อธิบายว่าทำไมจำนวนผู้โดยสารในยามสงบ 3,000 คนจึงเพิ่มขึ้นเป็น 15,000 คนบนเรือในยามสงคราม การเปลี่ยนแปลงนี้ต้องทำให้บรรดาเจ้านายในยามสงบรู้สึกรังเกียจเพียงใด! แน่นอนว่า การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ต้องเกี่ยวข้องกับภาวะฉุกเฉินของประเทศแน่นอน ความอยู่รอดของประเทศขึ้นอยู่กับมัน แก่นแท้ของพระมหากษัตริย์ในปัจจุบันคือความอยู่รอดของคนหลายล้านคนขึ้นอยู่กับทำให้สำเร็จ²

เนื่องจากความอ่อนแอของจิตใจผมต่อการล่อลวงของจิตใจแบบยามสงบ ซึ่งถูกยึดเยียดเข้ามาในความคิดของผมทุกวันผ่านสื่อและความบันเทิง ผมต้องการภาพเหล่านี้และการเตือนใจเหล่านี้ เราอยู่ในสงคราม ไม่ว่าหุ่นจะตกหรือขึ้น ไม่ว่าผู้ก่อการร้ายจะโจมตีหรือซ่อนตัว ไม่ว่าเราจะสุขภาพดีหรือป่วย ทั้งความสุขและความเจ็บปวดถูกแทรกด้วยพิษ พร้อมทั้งจะฆ่าเราด้วยโรคแห่งความเย่อหยิ่งหรือความสิ้นหวัง คำเตือนที่ซ้ำ ๆ ในพระคัมภีร์ให้ “ระวังตัว”³ เหมาะสมกับภาพของยามสงคราม และผมต้องการคำเตือนนี้ทุกวัน

2 ราล์ฟ วินเทอร์ “Reconsecration to a Wartime, Not a Peacetime, Lifestyle,” ใน *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, ปรับปรุงโดย ราล์ฟ ดี. วินเทอร์ และสตีเวน ซี. ฮอว์ธอร์น ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 (แพซาดีนา แคลิฟอร์เนีย: ห้องสมุดวิลเลียม แครีย์, 1999), 705

3 มัทธิว 24:42; 25:13; 26:41; กิจการ 20:31; 1 โครินธ์ 16:13; เอเฟซัส 6:18; โคโลสี 4:2; 1 เธสะโลนิกา 5:6; 1 เปโตร 5:8

ทำไมไม่พูดถึง “วิถีชีวิตที่เรียบง่าย”?

การคิดถึงวิถีชีวิตในยามสงครามมีประโยชน์มากกว่าการคิดถึงเพียงแค่วิถีชีวิตที่เรียบง่าย ความเรียบง่ายอาจมีสิ่งที่โรแมนติคดึงดูดทางสุนทรียศาสตร์บางอย่างที่แปลกแยกจากงานสกปรกเปรอะเปื้อนของความเมตตาในสถานที่อันตรายของโลก ความเรียบง่ายอาจมองข้ามความจริงที่ว่า ในยามสงคราม ค่าใช้จ่ายหลักสำหรับอาวุธที่ซับซ้อนและการฝึกทหารเป็นสิ่งจำเป็น สิ่งเหล่านี้อาจไม่ดูเรียบง่ายและอาจมีราคาแพงมาก แต่ทั้งประเทศยอมเสียสละเพื่อให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ความเรียบง่ายอาจมุ่งเน้นไปที่ภายในและอาจไม่เป็นประโยชน์ต่อใครอื่น วิถีชีวิตในยามสงครามบ่งบอกว่ามีเหตุผลยิ่งใหญ่ควรค่าแก่การใช้จ่ายและอุทิศทุ่มเท (2 โครินธ์ 12:15)

การใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่าหมายถึงการสูญเสียชีวิต

โดยการพยายามรักษามันไว้

“การทุ่มเทชีวิต” อาจฟังดูหตูๆ แท้จริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น การทุ่มเทชีวิตนั้นให้ชีวิตเมื่อเราทุ่มเทเพื่อทำให้อื่นยืนยงในพระเจ้า พระเยซูสอนเราว่า “เพราะว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิต เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ คนนั้นจะได้ชีวิตรอด” (มาระโก 8:35) สิ่งนี้ประยุกต์ใช้ได้กับบุคคลที่กำลังเดินทางไปสู่สวรรค์ และกับวัฒนธรรมที่กำลังเดินทางไปสู่การสูญพันธุ์ และอีกครั้งรالف วินเทอร์ได้ให้ตัวอย่างประกอบคำอธิบายที่ยอดเยี่ยม

ทุกวันนี้ อเมริกาคือสังคมแบบ “ตัวใครตัวมัน” อย่างแท้จริง หากเคยมีสังคมแบบนี้มาก่อน แต่แนวคิดนี้ใช้ได้จริงหรือ? สังคมที่ด้อยพัฒนาทุกซอกทุกซัดโรคหนึ่ง เช่นวัณโรค ทุพโภชนาการ ปอดบวม พยาธิ ไทฟอยด์ อหิวาตกโรค ไข้รากสาดใหญ่ ฯลฯ อเมริกาที่ร่ำรวยได้คิดค้นโรคใหม่ทั้งหมดขึ้นมา เช่นโรคเอดส์ โรคหลอดเลือดแข็ง โรคหัวใจ โรคหลอดเลือดสมอง มะเร็งปอด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคตับแข็ง การติดยาเสพติด โรคพิษสุราเรื้อรัง การหย่าร้าง การทารุณกรรมเด็ก การฆ่าตัวตาย การฆาตกรรม เลือกลูกเอาละ เครื่องจักรที่ช่วยประหยัดแรงงาน

กลายเป็นอุปสรรคที่ทำลายร่างกาย ความมั่งคั่งของเราได้เอื้อให้เกิดทั้งการโยกย้ายคนในครอบครัวรวมทั้งการแยกบ้านมาสร้างครอบครัวเดี่ยวจนส่งให้ศาลหย่าร้าง เรือนจำ และสถาบันจิตเวชของเรามีคนล้นหลามในการช่วยตัวเอง เราแทบจะสูญเสียตัวเองไปแล้ว⁴

การใช้ทรัพย์สินสมบัติของเราในแนวทางซึ่งทำให้ผู้ขัดสนที่สุดยินดีในพระเจ้า จะช่วยเราได้หลายวิธี เรื่องนี้ไม่ได้มีแค่วิธีเดียว การทำเช่นนี้จะยืนยันว่าพระคริสต์คือสมบัติล้ำค่าของเรา และด้วยเหตุนี้จะทำให้เราอยู่บนเส้นทางสู่สวรรค์ และการทำเช่นนี้จะเปลี่ยนแปลงสังคมของเรา ซึ่งถูกขับเคลื่อนด้วยความปรารถนาที่จะทำลายตัวเองเพื่อสนองความต้องการของตนเองโดยไม่มีความชื่นชมยินดีในพระคริสต์และไม่มีความรักต่อผู้ขัดสนเพื่อช่วยเราให้พ้นจากโศกนาฏกรรมนี้ เราควรพิจารณาอย่างจริงจังถึงความสำคัญของวิถีชีวิตในยามสงคราม

สงครามในระดับจุลชีววิทยา

ไม่กี่ปีที่ผ่านมา ราล์ฟ วินเทอร์ได้โบกธงรบอีกครั้ง มันคุ้มค่าที่จะโบกธงนี้ที่นี้ พระเจ้าอาจใช้มันเพื่อส่งบางคนในพวกคุณไปสู่ทิศทางของการรับใช้ที่คุณไม่เคยคิดว่าเป็นการรับใช้มาก่อน วินเทอร์ได้เรียกร้องความสนใจของเราไปยังผลกระทบของบาปและซาตานในระดับจุลชีววิทยา ซึ่งเป็นที่ซึ่งเกิดการทำลายล้างอย่างน่าสะพรึงกลัวที่สุดต่อการทรงสร้างที่ดีของพระเจ้า

ซาตานได้ใช้อิสรภาพในการกบฏของมันในการพัฒนาเชื้อโรคและไวรัสที่ทำลายล้างในระดับจุลินทรีย์ ปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุของการตายของคนหนึ่งในสามของโลก สิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า “โรคระบาด” เป็นภัยพิบัติที่ต่อสัตว์และมนุษย์ แต่ศาสนศาสตร์ทั่วไปของเราไม่ได้ยอมรับอย่างชัดเจนว่า นี่เป็นงานของซาตานซึ่งพระเจ้าคาดหวังให้เราต่อสู้ในฐานะส่วนหนึ่งของพันธกิจของพระองค์

แต่ถ้ามีชนชั้นที่ไม่ได้เทศนาเกี่ยวกับพระเจ้าผู้สนพระทัยในความทุกข์ทรมานทั้งปวง การบิดเบือนทั้งหมดของผลงานจากผีพระหัตถ์ที่พระองค์ทรงสร้าง ในทุกระดับเหล่านี้ เราก็ก็นึกถึงอย่างผิดพลาด

4 วินเทอร์, “Reconsecration to a Wartime, Not a Peacetime, Lifestyle,” 706.

ถึงขอบเขตทั้งหมดแห่งความรักและความห่วงใยในทุกมิติของพระองค์
- นั่นคือพระลักษณะของพระองค์เอง...

ในเวียดนาม ชาวอเมริกันเสียชีวิตเฉลี่ยวันละ 10 คนตลอดระยะเวลา 10 ปีของสงครามนั้น และรัฐบาลของเราได้ทุ่มเงินนับไม่ถ้วนหลายพันล้าน ลงไปในความขัดแย้งนั้น เพื่อช่วยเหลือประชาชนของเราออกมา อย่างไรก็ตาม ตอนนี้อยู่ 10 คน แต่ชาวอเมริกัน 1,500 คนเสียชีวิตทุกวันจาก โรคมะเร็ง แต่รัฐบาลของเราลงทุนเพียงเล็กน้อยในเรื่องนี้ 80% ของงบประมาณถูกดึงไปสู่การวิจัยเอชไอวี/เอดส์ และ 20% ที่เหลือไปสู่การวิจัย โรคมะเร็ง ซึ่งเกือบทั้งหมดมุ่งไปที่การประเมินการรักษา ไม่ได้เน้นไปที่ การป้องกัน ผมเข้าใจว่าโครงการทั้ง 40 โครงการที่ได้รับทุนของสถาบัน มะเร็งแห่งชาติของรัฐบาลกลางมุ่งเน้นไปที่การรักษาด้วยเคมีบำบัดและ รังสีรักษา ไม่ใช่การป้องกัน

มันเหมือนกับการติดหล่มอยู่ในสงครามเวียดนาม 150 แห่งพร้อม กัน หากมองในแง่ของจำนวนผู้เสียชีวิตในสนามรบ แต่เรากลับทำเหมือน ไม่มีสงครามอยู่! จะปลุกจิตสำนึกของอเมริกาให้ตื่นขึ้นมาได้อย่างไร กับความจริงที่ว่า หนึ่งในสามของผู้หญิงทั้งหมดและครึ่งหนึ่งของผู้ชาย ทั้งหมดจะเป็นมะเร็งก่อนที่จะพวกเขาจะเสียชีวิต?⁵

แนวคิดนี้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหนังสือเล่มนี้อย่างเต็มที่ เพื่อ คริสเตียนหลายพันคนจะได้ยินความท้าทายนี้จากดร. วินเทอร์ และอุทิศชีวิต ของพวกเขาในด้านวิทยาศาสตร์และการวิจัย รวมถึงพันธกิจทางการแพทย์ เพื่อทำสงครามกับโรคร้ายและความทุกข์ทรมาน และด้วยเหตุนี้จึงแสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่งและพลังของพระคริสต์ เราควรเสียสละอะไรบ้างเพื่อ การต่อสู้กับศัตรูเช่นนี้?

- 5 เพื่อชี้แจงความสัมพันธ์ระหว่างเสรีภาพของชาตानและการครอบครองสูงสุดของพระเจ้า ผมจะ เน้นว่าชาตานมีจริง และพระเจ้าอนุญาตให้มัน (ยึดสายจูงของมันเป็นให้ยาวขึ้น อย่างไรก็ดี) เพื่อแสวง ประโยชน์จากคำแช่งสาปของพระเจ้าต่อการทรงสร้างเพราะบาป (โรม 8:20- 23) แต่พระเจ้า ยังคงทรงควบคุมโลกในทุกส่วนของโลก ไม่มีความขัดแย้งระหว่างการกล่าวว่า ท้ายที่สุดแล้ว พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งกับการตรัสว่าเราควรพยายามเพื่อเอาชนะโรคร้ายไข้เจ็บต่อต้านความ อยู่ดีธรรม และนำผู้คนมาหาพระคริสต์ งานของเราเป็นส่วนหนึ่งของวิธีการบรรลุผลสำเร็จตาม แผนอำนาจครอบครองของพระองค์ ดูจอห์น ไพเพอร์, “God’s Pleasure in All That He Do” (บทที่ 2) ใน *The Pleasures of God: Meditations on God’s Delight in Being God*, (ซิสเตอร์ส, OR: มัลทีโนมาร์, 2000), 47-76.

เมื่อกบิตตผมมีความสำคัญ

เราได้เห็นการเสียสละที่เหล่าทหารได้ทำในยามสงครามระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง แต่ไม่ใช่แค่ทหารที่เปลี่ยนลำดับความสำคัญของตน ทั้งประเทศก็ได้เปลี่ยน เช่นเดียวกับที่คริสตจักรทั้งหมดสามารถเปลี่ยนแปลงได้ในวันนี้ หากพิจารณาในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง

ทั้งประเทศ...ดูเหมือนจะตื่นขึ้นมาจากความเฉื่อยชาในยุคเศรษฐกิจตกต่ำเพียงชั่วข้ามคืน ทุกคนรับแรงที่จะช่วยเหลือ อย่างเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำสงคราม รวมถึงน้ำมันเชื้อเพลิงและโลหะ การแข่งขันบาสเกตบอลหญิงที่มหาวิทยาลัยนอร์ทเวสเทิร์นถูกหยุดลงเพื่อให้ผู้ตัดสินและผู้เล่นทั้งสิบคนค้นหากบิตตผมที่หายไปบนพื้น ชาวอเมริกันช่วยกันสนับสนุนโครงการจำกัดการใช้ทรัพยากรอย่างเข้มงวด และเด็กผู้ชายของพวกเขาที่ร่วมเป็นอาสาสมัครในสารพัด “การณรงค์” ต่าง ๆ ไม่นานเนยและนมก็ถูกจำกัด รวมถึงอาหารกระป๋องและเนื้อสัตว์ รองเท้ากลายเป็นของหายาก รวมถึงกระดาษและผ้าไหม ผู้คนปลูก “สวนแห่งชัยชนะ” และขับรถด้วยความเร็วประหยัดน้ำมัน “ความเร็วแห่งชัยชนะ” ที่ 35 ไมล์ต่อชั่วโมง “ใช้ให้หมด สวมใส่จนขาด ทำให้ใช้ได้ หรือทำงานโดยไม่ต้องใช้เลย” กลายเป็นคำขวัญยอดนิยม สัญญาณเตือนภัยทางอากาศและการดับไฟทั้งหมดถูกปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด อเมริกาได้เสียสละ⁶

ภาพเหล่านี้มีพลังมากสำหรับผม ในระดับรองลงมา มันทำให้ผมซาบซึ้งกับประโยชน์ของเสรีภาพและความเจริญรุ่งเรือง แต่ที่สำคัญที่สุด มันต่าหิผมสำหรับการใช้ชีวิตอย่างไรสาระและสร้างแรงบันดาลใจให้ผมทำให้ชีวิตของตมมีค่ามากกว่าความสะดวกสบายและความสำเร็จทางโลก - บางสิ่งที่ยกย่องพระเจ้าและเป็นนิรันดร์

เอาหละ เอาหละ การพูดถึงสงครามนั้นไม่สมดุ

ผมยอมรับ ดังที่ผมได้กล่าวไว้ข้างต้น ว่าคำว่า “วิถีชีวิตในยามสงคราม” หรือ “วิถีคิดยามสงคราม” นั้นไม่สมดุ หลังจากเทศนาครั้งหนึ่งที่ผมใช้คำเหล่านี้ มีคนหนึ่งเขียนมาถามผมว่า “เมื่อคุณเน้นภาพของการใช้ชีวิตในยามสงคราม คุณเหลือพื้นที่สำหรับแง่มุมของชีวิตที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของสงคราม

6 เจมส์ แบรดลีย์ , *Flags of Our Fathers* (นิวยอร์ก: แบนทัม, 2000), 62.

หรือไม่ เช่น ศิลปะหรือการพักผ่อน? มีภาพอื่น ๆ ของชีวิตคริสเตียนที่สงบกว่าสงครามหรือไม่?”

นี่คือคำตอบที่ผมให้ในคำเทศนาถัดไปของผม

คำตอบคือ ใช่ แน่แน่นอน มีภาพอื่น ๆ ของชีวิตคริสเตียนที่สงบกว่า “พระยาห์เวห์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ” (สดุดี 23:1-2) นั่นเป็นภาพที่แตกต่างมากจากกระเบิดที่ตกลงมาและเลือดที่ไหลนอง “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก” (มัทธิว 11:28) “จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือผู้นั้น เราจะอุ้มชูเจ้าจนเจ้าผมหงอก เราได้สร้าง เราจะทำไว้ เราจะอุ้มชูและเราจะช่วยกู้” (อิสยาห์ 46:4)

และใช่ มีเวลาและสถานที่ซึ่งเหมาะสมสำหรับคริสเตียนที่จะได้รับประโยชน์จากวัฒนธรรมมนุษย์ในทุกด้าน รวมถึงการประเพณีและเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมมนุษย์ ในความเป็นจริง เป็นไปไม่ได้เลยที่จะไม่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมสมัยใหม่ตะวันตกของเรา และถ้าเราไม่คิดในแง่ของการรับเอามาอย่างพอเหมาะ การประเพณีตามพระคัมภีร์ และการเปลี่ยนแปลงอย่างรอบคอบ เราอาจจะถูกวัฒนธรรมกลืนกิน และไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเราเป็นคนอเมริกันมากกว่าเป็นคริสเตียน

ดังนั้น ใช่ อย่างแน่นอน ใช้ภาพทั้งหมดจากพระคัมภีร์ (ไม่ใช่แค่สงคราม) เพื่อหล่อหลอมชีวิตของคุณ และจากนั้นให้ชีวิตที่เป็นคริสเตียนอย่างสุดจิตสุดใจ หลงใหลในพระเจ้า ถือว่าพระคริสต์เป็นสมบัติล้ำค่า และมุ่งเน้นการให้ของคุณนั้น มีส่วนร่วมและหล่อหลอมวัฒนธรรมของคุณ

แต่ความรู้สึกของผมคือ ในโลกตะวันตกที่เจริญรุ่งเรือง อันตรายในคริสตจักรไม่ใช่ว่ามีคนที่กระตือรือร้นมากเกินไป ที่ห่วงใยคนที่หลงหายอย่างลึกซึ้งเกินไป และลงทุนอย่างเสี่ยงอันตรายเพื่อเห็นแก่พระกิตติคุณ และทำลายชีวิตของพวกเขาด้วยความเมตตาที่มากเกินไปต่อคนยากจน สำหรับธรรมิกชนที่ไม่ระมัดระวังซึ่งเผาผลาญตัวเองและทำลายครอบครัวด้วยความกระตือรือร้นที่ผิดทิศทาง ผมกลัวพูดว่า มีคนนับพันล่องลอยไปกับโลก ปฏิบัติต่อพระเยซูเหมือนเป็นตัวเสริมที่มีประโยชน์กับตน แต่ไม่ใช่

องค์กษัตริย์ผู้ทรงเปี่ยมสิทธิอำนาจทั้งสิ้นและให้เกิดความพึงพอใจทั้งปวง
ในอุดมการณ์แห่งความรัก

จริยธรรมแห่งการหลีกเลี่ยงก็นำไปสู่ความพินาศ

หนึ่งในเครื่องหมายของวิถีคิดในยามสงบนี้คือสิ่งที่ผมเรียกว่าจริยธรรมแห่ง
การหลีกเลี่ยง ในยามสงคราม เราตั้งคำถามที่แตกต่างไปเกี่ยวกับสิ่งที่จะทำกับ
ชีวิตของเรา เมื่อเทียบกับชีวิตในยามสงบ เราถามว่า ฉันจะทำอะไรได้บ้างเพื่อ
ส่งเสริมอุดมการณ์? ฉันจะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้ชนะ? ฉันจะเสียสละอะไร
หรือเสี่ยงอะไรได้บ้างเพื่อให้แน่ใจว่าจะได้ชื่นชมยินดีกับชัยชนะ? ในยาม
สงบ เรามักจะถามว่า ฉันจะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้สบายขึ้น? เพื่อสนุกมากขึ้น?
เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหา และอาจจะหลีกเลี่ยงบาป?

หากเราจะจ่ายราคาและเสี่ยงที่จะทำให้ผู้คนยินดีในพระเจ้า เราต้อง
ก้าวข้ามจริยธรรมแห่งการหลีกเลี่ยง วิถีชีวิตแบบนี้ไม่เพียงพอที่จะปลุก
ผู้คนให้เห็นถึงความงามของพระคริสต์ การหลีกเลี่ยงปัญหาที่หนักล้นและ
พฤติกรรมต้องห้ามแทบจะไม่สร้างความประทับใจให้ใครเลย จริยธรรม
แห่งการหลีกเลี่ยงโดยตัวมันเองไม่ได้เป็นการยกย่องพระคริสต์หรือถวาย
เกียรติแด่พระเจ้า มีผู้ไม่เชื่อที่มีวินัยมากมายที่หลีกเลี่ยงพฤติกรรมเดียวกัน
กับที่คริสเตียนทำ พระเยซูทรงเรียกเราให้ทำบางสิ่งที่แตกต่างไปอย่างสุด
โต่งมากกว่านั้น

คำถามที่ผิดและคำถามที่ถูก

ผู้ที่พอใจกับจริยธรรมแบบหลีกเลี่ยงมักจะตั้งคำถามที่ผิดเกี่ยวกับพฤติกรรม
พวกเขาถามว่า “มันมีปัญหอะไร?” ภาพยนตร์เรื่องนี้มีปัญหอะไร? หรือ
เพลงนี้? หรือเกมนี้? หรือเพื่อนกลุ่มนี้? หรือวิธีการพักผ่อนแบบนี้? หรือ
การลงทุนนี้? หรือร้านอาหารนี้? หรือการซื้อของที่ร้านนี้? การไปบ้านพัก
ทุกสัปดาห์เป็นปัญหอะไรหรือ? หรือการมีบ้านพักสุดสัปดาห์? คำถาม
แบบนี้แทบจะไม่นำไปสู่วิถีชีวิตที่ยกย่องพระคริสต์ว่า ทรงเป็นที่พึงพอใจ
ทั้งสิ้นและทำให้ผู้คนชื่นชมยินดีในพระเจ้า มันเพียงแค่ส่งผลให้เกิดรายการ
ข้อห้ามเท่านั้น มันหลอเลี้ยวจริยธรรมแบบหลีกเลี่ยง

คำถามที่ดีกว่าซึ่งควรถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นไปได้คือ สิ่งนี้จะช่วยให้ผมถือว่าพระคริสต์เป็นสมบัติล้ำค่ามากขึ้นได้อย่างไร? มันจะช่วยแสดงให้เห็นว่า ผมถือว่าพระคริสต์เป็นสมบัติล้ำค่าได้อย่างไร? มันจะช่วยให้ผมรู้จักพระคริสต์หรือแสดงออกถึงพระคริสต์ได้อย่างไร? พระคัมภีร์กล่าวว่า “เพราะฉะนั้น เมื่อพวกท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า” (1 โครินธ์ 10:31) ดังนั้นคำถามส่วนใหญ่จึงเป็นเชิงบวก ไม่ใช่เชิงลบ ผมจะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเปี่ยมพระเกียรติลึกลับในการกระทำนี้ได้อย่างไร? ผมจะยินดีกับการยกย่องพระองค์ในพฤติกรรมนี้ได้อย่างไร?

ทำตัวดีและมีเวลาคุณภาพกับครอบครัวไม่ใช่ชีวิต

โอ้ ชีวิตมากมายเพียงใดที่สูญเปล่าโดยผู้คนที่เชื่อว่าชีวิตคริสเตียนหมายถึงเพียงแค่การหลีกเลี่ยงความชั่วและการดูแลครอบครัว ดังนั้นจึงไม่มีการล่วงประเวณี ไม่มีการชโมย ไม่มีการฆ่า ไม่มีการหย่าร้าง ไม่มีการฉ้อโกง - เพียงแค่ทำงานหนักให้มากในตอนกลางวัน และดูโทรทัศน์กับวิดีโอแบบที่เหมาะสมกับเด็ก ๆ ให้มากในตอนเย็น (ระหว่างเวลาคุณภาพกับครอบครัว) และสนุกสนานให้มากในวันหยุดสุดสัปดาห์ - สอดแทรกด้วยการไปคริสตจักร (เป็นส่วนใหญ่) นี่คือนิยามของผู้คนนับล้าน ชีวิตที่สูญเปล่า เราถูกสร้างมาเพื่อสิ่งที่มีมากกว่านั้น มากกว่านั้นมาก

มีคำพูดเก่าแก่ที่ว่า “ไม่มีใครเคยคร่ำครวญบนเตียงขณะที่ใกล้จะตายว่า ‘ฉันอยากใช้เวลาที่ออฟฟิศมากกว่านี้’” จุดที่ต้องการสื่อคือเมื่อคุณกำลังจะตาย จู่ๆ เงินทองก็ดูเหมือนสิ่งที่มีนัยเป็นจริง ๆ นั่นคือ เงินทองไร้ประโยชน์สำหรับความสุขที่ยั่งยืน ในขณะที่ความสัมพันธ์กลับกลายเป็นสิ่งล้ำค่า นั่นเป็นความจริง เมื่อแม่ของผมเสียชีวิตในปี 1974 ผมได้เขียนถึงหัวหน้าภาควิชาของผมที่วิทยาลัยเบธเอล ซึ่งผมกำลังสอนอยู่ และขอยกเลิกคำขอสอนเกินเวลาในภาคการศึกษาถัดไปเพื่อหาเงินเพิ่ม การยืนอยู่ข้างหลุมศพของแม่พร้อมกับภรรยาและลูกทำให้ผมมองโลกแตกต่างออกไป เงินสูญเสียแรงดึงดูดของมัน

แต่คำกล่าวที่ว่าให้ใช้ที่ออฟฟิสน้อยลงนั้นอาจทำให้เข้าใจผิดได้ เราจำเป็นต้องเพิ่มสิ่งนี้ ไม่มีใครจะอยากพูดกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจักรวาล ห้านาทีหลังจากตายว่า ผมใช้เวลาทุกคืนเล่นเกมและดูโทรทัศน์รายการที่ใสสะอาดกับครอบครัวของผมเพราะผมรักพวกเขามาก ผมคิดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะตรัสว่า “นั่นไม่ได้ทำให้เราดูเหมือนสมบัติล้ำค่าในเมืองของเจ้า เจ้าควรทำอะไรบางอย่างนอกเหนือจากการดูแลตัวเองและครอบครัวของเจ้า และสำหรับโทรทัศน์ อย่างที่เจ้าควรรู้ ไม่ใช่ชีวิตที่ดีในการเพาะบ่มดูแลครอบครัวของเจ้าหรือจิตวิญญาณของเจ้าเอง”

โทรทัศน์ ตัวร้ายที่ทำให้ชีวิตสูญเปล่า

โทรทัศน์เป็นหนึ่งในตัวร้ายที่ทำให้ชีวิตสูญเปล่าในยุคปัจจุบัน และแน่นอนว่าอินเทอร์เน็ตกำลังวิ่งตามมาและอาจจะตามทันแล้ว คุณสามารถเลือกใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างระมัดระวัง แต่คุณก็สามารถเลือกสิ่งที่ย่ำแย่ได้ในอินเทอร์เน็ต โดยมีเพียงองค์ผู้พิพากษาแห่งจักรวาลเท่านั้นที่กำลังมองดูอยู่ โทรทัศน์ยังคงครองตำแหน่งตัวร้ายที่ทำให้ชีวิตสูญเปล่า ปัญหาหลักของโทรทัศน์ไม่ใช่ว่ามีเนื้อหาลามกอนาจารมากแค่ไหน แม้ว่ามันจะเป็นปัญหากก็ตาม แค่มะเขีตาก็เพียงพอที่จะหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความโลภและราคะ ตัณหา ไม่ว่าคุณจะดูรายการอะไรอยู่ก็ตาม ปัญหาที่ใหญ่กว่าคือความไร้สาระ จิตใจที่ได้ถูกป้อนด้วยโทรทัศน์ทุกวันจะเสื่อมถอยลง จิตใจของคุณถูกสร้างมาเพื่อรู้จักและรักพระเจ้า ความสามารถของจิตใจที่จะตอบสนองการทรงเรียกอันยิ่งใหญ่นี้ถูกทำลายด้วยการดูโทรทัศน์มากเกินไป เนื้อหาของโทรทัศน์นั้นไร้สาระและตื้นเขินมากจนความสามารถของจิตใจในการคิด ความคิดถึงสิ่งที่คู่ควรก็เหี่ยวเฉา และความสามารถของใจในการรู้สึกถึงอารมณ์ลึกซึ้งก็หดหาย นิล โปสต์แมน แสดงให้เห็นว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น

สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในอเมริกาคือโทรทัศน์กำลังเปลี่ยนธุรกิจสาธารณะที่สำคัญทั้งหมดให้กลายเป็นขยะ โทรทัศน์ดูเหมือนการอธิบายซึ่งเป็นเรื่องจริงจัง เป็นลำดับ มีเหตุผล และซับซ้อน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น โทรทัศน์เสนอรูปแบบการสื่อสารที่ทุกอย่างเข้าถึงได้ง่าย เรียบง่าย เป็นรูปธรรม

และเหนือสิ่งอื่นใด น่าสนุกสนาน ผลลัพธ์ก็คือ อเมริกาเป็นวัฒนธรรมแรกของโลกที่อยู่ในอันตรายของการหัวเราะจนตัวเองตาย⁷

ความไร้น้ำหนัของพระเจ้า

เนื่องจากเราทุกคนอาศัยอยู่ในโลกที่ถูกสร้างขึ้นโดยโทรทัศน์ จึงเกือบเป็นไปได้ที่จะเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นกับเรา ความหวังเดียวคือการอ่านว่าผู้คนในศตวรรษก่อนเป็นอย่างไร ชีวิตประวัติน่าเป็นยาแก้พิษที่ยอดเยียมสำหรับการมองโลกอย่างแคบ ๆ ทางวัฒนธรรมและความหยิ่งผยองทางยุคสมัย เราแทบจะไม่สามารถจัดการกับความจริงอันยิ่งใหญ่ใด ๆ อย่างเคารพและลึกซึ้งได้ ดังที่เดวิด เวลส์ กล่าวว่า สิ่งที่ยิ่งใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเกียรติสิริของพระเจ้า พักสงบอยู่ด้วย “ความไร้น้ำหนัก” แม้แต่ในคริสตจักร

หนึ่งในลักษณะเด่นที่บ่งชี้ถึงยุคสมัยของเราคือแนวคิดที่ว่า บัดนี้ พระเจ้าทรงไร้น้ำหนักแล้ว ผมไม่ได้หมายความว่าพระองค์เป็นนามธรรม แต่หมายความว่าพระองค์ไม่สำคัญอีกต่อไป พระองค์ทรงพักอยู่บนโลกอย่างไม่มีนัยสำคัญจนแทบไม่สังเกตเห็น พระองค์ทรงสูญเสียบทบาทโดดเด่นต่อชีวิตมนุษย์ บรรดาผู้ที่ยืนยันกับผู้สำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาในการดำรงอยู่ของพระเจ้า ก็อาจพิจารณาว่าพระองค์น่าสนใจน้อยกว่าโทรทัศน์ พระบัญชาของพระองค์มีอำนาจน้อยกว่าความอยากได้ความมั่งคั่งและอิทธิพลของพวกเขา การพิพากษาของพระองค์ไม่น่าเกรงขามไปกว่าข่าวภาคค่ำ และความจริงของพระองค์ไม่น่าดึงดูดไปกว่าหมอกหวานแห่งการประจบประแจงและคำโกหกของนักโฆษณา นั่นคือความไร้น้ำหนัก มันเป็นสภาวะที่เรามอบให้พระองค์ หลังจากที่เราลักพระองค์ออกไปสู่ชายขอบของชีวิตที่ถูกกลายเป็นเหมือนโลกของเรา ความไร้น้ำหนักไม่ได้บอกอะไรเราเกี่ยวกับพระเจ้า แต่บอกทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเรา เกี่ยวกับสภาพของเรา เกี่ยวกับแนวโน้มทางจิตวิทยาของเราที่จะกีดกันพระเจ้าออกจากความเป็นจริงของเรา⁸

7 นีล โปสต์แมน, “Amusing Ourselves to Death” Et Cetera 42 (ฤดูใบไม้ผลิ ปี 1985): 15, 18. ดูหนังสือของเขาในชื่อเดียวกัน, *Amusing Ourselves to Death: Public Discourse in the Age of Show Business* (นิวยอร์ก: ไวกิ้ง, 1985).

8 เดวิด เวลส์, *God in the Wasteland: The Reality of Truth in a World of Fading Dreams*, (แกรนด์แรพทิดส์ มิชิแกน: เอิร์ดแมนส์, 1994), 88, 90.

การจัดการกับชุดานและถุงน่อง

เราได้สูญเสียความสามารถในการมองเห็นและชื่นชมความซับซ้อนของความจริงและความลึกซึ้งของความเรียบง่าย ดักลาส กรูธยส์อธิบายความเชื่อมโยงจุดอ่อนนี้กับโทรทัศน์

การที่ภาพซึ่งออกอากาศทางโทรทัศน์มีชัยชนะเหนือคำพูดนั้น มีส่วนทำให้ความรู้สึกในยุคหลังสมัยใหม่ตื่นขึ้น คนเราไม่สามารถครุ่นคิดกับรายการโทรทัศน์เหมือนกับที่พิจารณาตัวละครในงานของวิลเลียม เชกสเปียร์ หรือของซี.เอส. ลูอิส หรือคำอุปมาของเบลส ปาสกาล หรือประโยคจากบทกวีของที.เอส. เอเลียต เช่น ‘แต่ชะตากรรมของเราคลานไปมาระหว่างซีโครที่แห้งผาก / เพื่อรักษาอภิปรัชญาของมันให้อ่อนนุ่ม’ ไม่มีใครในโทรทัศน์สามารถพูดประโยคเช่นนี้ได้อย่างจริงจังได้ มันจะกลายเป็น “รายการโทรทัศน์ที่แย่” – เป็นนามธรรมเกินไป เป็นกวีเกินไป ลึกซึ้งเกินไป ไม่น่าสนุกเกินไป [ไม่เพียงเท่านั้น] แต่ภาพปรากฏและหายไป และปรากฏขึ้นอีกโดยไม่มีบริบทที่มีเหตุผลอย่างเหมาะสม ความพยายามเสนอข่าวที่น่าตกใจเกี่ยวกับการเป็นทาสในชุดานถูกตามด้วยโฆษณาที่มีชีวิตชีวาสำหรับดิสนีย์แลนด์ ตามมาด้วยการเชิญชวนให้ซื้อถุงน่องที่จะทำให้ผู้หญิงทุกคนดูน่าหลงใหล ฯลฯ จนน่าคลื่นไส้

ดังนั้น คนที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าด้วยจริยธรรมแบบหลีกเลี่ยงที่เขารักหาไว้อย่างดีและการประทุ้งของเขาว่าเขาไม่ได้ใช้เวลามากเกินไปที่ออฟฟิศ แต่กลับบ้านและดูโทรทัศน์กับครอบครัว อาจจะเผลอพ้นจากข้อกล่าวหาว่าเขาสูญเสียชีวิตไป พระเยซูทรงตำหนิสาวกของพระองค์ด้วยคำพูดที่สามารถนำมาใช้กับชายคนนี้ได้อย่างง่ายดาย “แม้แต่คนบาปก็ทำงานหนัก หลีกเลี่ยงบาปร้ายแรง ดูโทรทัศน์ตอนกลางคืน และทำสิ่งสนุก ๆ ในวันหยุดสุดสัปดาห์ พวกท่านทำอะไรมากกว่าคนอื่น ๆ หรือ?” (ดู ลูกา 6:32-34; มัทธิว 5:47)

การเสียสละที่สร้างแรงบันดาลใจเพื่ออุดมการณ์ที่ดีกว่า

ความจริงแล้ว ในยามสงคราม คนบาปมักจะยกระดับการเสียสละอย่างน่าทึ่งเพื่อเป้าหมายที่ไม่สามารถเทียบกับพระคริสต์ได้ เป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

9 ดักลาส กรูธยส์ “How the Bombarding Images of TV Culture Undermine the Power of Words,” *Modern Reformation* 10 (January/February 2001): 35-36.]

ในโลกคือการช่วยคนให้รอดพ้นจากนรกอย่างสิ้นชมยินดี ตอบสนองความต้องการทางโลกของพวกเขา ทำให้พวกเขายินดีในพระเจ้า และทำสิ่งเหล่านั้นด้วยความอาทร ความหลงใหลปรารถนาอย่างจริงจังซึ่งทำให้พระคริสต์ดูเหมือนสมบัติล้ำค่าอย่างที่เราองค์ทรงเป็น ไม่มีสงครามบนโลกนี้ที่เคยต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือเพื่อเกียรติยศที่ยิ่งใหญ่กว่า

แต่โอ อุดมการณ์ที่ด้อยกว่าเหล่านี้ได้สร้างแรงบันดาลใจให้คนกล้าเสี่ยงและกล้าเสียสละอะไรเช่นนี้! เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 1945 การสู้รบเพื่อยึดเกาะอิโวจิมาเริ่มขึ้น มันเป็นเกาะแห้งแล้งขนาดแปดตารางไมล์ ห่างจากโตเกียว 600 ไมล์ไปทางใต้ ชาวญี่ปุ่น 22,000 คนที่พร้อมจะสู้จนตาย (ซึ่งพวกเขาก็ทำ) เพื่อปกป้องเกาะนี้ พวกเขา กำลังป้องกันลานบินสองแห่งที่อเมริกาต้องการใช้ เพื่อยับยั้งการรุกรานของญี่ปุ่นหลังจากเพิร์ล ฮาร์เบอร์ และเพื่อรักษาเสถียรภาพที่อเมริกาหวงแหน มันเป็นเป้าหมายที่สูงส่ง และการเสียสละอย่างกล้าหาญนั้นน่าตื่นตะลึง

สถิติได้แสดงถึงการเสียสละที่กระทำโดยกองพันที่ 2 ของพันเอกจอห์น ลัน ทหารหนุ่ม 1,400 นาย [หลายคนยังเป็นวัยรุ่น] ขึ้นบกในวันดี-เดย์ มีการส่งกำลังเสริมมา 288 นายขณะที่การสู้รบดำเนินไป รวมทั้งหมด 1,688 นาย ในจำนวนนี้ 1,511 คนถูกสังหารหรือได้รับบาดเจ็บ มีเพียง 177 คนที่เดินออกจากเกาะ และใน 177 คนชุดสุดท้ายนี้ 91 นายเคยได้รับบาดเจ็บอย่างน้อยหนึ่งครั้งและกลับเข้าสู่การสู้รบ ต้องใช้เรือขนส่งที่แออัด 22 ลำเพื่อนำกองพลที่ 5 มายังเกาะ ผู้รอดชีวิตพอดีกับเรือที่ออกเดินทาง 8 ลำ

ทหารอเมริกันสังหารคนญี่ปุ่นไปประมาณ 21,000 นาย แต่ต้องสูญเสียไปมากกว่า 26,000 นายในการทำเช่นนั้น นี่จะเป็นการสู้รบครั้งเดียวในแปซิฟิกที่ผู้รุกรานสูญเสียมากกว่าผู้ป้องกัน นาวิกโยธินต่อสู้ในสงครามโลกครั้งที่สองเป็นเวลา 43 เดือน แต่ในหนึ่งเดือนบนเกาะอิโวจิมา พวกเขาตายไปถึงหนึ่งในสามของยอดผู้เสียชีวิตทั้งหมด พวกเขาทิ้งสุสานที่ใหญ่ที่สุดในแปซิฟิกไว้เบื้องหลัง หลุมศพเกือบ 6,800 หลุม เนินดินพร้อมไม้กางเขนและดาวของพวกเขา หลายพันครอบครัวจะไม่ได้โอกาสได้รับการปลอบประโลมใจในการกล่าวคำอำลาร่างผู้วายชนม์

พวกเขาได้เพียงแค่ข้อมูลกว้าง ๆ ว่า นาวิกโยธิน “เสียชีวิตในการปฏิบัติหน้าที่” และถูกฝังในแปลงหลุมศพ เรียงเป็นแถวโดยมีหมายเลขบนหลุมศพของเขา ไมค์นอนอยู่ในแปลงที่ 3 แถวที่ 5 หลุมศพที่ 694 ฮาร์ลอนในแปลงที่ 4 แถวที่ 6 หลุมศพที่ 912 แฟรงคลินในแปลงที่ 8 แถวที่ 7 หลุมศพที่ 2189

เมื่อผมนึกถึงไมค์ ฮาร์ลอน และแฟรงคลินที่นั่น ผมนึกถึงข้อความที่มีคนสลักไว้นอกสุสาน

เมื่อคุณกลับบ้าน

จงบอกพวกเขาแทนพวกเราและพูดว่า

เพื่อวันพรุ่งนี้ของคุณ

เราได้มอบวันนี้ของเรา¹⁰

โอ้ พระเจ้า อย่าให้ข้าพระองค์ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า!

ผมรู้สึกสะเทือนใจสุดซึ้งกับความกล้าหาญและการสูญเสียบนเกาะอิโวจิมา เมื่อผมอ่านหน้าประวัติศาสตร์เหล่านี้ ทุกอย่างในตัวผมร้องออกมาว่า “โอ้ พระเจ้า อย่าให้ข้าพระองค์ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า!” ขอให้ข้าพระองค์มาถึงจุดจบ - ไม่ว่าจะเร็วหรือช้า - และสามารถพูดกับครอบครัว คริสตจักร เมือง และผู้คนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐทั่วโลกว่า “เพื่อวันพรุ่งนี้ของคุณ ผมได้มอบวันนี้ของผม ไม่ใช่แค่เพื่อวันพรุ่งนี้ของคุณบนโลก แต่เพื่อวันพรุ่งนี้แห่งความยินดีอันนับไม่ถ้วนในพระเจ้าที่เพิ่มขึ้นอย่างไม่หยุดยั้งของคุณ” ยิ่งผมมองทหารแต่ละคนในประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่สองนี้ยิ่งรู้สึกขัดมาก ขึ้น ผมยิ่งรู้สึกถึงความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ชีวิตของผมมีคุณค่า และที่จะสามารถตายอย่างดีได้มากขึ้น

เมื่อเช้าฝนพรำยี่ดึยี่ไปจนถึงบ่าย และการสู้รบหยุดชะงัก นาวิกโยธินยังคงสูญเสียกำลังพลอย่างต่อเนื่อง บ่อยครั้งที่เจ้าหน้าที่พยาบาล [หน่วยแพทย์] เองที่เสียชีวิตขณะพยายามรักษาชีวิต วิลเลียม ฮูปล์

10 แบรดลีย์, *Flags of Our Fathers*, 246-47. หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของยุทธการที่อิโวจิมา ที่ถักทอร่วมกับชีวิตของผู้ซึกองทั้ง 6 คนในอนุสรณ์สถานอิโวจิมาอันโด่งดัง เล่าโดยลูกชายของจอห์น แบรดลีย์ หนึ่งในทหารในอนุสรณ์สถาน

จากชัตตานากาหมอบอยู่ข้าง ๆ เจ้าหน้าที่พยาบาลชื่อเคลลี ผู้ซึ่งโผล่หัวขึ้นเหนือแนวป้องกันและใช้กล้องส่องทางไกลมองออกไป - เพียงชั่วขณะ - เพื่อหาไนเปอร์ที่กำลังยิงถล่มพื้นที่ของเขา ในช่วงเวลานั้น ไนเปอร์ยิงเขาทะลุกระดูกซี่โครง ซุปส์ ซึ่งเป็นเภสัชกรเองด้วย เขาพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะช่วยชีวิตเพื่อนของเขา “ผมหยิบคีมและเอี๋ยมเข้าไปในคอของเขาเพื่อคีบเส้นเลือดแดงและบีบมันไว้” ซุปส์เล่า “เลือดของเขาพุ่งออกมา เขาพูดไม่ได้ แต่ดวงตาของเขาจับจ้องอยู่ที่ผม เขารู้ว่าผมกำลังพยายามช่วยชีวิตเขา ผมพยายามทุกอย่างในโลก ผมทำไม่ได้ ผมพยายามแล้ว เลือดมันล้นเหลือเกิน ผมจับเส้นเลือดแดงไม่ได้ ผมพยายามอย่างหนัก และตลอดเวลานั้นเขาก็แค่มองผม เขามองตรงมาที่หน้าผม สิ่งสุดท้ายที่เขาทำขณะที่เลือดที่พุ่งออกมาค่อย ๆ น้อยลง ๆ คือตบแขนผมเบา ๆ รวากับจะบอกว่า ‘ไม่เป็นไร’ แล้วเขาก็เสียชีวิต”¹¹

ในช่วงเวลาที่ทำให้หัวใจแตกสลายนี้ ผมอยากเป็นทั้งซุปส์และเคลลี ผมอยากจะสามารถพูดกับผู้ที่กำลังทุกข์ทรมานและกำลังจะตายว่า “ผมได้พยายามทุกอย่างในโลกแล้ว ผมพยายามอย่างหนักมาก” และผมอยากจะสามารถพูดกับคนรอบข้างเมื่อผมตายว่า “ไม่เป็นไร การมีชีวิตอยู่คือพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร”

เมื่อหมอกแห่งความไร้สาระจางหาย

ในช่วงเวลาเหล่านี้ เมื่อหมอกแห่งความไร้สาระของชีวิตจางหายไปและผมเห็นว่าผมอยู่บนโลกนี้เพื่อทำอะไรจริง ๆ ผมควรผูกมัดกับการไล่ตามเรื่องเล็กน้อยที่ทำให้ชีวิตมากมายสูญหายไป - และชีวิตของผมเองก็สูญหายไปมาก แค่คิดถึงความยิ่งใหญ่ของกีฬา - มีนักกีฬาในหนังสือพิมพ์รายวัน แต่ไม่มีหน้าหรือพื้นที่ส่วนใดที่เกี่ยวกับพระเจ้า คิดถึงทรัพยากรมากมายที่ใช้เพื่อทำให้บ้านและสวนของคุณสะดวกสบายและน่าประทับใจมากขึ้น คิดถึงว่าคุณสามารถใช้จ่ายเงินหลายหมื่นดอลลาร์เพื่อซื้อรถหรูราคาเกินกว่าที่คุณต้องการได้ คิดถึงเวลาและพลังงานและการสนทนาที่ทุ่มเทให้กับความบันเทิงและการพักผ่อนและสิ่งที่เราเรียกว่า “เรื่องสนุก ๆ” และเพิ่มเติม

11 เรื่องเดียวกัน, หน้า 188

จากนั้นคือคอมพิวเตอร์ที่จำลองเกมขึ้นมาใหม่อย่างไม่เป็นธรรมชาติที่ห่างไกลจากความเป็นจริงอยู่แล้ว มันเหมือนกับโลกแห่งความฝันหลายชั้นของความไร้สาระที่ขยายตัวออกไปสู่ความว่างเปล่า

หมกมุ่นกับเสื้อผ้า

ลองคิดเกี่ยวกับเสื้อผ้าดูสิ ช่างน่าเศร้าที่เห็นคนหนุ่มสาวมากมายหมกมุ่นอยู่กับเรื่องการแต่งตัวและรูปลักษณ์ภายนอก แม้แต่เยาวชนคริสเตียนก็ดูเหมือนจะไร้พลัง ไม่สามารถตั้งคำถามที่สำคัญกว่าแค่ “มันผิดตรงไหน?” เช่นคำถามที่ว่า เสื้อผ้าเหล่านี้จะช่วยให้ฉันเชิดชูพระคริสต์ได้หรือไม่? มันจะชี้นำผู้คนไปสู่พระองค์ในฐานะสมบัติล้ำค่าที่สุดในชีวิตของฉันหรือเปล่า? มันจะเน้นย้ำความเป็นบุคคลของฉันที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าเพื่อรับใช้ หรือว่าเสื้อผ้าพวกนี้เน้นแต่เรื่องเพศของฉัน? หรือความเกียจคร้านของฉัน? เชื่อผมเถอะครับ ผมไม่ได้ยึดติดกับเรื่องเสื้อผ้า มีเหตุผลที่ค่อนข้างแหวกแนวและเชิดชูพระคริสต์ในการแต่งตัวแบบเรียบง่าย คำวิงวอนของผมคือ ขอให้คุณเป็นเหมือนโลมามากกว่าแมงกะพรุนในทะเลแห่งแฟชั่น – และทะเลแห่งการต่อต้านแฟชั่น (ซึ่งก็กดขี่พอ ๆ กัน)

จงก้าวไปไกลกว่าวัยรุ่นคนหนึ่งที่เคยเขียนถึงหนังสือพิมพ์มินนิอาโพลิสสตาร์ ทรिบูนเพื่อตอบจดหมายถึงบรรณาธิการ:

“ในฐานะวัยรุ่น สิ่งที่คุณสวมใส่กำลังกลายเป็นเรื่องสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างน่าเสียดาย พูดตรง ๆ ฉันเองยังรู้สึกว่าคุณบางชิ้นที่ฉันใส่น่ารังเกียจด้วยซ้ำ จดหมายฉบับนั้นพูดถึงการที่ผู้หญิงสามารถแต่งตัวตามแฟชั่นและมีเหตุผลได้ แสดงให้ฉันเห็นว่าฉันเป็นไปได้อย่างไร แล้วฉันจะทำตาม

เพื่อนส่วนใหญ่ของฉันมักไม่สบายใจกับสิ่งซึ่งเป็นที่นิยม แต่เรายังใส่มันอยู่ดี การโดดเด่นไม่คุ้มค่ากับการต่อสู้เสมอไป สังคมบอกให้เราแตกต่างกัน แต่ก็ต้องอยู่ในกระแสด้วย

คุณจะแต่งตัวอย่างไรให้ถูกใจตัวเอง พ่อแม่ และเพื่อนๆ? มันเป็นไปได้ วัยรุ่นจึงต้องประนีประนอมค่านิยมของตนเพื่อให้เข้ากับคนอื่น

ถ้าเราตั้งใจจะผ่านมัธยมปลายหรือแม้แต่มัธยมต้นไปโดยไม่ถูกทรมาน
เราก็ต้องแต่งตัวให้ถูกใจเพื่อน

พวกเราคือผู้นำรุ่นต่อไปของประเทศนี้ และเราต้องเห็นว่าเรา
ได้กลายเป็นอะไรไปแล้ว และเปลี่ยนแปลงมัน”¹²

เยาวชนผู้ถูกศกนเพื่อพระคริสต์อย่างสุดใจอยู่ที่ไหน?

เมื่อผมยืนอยู่บนชายหาดโอไวจิม่า และนึกภาพความกล้าหาญและการเสียสละในช่วงเวลานั้น และนึกถึงว่าพวกเขาขยันหมั่นเพียร ผมไม่อาจทำใจยอมรับความหมกมุ่นหมุม ๆ หิม ๆ ในชีวิตคนอเมริกันส่วนใหญ่ได้ หนึ่งในนั้นยังเด็กมาก ๆ ผมอ่านเรื่องราวของเขาและอยากพูดกับกลุ่มเยาวชนชนทุกกลุ่มในอเมริกาว่า “พวกคุณอยากเห็นว่ะอะไรคือความ ‘เท’ ไหม? อยากเห็นอะไรที่น่าประทับใจว่าการทำคะแนนสามแต้มสองครั้งในบาสเกตบอลเป็นพันเท่าไหม? ถ้าอย่างนั้นก็ฟังเรื่องของแจ๊คสัน ลูคัสให้ดี

เขาโกหกเพื่อเข้ากองทัพนาวิกโยธินตอนอายุ 14 ปี หลอกทหารใหม่ด้วยร่างกายที่กำยำของตน ได้รับมอบหมายให้ขับรถบรรทุกในฮาวาย เขารู้สึกอึดอัด เขาอยากสู้รบ เขาแอบซ่อนตัวในเรือขนส่งออกจากไฮโนลูลู อยู่รอดด้วยอาหารที่ทหารนาวิกโยธินที่เห็นใจส่งต่อให้บนเรือ

เขาขึ้นฝั่งในวันดีเดย์ที่โอไวจิม่า โดยไม่มีปืน เขาคว่ำปืนที่ตกอยู่บนชายหาดและต่อสู้เข้าไปในแผ่นดิน

ตอนนี้ หนึ่งวันหลังจากดีเดย์ แจ๊คและเพื่อนอีกสามคนกำลังคลานผ่านร่องสนามเพลส เมื่อทหารญี่ปุ่นแปดคนกระโดดออกมาตรงหน้าพวกเขา แจ๊คยิงคนหนึ่งทะลุหัว แล้วปืนของเขาก็ติด ขณะที่เขากำลังวุ่นวายกับปืน ระเบิดมือลูกหนึ่งก็ตกลงมาที่เท้าของเขา เขาตะโกนเตือนคนอื่นและกดลูกกระเบิดลงไปในเถาถ่านนุ่ม ๆ ทันใดนั้น อีกลูกก็กลิ้งเข้ามา แจ๊ค ลูคัส วัย 17 ปี ทั้งตัวทับลูกกระเบิดทั้งสองลูก “ลูค เอ็งจะตายแล้ว” เขาจำได้ว่าคิดแบบนั้น...

บนเรือพยาบาลสมาริตัน แพทย์แทบไม่อยากจะเชื่อ “บางที่เขาอาจจะยังเด็กเกินไปและแข็งแกร่งเกินกว่าจะตาย” คนหนึ่งกล่าว เขาทนผ่าตัดเพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกายถึง 21 ครั้งและกลายเป็นผู้ได้รับเหรียญ

12 เมแกน เฮกเกอเมียร์, “For Teenagers, Fashion Is Key to Fitting In,” *Minneapolis Star Tribune* (16 พฤษภาคม ปี 2002): A23.

เกียรติยศอายุน้อยที่สุดของชาติ - และเป็นนักเรียนมัธยมคนเดียวที่
ได้รับเหรียญนี้¹³

ขณะที่ผมอ่านเรื่องนี้ ผมนึกถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กมัธยมคิดว่าเท ผมนั่งอยู่บน
ระเบียงที่ผมกำลังอ่านและคิดว่า “โอ พระเจ้า ใครจะเข้าไปพูดกับพวกเขาตรง ๆ
และให้บางสิ่งที่คุ้มค่าแก่การมีชีวิตอยู่? พวกเขาเสียเวลาไปวัน ๆ ในวงค์
แห่งความไร้สาระ พยายามดูเท พูดให้เท หรือเดินให้ดูเท พวกเขาไม่รู้เลย
ว่าอะไรคือความเทที่แท้จริง”

ผมขอเล่าอีกเรื่องหนึ่งเพื่อชี้ให้เห็นว่าอะไรคือความเทที่แท้จริง เป็นเรื่อง
ของเรย์ ดอลลินส์ นักบินรบที่อิโวจิมา

คลื่นแรกของรถสะเทินน้ำสะเทินบกมุ่งหน้าสู่ฝั่ง เครื่องบินรบของนาวิก
โยธินกำลังจะเสร็จสิ้นภารกิจยิงถล่มระยะต่ำ และขณะที่นักบินคนสุดท้าย
เริ่มบังคับเครื่องบินคอร์แซร์ของเขาขึ้นสู่ท้องฟ้า ทหารญี่ปุ่นก็กระโดดเข้า
ประจำปืนและยิงใส่เครื่องบินด้วยปืนต่อสู้อากาศยานจนพรุน นักบินพัน
ตรีเมเจอร์เรย์ ดอลลินส์ พยายามเพิ่มระดับความสูงขณะบินออกไปเหนือ
มหาสมุทร เพื่อหลีกเลี่ยงการตกใส่นาวิกโยธินที่กำลังมุ่งหน้าสู่ชายหาด
แต่เครื่องบินของเขาเสียหายหนักเกินไป ร้อยเอกคีธ เวลส์ มองดูจาก
รถสะเทินน้ำสะเทินบก “เราเห็นเขาในห้องนักบิน” เวลส์กล่าว “และ
เขากำลังพยายามทุกวิถีทาง เขากำลังพุ่งลงตรงไปยังกลุ่มรถสะเทินน้ำ
สะเทินบกที่กำลังเข้ามาซึ่งเต็มไปด้วยนาวิกโยธิน ในวินาทีสุดท้าย เขา
พลิกเครื่องบินคว่ำและพุ่งลงน้ำระหว่างรถถึงสองคัน เราเห็นน้ำระเบิด
ขึ้นมาในอากาศ”

บุคลากรทางทหารที่กำลังฟังเครือข่ายวิทยุการบินจากเรือไม่เพียง
แต่เห็นดอลลินส์ตกลงมาเท่านั้น พวกเขายังได้ยินคำพูดสุดท้ายของเขา
ผ่านไมโครโฟนด้วย มันเป็นการเลียนแบบที่ทำหาย

โอ้ ช่างเป็นเช้าที่สวยงาม

โอ้ ช่างเป็นวันที่สวยงาม

ผมมีความรู้สึกแย่ ๆ ว่า

ทุกอย่างกำลังถาโถมมาหาผม¹⁴

13 แบร์ดลีย์, *Flags of Our Fathers*, 174–75.

14 เรื่องเดียวกัน, หน้า161–62.

แน่นอนว่าเราไม่ได้ใช้คำว่า “เท” เพื่อบรรยายถึงความยิ่งใหญ่ที่แท้จริง “เท” เป็นคำที่เล็กน้อย นั่นคือประเด็น คำนี้ราคาถูก และมันคือสิ่งที่คนหนุ่มสาวหลายล้านคนใช้ชีวิตเพื่อมัน ใครจะเผชิญหน้ากับพวกเขาด้วยความเร่งด่วนและน้ำตา? ใครจะวิงวอนพวกเขาไม่ให้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า? ใครจะจับคอเสื้อพวกเขา พุดง่าย ๆ ก็คือรักพวกเขามากพอที่จะแสดงให้เห็นชีวิตที่แหวกแนว จริงแท้ มีค่า และเต็มไปด้วยพระคริสต์ จนพวกเขารู้สึกถึงความว่างเปล่าและความไร้สาระของชุดสะสมแผ่นซีดีของตนและการสนทนาไร้สาระเกี่ยวกับคนดังที่ผ่านเข้ามาในชีวิต? ใครจะปลุกสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตวิญญาณของพวกเขา ที่ยังไม่ถูกนำมาใช้ - ความปรารถนาที่จะไม่สูญเปล่าชีวิตของพวกเขา?

คำวิงวอนจากใจของผม

โอ้ ขอให้ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ปิดโทรทัศน์ ออกไปเดินเล่นยาว ๆ และฝันถึงวีรกรรมแห่งความกล้าหาญเพื่ออุดมการณ์ที่สำคัญกว่าประชาธิปไตยอเมริกันหมิ่นเท่า - แม้ว่าสิ่งนั้นจะมีค่ามากแค่ไหนก็ตาม หากเราฝันและหากเราอธิษฐาน พระเจ้าจะไม่ทรงตอบหรือ? พระองค์จะทรงยับยั้งชีวิตแห่งความรัก ความเมตตา และการเสียสละอย่างสิ้นบานที่เชิดชูพระคริสต์และทำให้ผู้คนยินดีในพระเจ้าจากเราหรือ? ผมวิงวอนคุณ ขณะที่ผมอธิษฐานเพื่อตัวเอง จงมุ่งมั่นตั้งหน้าตั้งตาเพื่อร่วมทางกับพระเยซูบนเส้นทางสู่กลโกธา “ให้เราออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น โดยแบกรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงทน เพราะว่าเราไม่มีนครที่ถาวรอยู่ที่นี้ แต่เราแสวงหานครที่จะมาในภายหน้า” (ฮีบรู 13:13-14) เมื่อพวกเขาเห็นความรักที่เสียสละของเรา - เปลี่ยนประกายด้วยความชื่นชมยินดี - พวกเขาจะไม่กล่าวหรือว่า “พระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่” ?

ยกย่องให้ความสำคัญกับพระคริสต์ ตั้งแต่ 8 โมงเช้าถึง 5 โมงเย็น

คงเป็นความเข้าใจผิดที่จะสรุปจากการเรียกร้องให้ดำเนินชีวิตแบบยามสงครามในบทก่อนหน้านี้ว่า คริสเตียนควรลาออกจากงานและออกไป “ทำสงคราม” เช่น ไปเป็นมิชชันนารี ศิษยาภิบาล หรือผู้ทำงานสงเคราะห์เต็มเวลานั้นจะเป็นความเข้าใจผิดพื้นฐานเกี่ยวกับสถานที่ซึ่งสงครามกำลังดำเนินอยู่แน่นอนว่าการสู้รบกำลังดำเนินไปในทางฝ่ายวิญญาณ (โดยไม่ใช้ระเบิดหรือดาบปลายปืน) ท่ามกลางผู้คนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐทั่วโลก ซึ่งองค์จอมกษัตริย์ได้ส่ง “กองทัพ” ที่เสียสละของพระองค์ไปพร้อมกับพระกิตติคุณแห่งสันติสุข และกำลังรวบรวมผู้คนที่มีความสุขมาเป็นของพระองค์ นี่คือการอันรุ่งโรจน์ของพันธกิจมิชชันแนวนั้นๆ ผมจะอธิบายในภายหลังว่านี่เป็นการทรงเรียกที่ยิ่งใหญ่ และผมอธิษฐานว่า จะมีคนนับพันที่อ่านหนังสือเล่มนี้จะได้ยินเสียงเรียกนั้นและออกไปยังแนวหน้าเหล่านั้น

สงครามไม่ได้จำกัดอยู่แค่ภูมิศาสตร์

แต่อย่าเข้าใจผิด “สงคราม” ที่ผมนึกถึงเมื่อพูดถึง “วิถีคิดยามสงคราม” หรือ “วิถีชีวิตแบบยามสงคราม” ไม่ได้ต่อสู้กันตามเส้นแบ่งทางภูมิศาสตร์แต่กำลังถูกต่อสู้กันตามเส้นแบ่งระหว่างความดีและความชั่วในจิตใจมนุษย์ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในใจของคริสเตียนที่พระคริสต์ได้ทรงอภัยโทษไว้

แล้ว และที่ซึ่งพระองค์ตั้งพระทัยจะมีชัยชนะอย่างสมบูรณ์ “สงคราม” กำลังถูกต่อสู้ตามเส้นแบ่งระหว่างบาปและความชอบธรรมในทุกครอบครัว มันกำลังถูกต่อสู้ตามเส้นแบ่งระหว่างความจริงและความเท็จในทุกโรงเรียน... ระหว่างความยุติธรรมและความอยุติธรรมในทุกสถาบันปัญญา... ระหว่างความซื่อสัตย์และการทุจริตในทุกสำนักงาน... ระหว่างความรักและความเกลียดชังในทุกกลุ่มชาติพันธุ์... ระหว่างความหยิ่งยโสและความถ่อมใจในทุกกีฬา... ระหว่างความงามและความอัปลักษณ์ในทุกศิลปะ... ระหว่างหลักคำสอนที่ถูกต้องและหลักคำสอนที่ผิดในทุกคริสตจักร... และระหว่างความเกียจคร้านและความขยันขันแข็งระหว่างช่วงพักดื่มกาแฟ การต่อสู้เพื่อความจริง ความเชื่อ และความรักบนแนวรบใด ๆ เหล่านี้ไม่ใช่การต่อสู้อันสูญเปล่า

สงครามนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพื้นที่หรือกายภาพเป็นหลัก แม้ว่าความสำเร็จและความล้มเหลวของมันจะส่งผลกระทบทางกายภาพก็ตาม ดังนั้น อาชีพทางโลกของคริสเตียนจึงเป็นเขตสงคราม มีศัตรูฝ่ายวิญญาณที่ต้องเอาชนะ (นั่นคือวิญญาณชั่วร้ายและความบาป ไม่ใช่ผู้คน) และมีจุดยุทธศาสตร์ทางศีลธรรมอันงดงามที่ต้องยึดครองเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า คุณจะไม่ใช่ชีวิตอย่างสูญเปล่าจากสถานที่ซึ่งคุณทำงาน แต่จากวิธีการและเหตุผลที่คุณทำงาน

ทางโลกไม่ได้หมายถึงสิ่งเลวร้าย แต่มีความสำคัญเชิงกลยุทธ์ โปรดอย่าเข้าใจคำว่า “อาชีพทางโลก” ว่าเป็นการเปรียบเทียบที่ไม่เป็นฝ่ายวิญญาณ หรือด้อยกว่า “อาชีพในคริสตจักร” หรือ “อาชีพด้านพันธกิจ” หรือ “อาชีพฝ่ายวิญญาณ” ผมเพียงแต่หมายถึงอาชีพที่ไม่ได้เชื่อมโยงกับคริสตจักรในเชิงโครงสร้าง มีสิ่งที่เรียกว่าการอยู่ในโลกแต่ไม่เป็นของโลกตามที่พระเยซูทรงสอนเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานในยอห์น 17:15-16

“ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก แต่ขอให้ปกป้องเขาไว้จากมารร้าย พวกเขาไม่ใช่ของโลกเหมือนอย่างข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” ดังนั้น พระเยซูทรงตั้งใจให้สาวกของพระองค์ยังคงอยู่ในโลก (ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมหมายถึงเมื่อพูดว่า “งานทางโลก”) แต่พวกเขาไม่ได้เป็น “ของโลก” (ซึ่งเป็นเหตุผลที่ผมกล่าวว่าเราอยู่ในสงคราม)

มาร์ติน ลูเธอร์ได้ฟื้นฟูคำสอนในพระคัมภีร์เรื่องการเป็นปุโรหิตของคริสเตียนทุกคน และได้ทำลายเส้นแบ่งทางวิญญาณระหว่างนักบวชและฆราวาส เขาเห็นด้วยว่ามีการทรงเรียกทั้งทางคริสตจักรและทางโลก แต่วิธีที่เขาแยกแยะสิ่งเหล่านี้ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของ “สถานะทางจิตวิญญาณ” ที่เหนือกว่า

[ลูเธอร์กล่าวว่า] “มันเป็นการแต่งเรื่องประดิษฐ์ขึ้นมาล้วน ๆ ที่เรียกสันตะปาปา บิชอป บาทหลวง และนักบวชว่าเป็น ‘สถานะทางจิตวิญญาณ’ ส่วนเจ้าชาย ขุนนาง ข่างฝีมือ และฆานาเป็น ‘สถานะทางโลก’ นั่นเป็นการโกหกและความหน้าซื่อใจคดอย่างแท้จริง ... แท้จริงแล้ว คริสเตียนทุกคนล้วนอยู่ใน ‘สถานะทางจิตวิญญาณ’ และในหมู่พวกเขาไม่มีความแตกต่างใด ๆ เลยนอกจากหน้าที่ ... เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น หากกลุ่มเล็ก ๆ ของคริสเตียนฆราวาสที่เคร่งครัดถูกจับเป็นเชลยและถูกนำไปปล่อยในถิ่นทุรกันดาร และในกลุ่มนั้นไม่มีบาทหลวงที่ได้รับการแต่งตั้งจากบิชอปและถ้าในถิ่นทุรกันดารนั้น พวกเขาตกลงกันเลือกคนหนึ่งในกลุ่มของตนไม่ว่าจะแต่งงานแล้วหรือโสด และมอบหมายให้เขามีหน้าที่ประกอบพิธีบัพติศมา ถวายมิสซา ยกโทษบาป และเทศนา คน ๆ นั้นก็จะเป็นนักบวชอย่างแท้จริงเหมือนกับว่าเขาได้รับการแต่งตั้งจากบรรดาบิชอปและสันตะปาปา ... ไม่มีความแตกต่างที่แท้จริงระหว่างฆราวาสและนักบวชเจ้าชายและบิชอป ‘ฝ่ายวิญญาณ’ และ ‘ฝ่ายโลก’ ตามที่พวกเขาเรียกกัน ยกเว้นเรื่องหน้าที่และงาน ... ข่างทำรองเท้า ข่างตีเหล็ก ฆานา แต่ละคนมีงานและหน้าที่ของอาชีพตน แต่พวกเขาทั้งหมดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นปุโรหิตและบิชอปเหมือนกัน และทุกคนต้องเป็นประโยชน์และรับใช้ซึ่งกันและกัน ผ่านทางงานหรือหน้าที่ของตน เพื่อที่งานหลากหลายประเภทจะได้สำเร็จเสร็จสิ้น เพื่อความผาสุกทั้งทางร่างกายและจิตวิญญาณของชุมชน เหมือนกับที่อวัยวะทั้งหมดของกายรับใช้ซึ่งกันและกัน”¹

1 มาร์ติน ลูเธอร์, “จดหมายเปิดผนึกถึงคริสเตียนผู้สูงศักดิ์” ใน *Three Treatises* (ฟิลาเดลเฟีย: พอร์เทส, 1960), หน้า 14–17 ดู Gene Edward Veith Jr., *God at Work: Your Christian Vocation in All of Life* (วิติน: ครอสเวย์, 2002) สำหรับการอธิบายหลักคำสอนของลูเธอร์เรื่องการทรงเรียกสำหรับฆราวาส ดูเพิ่มเติมที่ Os Guinness, *The Call: Finding and Fulfilling the Central Purpose of Your Life* (แนชวิลล์: วีรด์, 1998) และ Paul Helm, *Callings: The Gospel in the World* (เอดินบะระ: แบนเนอร์ออฟรุท, 1998)

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า น้ำพระทัยของพระเจ้าคือให้ประชากรของพระองค์กระจายออกไปเหมือนเกลือและความสว่างท่ามกลางสารพัดอาชีพทางโลกทั้งหมด การที่คริสเตียนอยู่รวมกันเป็นกลุ่มและทำงานเฉพาะกับคริสเตียนด้วยกันเท่านั้น จะไม่สามารถทำให้พระประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้าในโลกนี้สำเร็จได้ นั่นไม่ได้หมายความว่าคณะนักบวชคริสเตียนพันธกิจ หรือสถานีมิชชันนารีเป็นสิ่งผิด แต่หมายความว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นข้อยกเว้น คริสเตียนส่วนใหญ่มีไว้เพื่อดำรงชีวิตในโลกและทำงานท่ามกลางผู้ที่ไม่เชื่อ นี่คือ “ตำแหน่ง” หรือ “การทรงเรียก” ของพวกเขา ตามที่ลูเธอร์จะกล่าว เราจะเห็นว่าทำไมนี่จึงเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในอีกสักครู่

ความร่วมมือระหว่างวิวและมนุษย์

ไม่ใช่ทุกคนควรเป็นมิชชันนารีหรือศิษยาภิบาล ควรมีความร่วมมือกันระหว่างผู้ที่ไปและผู้ที่ยืน สำหรับกับศิษยาภิบาลในคริสตจักร เปาโลกล่าวว่า “อย่าเอาตะกร้อครอบปากวิวขณะที่มันกำลังนวดข้าวอยู่” (1 ทิโมธี 5:18) ซึ่งหมายความว่า จงจ่ายค่าตอบแทนให้ศิษยาภิบาลของคุณ แต่นั่นก็หมายความว่าต้องมีบางคนที่ทำเลี้ยงชีพเพื่อนำอาหารมาให้หัวหน้าสงสารตัวกันด้วย นี่เป็นรูปแบบสำหรับมิชชันนารีในพันธสัญญาใหม่เช่นกัน “ท่านจงช่วยคนสาบสูญเป็นนักรบหมายกับบอปอลโลเรื่องการเดินทาง อย่าให้พวกเขาขาดสิ่งใด” (ทิตัส 3:13) กล่าวคือ ไม่ใช่ทุกคนควรไปรับใช้กับเปาโล บางคนควรอยู่เบื้องหลัง ทำงาน และสนับสนุนคนที่ไป ในทำนองเดียวกัน เปาโลวางแผนให้คริสตจักรในกรุงโรมเป็นฐานสนับสนุนเขา ขณะที่มุ่งหน้าไปสเปน “เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่ออ้อมใจอยู่กับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว หวังว่าท่านจะช่วยจัดส่งให้ข้าพเจ้าเดินทางต่อไป” (โรม 15:24)

เปาโลคาดหวังว่า พวกเขาจะมีงานทำที่สร้างรายได้ เพื่อที่จะสามารถถวายให้ได้ นั่นเป็นเหตุผลที่เขากล่าวแก่ผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาว่า “จงทำงานด้วยมือของตนเอง เพื่อพวกท่านจะ..ไม่ต้องรบกวนใครเลย” (1 เธสะโลนิกา 4:11-12) ที่จริงแล้ว เปาโลรู้สึกไม่พอใจอย่างมากกับพวกคนเกียจคร้านที่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านในเมืองเธสะโลนิกา จนเขาเขียนจดหมายฉบับที่สองว่า

เพราะตัวท่านเองก็รู้ว่า ควรจะเอาอย่างเรา เราไม่ได้เกียจคร้านเลย เมื่ออยู่ท่ามกลางพวกท่าน และเราไม่เคยกินอาหารของใครโดยไม่จ่ายเงิน แต่เราได้ทำงานหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อจะไม่เป็นภาระแก่ใครในพวกท่าน ไม่ใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่เพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทำตาม แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราก็กักขังอย่างนี้ว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน เพราะเราได้ยินว่ามีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกียจคร้าน ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น (2 เธสะโลนิกา 3:7-11)

ในทำนองเดียวกัน เขากล่าวแก่ชาวเอเฟซัสว่า “คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีกต่อไป แต่จงใช้มือของตน]ตรากตรำทำงานที่ดีดีกว่า เพื่อจะได้มีอะไรแจกจ่ายให้คนที่มีความจำเป็น” (เอเฟซัส 4:28)

จงอยู่ในงานของคุณ “กับพระเจ้า”

การทรงเรียกให้เป็นคริสเตียนไม่ใช่การทรงเรียกให้ละทิ้งอาชีพทางโลกของคุณ นั่นคือประเด็นชัดเจนใน 1 โครินธ์ 7:17-24 เปาโลสรุปคำสอนของเขาที่นั่นด้วยคำเหล่านี้ “พี่น้องทั้งหลาย แต่ละคนได้รับการทรงเรียกในสภาพใด ก็ให้อยู่ในสภาพนั้นกับพระเจ้า” (ข้อ 24) เปาโลมีมุมมองที่สูงส่งเกี่ยวกับการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าว่า พระเจ้าได้ทรง “กำหนด” หรือ “เรียก” ผู้ที่ไม่เชื่อให้อยู่ในตำแหน่งในชีวิตซึ่งการกลับใจของพวกเขาจะมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อพระสิริของพระองค์ “อย่างไรก็ตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดสภาพแต่ละคนมาอย่างไร และพระเจ้าทรงเรียกแต่ละคนในสภาพอย่างไร ก็ให้เขาดำเนินต่อไปอย่างนั้น ข้าพเจ้าสั่งคริสตจักรทั้งหมดให้ทำเช่นนี้” (ข้อ 17) เปาโลไม่ได้หมายความว่า การเปลี่ยนงานเป็นสิ่งผิดในชีวิตคริสเตียน มิฉะนั้นจะไม่มีใครสามารถเป็นศิษยาภิบาลหรือมิชชันนารีอาชีพได้ ยกเว้นคนที่อายุน้อยมาก (ต่างจากพระเยซูที่เปลี่ยนจากงานช่างไม้มาเป็นการรับใช้เต็มเวลาเมื่อพระองค์อายุ 30 ปี, ลูคา 3:23) สิ่ง que เปาโลหมายถึงคือ เมื่อเรากลับใจมาเชื่อ เราไม่ควรด่วนสรุปว่า เราต้องเปลี่ยนงาน แต่ความคิดของเราควรเป็นว่า พระเจ้าทรงนำผมมาที่นี่ และผมควรแสดงคุณค่าของพระองค์ในงานนี้ ตามที่ข้อ 24 กล่าวว่า “ให้อยู่ในสภาพนั้นกับพระเจ้า”

ดังนั้น คำถามสำคัญสำหรับคริสเตียนส่วนใหญ่ควรเป็น ชีวิตของฉันจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าผ่านอาชีพการงานทางโลกของฉันได้อย่างไร? ผมกำลังสันนิษฐานจากทุกสิ่งที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้จนถึงตอนนี้ว่า จุดมุ่งหมายของชีวิตเป็นอย่างเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นในอาชีพทางโลกหรือในอาชีพในคริสตจักรหรือพันธกิจ เป้าหมายของเราคือการยกย่องพระคริสต์ด้วยความชื่นชมยินดี—ทำให้พระองค์ยิ่งใหญ่โดยทุกสิ่งที่เราทำ โดยโอ้อวดแต่เพียงไม่กี่างเช่นเท่านั้น เป้าหมายของเราคือการมีความสุขในการทำให้พระองค์สำคัญโดยวิธีที่เราทำงาน คำถามคือ ทำอย่างไร? พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นคำตอบอย่างน้อยหกประการ

1. เราสามารถทำให้พระเจ้าสำคัญในงานทางโลกของเรา ผ่านการสามัคคีธรรมที่เราชื่นชมกับพระองค์ตลอดทั้งวันในงานทั้งหมดของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราชื่นชมกับการที่พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นเพื่อเรา ขณะที่เราฟังเสียงของพระองค์ พูดคุยกับพระองค์ มอบภาระทั้งหมดของเราให้กับพระองค์ และมีประสบการณ์กับการทรงนำและการดูแลของพระองค์ ข้อพระคัมภีร์ที่ชี้ให้เห็นความจริงนี้คือ 1 โครินธ์ 7:24 เมื่อคุณกลับใจเชื่อ จงอยู่ในงานของคุณและชื่นชมกับการทรงสถิตของพระเจ้า “แต่ทุกคนได้รับการทรงเรียกในสภาพใด ก็ให้อยู่ในสภาพนั้นกับพระเจ้า” สองคำสุดท้ายนี้สำคัญมาก คริสเตียนไม่ได้แค่ไปทำงาน พวกเขาไปทำงาน “กับพระเจ้า” พวกเขาไม่ได้แค่ทำงาน พวกเขาทำงานของตน “กับพระเจ้า” พระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา

พระสัญญาที่เป็นส่วนตัวมากขึ้น

นี่ไม่เหมือนกับพระสัญญาทั่วไปที่ทรงให้ไว้กับคริสตจักรโดยรวม พระเจ้าทรงสัญญากับคริสตจักรโดยรวมว่า “เราจะอยู่ในเขาทั้งหลายและจะดำเนินในหมู่พวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขาและเขาจะเป็นประชากรของเรา” (2 โครินธ์ 6:16) พระสัญญาสำหรับคุณในงานทางโลกของคุณนั้นแตกต่างออกไป เมื่อธรรมิกชนทำงานในอาชีพทางโลกของพวกเขา พวกเขากระจัดกระจายกันอยู่ พวกเขาไม่ได้อยู่รวมกันในคริสตจักร ดังนั้นคำสั่ง “ให้อยู่ในสภาพนั้นกับพระเจ้า” จึงเป็นคำสัญญาว่า คุณอาจรู้จักการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัวและในลักษณะเฉพาะตัวในที่ทำงาน

หายใจออกด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าอย่างต่อเนื่องสำหรับทุกสิ่ง
 วิธีหนึ่งที่จะอึดอ้อมใจกับการทรงสถิตและการสามัคคีธรรมของพระเจ้าคือ
 ผ่านการตระหนักด้วยความขอบคุณว่า ความสามารถของคุณในการทำงาน
 ใดๆ ก็ตาม รวมถึงงานนี้ด้วย ล้วนเป็นมาจากพระคุณของพระองค์ “พระองค์
 ต่างหากที่ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวง”
 (กิจการ 17:25) ความสามารถทั้งหมดของคุณในการมองเห็น ได้ยิน และ
 สัมผัส ทักษะการเคลื่อนไหวทั้งหมดของคุณด้วยมือและขา ความสามารถ
 ทางความคิดของคุณไม่ว่าจะเป็นการสังเกต จัดระเบียบ และประเมินผล
 ทักษะทั้งหมดที่ทำให้คุณเก่งในงานนี้อย่างเจาะจง – สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เป็น
 ของประทานจากพระเจ้า การรู้เช่นนี้สามารถทำให้คุณเต็มไปด้วยความรู้สึก
 ขอบคุณอย่างต่อเนื่อง จนสามารถอธิษฐานแต่พระเจ้าว่า “ข้าแต่องค์เจ้านาย
 พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ด้วยสุดใจและ
 ข้าพระองค์จะเทิดทูนพระนามของพระองค์เป็นนิตย์” (สดุดี 86:12) บางครั้ง
 ความอัศจรรย์ใจในตัวตนของพระเจ้าจะผุดขึ้นในตัวเราขณะที่เราทำงาน
 และเราจะกระซิบคำสรรเสริญพระองค์: “จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการ
 แต่พระยาห์เวห์ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรง
 ยิ่งใหญ่นัก!” (สดุดี 104:1)

ยิ่งคุณตระหนักมากขึ้นว่า คุณพึ่งพาพระเจ้าสำหรับทุกหน้าที่ในอนาคต
 ของชีวิตและสำหรับความช่วยเหลือทั้งหมดที่คุณต้องการ การขอบพระคุณ
 ของคุณจะไหลล้นไปสู่ความเชื่อสำหรับแต่ละช่วงเวลาที่จะมาถึง และสำหรับ
 ช่วงที่เหลือของวัน สัปดาห์ เดือน ปี และทศวรรษ นี่คือการเชื่อในพระคุณ
 แห่งอนาคต ซึ่งสามารถแสดงออกมาในคำอธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยถ้อยคำ
 จากพระคัมภีร์เช่น “ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้า
 พระองค์ทูลว่า ‘พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์’” (สดุดี 31:14) หรือ
 คุณอาจกล่าวได้ว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์ไม่เคยยังหยุด ความเมตตา
 ของพระองค์ไม่เคยสิ้นสุด เป็นของใหม่ทุกเวลาเช้า (และทุกเวลาบ่ายด้วย!);
 ความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก” (ถอดความจาก เพลงคร่ำครวญ
 3:22-23)

นำพระสัญญาไปทำงาน

สิ่งที่สนับสนุนการขอบคุณ การสรรเสริญ และความไว้วางใจนี้คือบรรดาพระสัญญาของพระเจ้า คุณสามารถนำไปใช้ที่ทำงานทุกวัน—จงเขียนพระสัญญาเหล่านี้ไว้ในพระคัมภีร์ของคุณหรือจดจำไว้ในหัวของคุณ นี่คือนิสัยที่พระเจ้าตรัสกับคุณตลอดทั้งวัน พระองค์ทรงหนุนใจคุณว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะเสริมกำลังเจ้า เราจะช่วยเจ้า เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันชอบธรรมของเรา” (อิสยาห์ 41:10) พระองค์เตือนคุณว่า ความท้าทายในช่วงบ่ายไม่ได้ยากเกินไปสำหรับพระองค์ที่จะจัดการ “นี่แน่ะ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของมนุษย์และสัตว์ทั้งสิ้น มีสิ่งใดที่ยากเกินสำหรับเราหรือ?” (เยเรมีย์ 32:27) พระองค์บอกให้คุณอย่าวิตกกังวล แต่ให้ขอจากพระองค์สำหรับทุกสิ่งที่คุณต้องการ (ฟิลิปปี 4:6) และพระองค์กล่าวว่า “จงละความกังวลทุกอย่างของเจ้าไว้กับเรา เพราะว่าเราห่วงใยเจ้า” (ถอดความจาก 1 เปโตร 5:7) และพระองค์สัญญาที่จะทรงนำคุณตลอดวัน “เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทางที่เจ้าควรจะไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าและเฝ้าดูเจ้าอยู่” (สดุดี 32:8)

ด้วยวิธีนี้เราจึงมีสัมพันธไมตรีธรรมกับพระเจ้า ฟังพระองค์ผ่านพระวจนะของพระองค์ และขอบพระคุณพระองค์ สรรเสริญพระองค์ และร้องทูลพระองค์สำหรับทุกสิ่งที่เราต้องการ นี่เป็นเกียรติแก่พระเจ้าหากคุณอยู่ในงานทางโลกของคุณ “กับพระเจ้า” ในลักษณะนี้ นี่ไม่ใช่ชีวิตที่สูญเปล่า พระเจ้าทรงปิติยินดีที่ได้รับ ความไว้วางใจและความชื่นชมยินดี นี่แสดงถึงคุณค่าของพระองค์ และเมื่อเราเตือนตัวเองว่า พระพรที่ไม่สมควรได้รับเหล่านี้จะไม่เป็นของเราเลย หากปราศจากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์แทนที่เรา ทุกการเดินของหัวใจด้วยความชื่นชมยินดีในพระเจ้าจึงกลายเป็นการอวดอ้างในไม้กางเขน

2. เราทำให้พระคริสต์สำคัญในงานทางโลกของเราโดยการออกแบบความคิด สร้างสรรค์และความขยันหมั่นเพียรของเราด้วยความชื่นชมยินดี ความไว้วางใจ และการยกย่องพระเจ้า

เป็นประโยชน์ที่จะถามว่ามนุษย์แตกต่างจากตัวบีเวอร์ นกฮัมมิงเบิร์ด แมงมุม และมดอย่างไร คำถามนี้ช่วยให้เข้าใจถึงแก่นแท้ของวิธีที่มนุษย์

ถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยงานของพวกเขา สิ่งมีชีวิตเหล่านี้เป็นนักทำงานที่ขยันมาก สร้างสิ่งที่ซับซ้อนและน่าทึ่งมาก ดังนั้นต้องมีอะไรมากกว่าความคิดสร้างสรรค์และความขยันหมั่นเพียรในงานที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าของเรา เว้นแต่เราจะเต็มใจกล่าวว่า เราถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าด้วยงานของเราโดยไม่แตกต่างจากสัตว์เหล่านั้น

ผู้แทนของพระเจ้าในการมีอำนาจเหนือโลกเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์

อะไรคือความแตกต่าง? ลองพิจารณาพระวจนะแรกเกี่ยวกับการทรงสร้างมนุษย์: “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า ‘จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น จงครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน’” (ปฐมกาล 1:27-28) การที่เราถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้านำไปสู่สิทธิพิเศษและหน้าที่ของเราในการมีอำนาจเหนือและครอบครองโลกนี้ กล่าวคือ เราควรขยันขันแข็งในการทำความเข้าใจ หล่อหลอม ออกแบบ และใช้สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างในลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของพระองค์และปลุกเร้าให้เกิดการนมัสการ

การเป็นพระฉายาของพระเจ้าหมายความว่า เราควรสำแดงพระลักษณะของพระเจ้า เราควรสะท้อนว่าแท้จริงแล้ว พระองค์ทรงเป็นเช่นไร และเราควรทำเช่นนั้นไม่ใช่เพื่อทำให้ตัวเรายิ่งใหญ่ (ในฐานะพระฉายา) แต่เพื่อให้พระองค์ยิ่งใหญ่ (ในฐานะพระผู้สร้าง) ผู้คนสร้างรูปปั้นของบุคคลมีชื่อเสียงเพื่อยกย่องพวกเขา พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์เพื่อที่พระองค์จะได้รับการมองเห็น การชื่นชม และการให้เกียรติผ่านสิ่งที่มนุษย์กระทำ

จากนั้นพระองค์ตรัสว่า สิ่งแรกที่มนุษย์ทำคือการทำงาน มนุษย์มีอำนาจเหนือและครอบครองแผ่นดินโลก นี่บ่งบอกว่าส่วนหนึ่งของการเป็นมนุษย์คือการใช้อำนาจเหนือสิ่งทรงสร้าง ให้ขัดเกลา จัดระเบียบและออกแบบแก่

โลกในลักษณะที่สะท้อนถึงความจริงและความงามของพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นเสมือนผู้แทนผู้ปกครองของพระองค์ และประทานสิทธิและความสามารถเหมือนพระเจ้าแก่มนุษย์เพื่อมีอำนาจเหนือโลก - เพื่อใช้และหล่อหลอมโลกเพื่อจุดประสงค์ที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อจุดประสงค์ในการยกย่องพระผู้สร้าง

การทำงานไม่ใช่คำสาป ความไร้ประโยชน์ต่างหากที่เป็นคำสาป

ดังนั้น หากคุณย้อนกลับไปก่อนกำเนิดของบาป จะไม่มีนัยเชิงลบเกี่ยวกับงานทางโลก ตามปฐมกาล 2:2 พระเจ้าเองทรงหยุดพักจากพระราชกิจแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ซึ่งบ่งบอกว่าการทำงานเป็นสิ่งที่ดีและเหมือนพระเจ้า และจุดสูงสุดของพระราชกิจอันศักดิ์สิทธิ์นั้นคือมนุษย์ สิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ถูกออกแบบมาเพื่อสานต่องานแห่งการปกครองหล่อหลอมและออกแบบสิ่งทรงสร้าง ดังนั้น แก่นแท้ของความหมายของงานคือความคิดสร้างสรรค์ หากคุณเป็นพระเจ้า งานของคุณคือการสร้างจากความว่างเปล่า หากคุณไม่ใช่พระเจ้า แต่เหมือนพระเจ้า - นั่นคือ หากคุณเป็นมนุษย์ - งานของคุณคือการนำสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างมาขัดเกลาและใช้เพื่อทำให้พระองค์ดูยิ่งใหญ่

เราแตกต่างจากตัวบีเวอร์อย่างไร

แต่นี่คือจุดที่ตัวบีเวอร์เข้ามาเกี่ยวข้อง ตัวบีเวอร์จัดการสิ่งแวดล้อมรอบตัวและสร้างเขื่อนเพื่อจุดประสงค์ที่ดี นั่นคือ บ้าน มันดูเหมือนจะสนุกกับงานของมัน และแม้แต่ความขยันขันแข็งและทักษะของตัวบีเวอร์ก็สะท้อนถึงพระสิริแห่งพระปัญญาของพระเจ้า

สิ่งสว่างสดใสและงดงามทั้งปวง
 สิ่งมีชีวิตทั้งใหญ่และเล็ก
 สิ่งฉลาดและน่าพิศวงทั้งหมด
 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างทั้งสิ้น²

2 เซซิล เอฟ. อเล็กซานเดอร์ “All Things Bright and Beautiful” (1848)

และพระเจ้าทรงได้รับพระสิริในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด “ให้กระแสน้ำตบมือของมันเป็นบรรดาเนินเขาร้องเพลงด้วยความยินดีด้วยกัน ...[และ] ท้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า” (สดุดี 98:8; 19:1) แล้วอะไรคือความแตกต่างระหว่างมนุษย์ที่กำลังทำงานกับตัวบีเวอร์ที่กำลังทำงาน? หรือแม้แต่ผีนกฮัมมิงเบิร์ด หรือมด? พวกมันทั้งหมดทำงานหนัก สัตว์เหล่านี้จัดการสิ่งแวดล้อมรอบตัวและขัดเกลาหล่อหลอมมันให้เป็นโครงสร้างที่น่าทึ่งซึ่งตอบสนองจุดประสงค์ที่ดี ความแตกต่างคือมนุษย์มีจิตสำนึกทางศีลธรรมในตนเอง และตัดสินใจเกี่ยวกับงานของพวกเขาบนพื้นฐานของแรงจูงใจที่อาจจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่ก็ได้

ไม่มีตัวบีเวอร์ ผีนกฮัมมิงเบิร์ด หรือมดตัวไหนที่ฟังพาทะเจ้าอย่างรู้ตัว ไม่มีตัวบีเวอร์ตัวไหนที่ครุ่นคิดถึงแบบแผนอันศักดิ์สิทธิ์ของระเบียบและความงามและตัดสินใจทางศีลธรรมที่จะมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ เพราะพระเจ้าทรงเป็นเลิศ ไม่มีตัวบีเวอร์ตัวไหนที่เคยครุ่นคิดถึงคุณค่าและพระประสงค์ของพระเจ้า แล้วตัดสินใจเพื่อเห็นแก่พระเจ้าที่จะสร้างเงื่อนไขให้ตัวบีเวอร์ตัวอื่นและไม่ใช่เพื่อตัวเอง แต่มนุษย์มีศักยภาพทั้งหมดนี้ เพราะเราถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า เราถูกสร้างมาเพื่อสำแดงพระเจ้าในวิธีเหล่านี้ เมื่อพระเจ้าทรงมอบหมายให้เราทำราบโลก - ขัดเกลาหล่อหลอมและใช้โลก - พระองค์ไม่ได้หมายความว่าให้ทำเหมือนที่ตัวบีเวอร์ทำ พระองค์หมายความว่าให้ทำเหมือนมนุษย์ บุคคลที่มีจิตสำนึกทางศีลธรรมด้วยตนเอง ซึ่งรับผิดชอบในการที่ทำงานของเขาโดยตั้งใจเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระผู้สร้างของตน

แน่นอนว่า เมื่อพระเจ้าทรงส่งเราออกไปทำงานในฐานะผู้ที่เปี่ยมพระฉายาของพระองค์ คุณลักษณะของเราต้องชัดให้ตรง ข้อต่อข้อของเราต้องไม่รั่ว มุมตู่ของเราควรเรียบ แผลผ้าตัดของเราควรสะอาด การพิมพ์เอกสารอย่างแม่นยำและในรูปแบบที่น่าสนใจ และอาหารของเราควรมีคุณค่าทางโภชนาการและน่ารับประทาน เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งระเบียบแบบแผน ความมั่งคั่งและความสามารถ แต่แมวกี่สะอาด และมดก็ขยันและแมงมุมก็ผลิตผลงานที่เป็นระเบียบและสวยงาม และพวกมันทั้งหมดต่างฟังพาทะเจ้า ดังนั้น แก่นแท้ของงานของเราในฐานะมนุษย์จึงต้องเป็นการ

ทำงานด้วยความตระหนักในการพึ่งพาฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และในการแสวงหาแบบแผนแห่งความเป็นเลิศของพระเจ้าอย่างรู้ตัว โดยมีเป้าหมายที่จะสะท้อนพระเกียรติลือของพระเจ้าอย่างตั้งใจ

การทำงานอย่างดีและการนอนหลับอย่างสบาย

เมื่อคุณทำงานในลักษณะนี้ – ไม่ว่าอาชีพของคุณจะเป็นอะไรก็ตาม – คุณสามารถมีความรู้สึกสงบสุขอันหวานซึ่งเมื่อถึงตอนท้ายของวัน วันนั้นไม่ได้สูญเปล่า พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างเราให้อยู่เฉย ๆ ดังนั้น ผู้ที่ละทิ้งการสร้างสรรค์ผลงานจึงสูญเสียความชื่นชมยินดีของการทำงานอย่างมีจุดมุ่งหมายที่พึ่งพาพระเจ้าในการขัดเกลาหล่อหลอมโลก และสะท้อนพระเจ้า “การหลับของกรรมกรก็ผาสุกไม่ว่าเขาจะได้กินน้อยหรือได้กินมาก แต่อาหารที่อุดมสมบูรณ์ของคนมั่งมีก็ไม่ช่วยเขาให้หลับ” (ปัญญาจารย์ 5:12) โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ตั้งเป็นกฎว่า ความเคร่งครัดศาสนาส่วนบุคคลซึ่งละเลยหน้าที่ทางโลก เป็นความหน้าซื่อใจคด เขาได้อธิบายถึงภรรยาของเขาเอง (“บุคคลนั้น”) เพื่อแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ตรงข้าม:

“โอ้ ช่างดีเหลือเกิน” บุคคลนั้นเคยกล่าว “ที่ได้ทำงานเพื่อพระเจ้าในตอนกลางวัน และในตอนกลางคืนได้นอนลงภายใต้รอยยิ้มของพระองค์!” ประสบการณ์อันสูงส่งและความรู้สึกทางศาสนาในบุคคลนี้ไม่ได้มาพร้อมกับการละเลยธุรกิจที่จำเป็นของการเรียกทางโลกเลย เพื่อใช้เวลาในการอ่านและอธิษฐาน และการฝึกฝนความเลื่อมใสอื่น ๆ แต่ธุรกิจทางโลกได้รับการดูแลด้วยความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง ราวกับเป็นส่วนหนึ่งของการรับใช้พระเจ้า บุคคลนั้นประกาศว่าเมื่อทำเช่นนี้ “มันถือว่าดีเท่ากับการอธิษฐาน”³

ความเคร่งครัดศาสนาส่วนบุคคลที่แท้จริงนั้นส่งเสริมหล่อเลี้ยงการทำงานอย่างมีเป้าหมายในอาชีพทางโลก แทนที่จะลดทอนการทำงานในโลก ความเกียจคร้านไม่เติบโตในดินแห่งการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ดังนั้น ผู้คน

3 โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ “Thoughts Concerning the Revival” ใน The Great Awakening เอ็ด ซี.ซี. โกเอน เล่มที่ 4 จาก *The Works of Jonathan Edwards* (นิวเฮเวน, คอนเนตทิคัต: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเยล, 1972), 340

ที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในความเกียจคร้านหรือการพักผ่อนที่ไร้สาระจึงแทบจะไม่มีความสุขเท่ากับผู้ที่ทำงาน ผู้เกษียณอายุที่มีความสุขอย่างแท้จริงได้ แสงหาวิธีที่สร้างสรรค์ มีประโยชน์ และถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพื่อคงความกระตือรือร้นและสร้างผลงานเพื่อประโยชน์ของมนุษย์และเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า

แน่นอนว่า เราควรช่วยเหลือกันและกันในการทำงานและรักงาน เราควรใส่ใจกับปัญหาการว่างงานในวงกว้าง นี่ไม่ใช่ปัญหาทางเศรษฐกิจอันดับแรก แม้ว่าที่จริงแล้วมันจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม การว่างงานเป็นปัญหาทางศาสนาศาสตร์เป็นอันดับแรก มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าและได้รับการประสาทคุณลักษณะของพระผู้สร้างของตน ที่ทำให้พวกเขาเหมาะสมสำหรับงานที่สร้างสรรค์ มีประโยชน์ เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี และถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดังนั้น การอยู่เฉย ๆ เป็นเวลานาน (เมื่อคุณมีความสามารถที่จะทำงาน) จึงนำมาซึ่งการกดขี่ของความรู้สึกผิดและความไร้ประโยชน์

ดังนั้น วิธีที่สองที่เราให้ความสำคัญกับพระเจ้าในงานทางโลกของเราคือผ่านการออกแบบความคิดสร้างสรรค์และความขยันขันแข็งของเราที่เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี ใจกว้าง และยกย่องพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างเราเพื่อการทำงาน เพื่อว่าโดยการพึ่งพาฤทธิ์อำนาจของพระองค์อย่างรู้ตัวและการขัดเกลาหล่อหลอมโลกตามความเป็นเลิศของพระองค์อย่างรู้ตัว เราอาจอึดเฝอใจในพระองค์ และพระองค์อาจได้รับการถวายพระเกียรติสิริในตัวเรา และเมื่อเราระลึกว่า ความคิดสร้างสรรค์ทั้งหมดที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้านี้และความชื่นชมยินดีทั้งหมดนี้เป็นไปได้สำหรับคนบาปที่ไม่สมควรได้รับพระเมตตาเช่นเรา เพราะการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เท่านั้น ทุกชั่วโง่ของการทำงานจึงกลายเป็นการโอ้อวดในทางเขน

3. เราให้ความสำคัญกับพระคริสต์ในงานทางโลกของเรา เมื่องานของเรายืนย่นและส่งเสริมภาพแห่งพระเกียรติสิริของพระคริสต์ที่ผู้คนได้ย่นในพระกิตติคุณที่ถูกประกาศ

ไม่มีประโยชน์ที่จะกล่าวเกินจริงถึงคุณค่าของงานทางโลก มันไม่ใช่พระกิตติคุณ มันเองไม่ได้ช่วยใครให้รอด ที่จริงแล้ว หากไม่มีคำพูดใด ๆ

เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ งานทางโลกของเราจะไม่ปลุกความประหลาดใจในพระเกียรติสิริของพระคริสต์ นั่นคือเหตุผลที่พันธสัญญาใหม่เรียกอย่างถ่อมตัวว่า งานของเราเป็นเครื่องประดับเทิดพระเกียรติของพระกิตติคุณ ในการกล่าวถึงทาส เปาโลกล่าวว่า “จงให้ทาสทั้งหลายเชื่อฟังนายของตน และทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกอย่าง อย่าให้เสียงเลย อย่าให้ภัยยกอกแต่ให้สำแดงความซื่อสัตย์และดีงามในทุกอย่าง เพื่อเขาทั้งหลายจะเทิดพระเกียรติพระคำรัสสอนของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเราในทุกๆ ด้าน” (ทิโมธี 2:9-10) ประเด็นตรงนี้ไม่ใช่เพื่อสนับสนุนการเป็นทาส (ซึ่งเปาโลได้บันทึกอย่างอ้อม ๆ โดยเรียกทาสที่กลับใจอย่างโอเนสิมัสว่า “ไม่ได้เป็นทาสอีกต่อไป แต่...เป็นพี่น้องที่รัก” ฟิเลโมน 16) แต่เพื่อแสดงให้เห็นว่าวิธีที่เราทำงาน “ประดับ” หรือ “เทิดพระเกียรติ” หลักคำสอนของพระเจ้า

กล่าวอีกนัยหนึ่ง งานของเราไม่ใช่หญิงงาม แต่เป็นสร้อยคอ หญิงงามคือพระกิตติคุณ - “พระคำรัสสอนของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” ดังนั้น คุณค่าความหมายที่สำคัญประการหนึ่งของงานทางโลกของเราคือวิธีที่เราทำงานจะเพิ่มหรือลดความน่าดึงดูดของพระกิตติคุณที่เราประกาศต่อผู้ไม่เชื่อ แน่นอนว่า สมมติฐานที่สำคัญคือ พวกเขารู้ว่าเราเป็นคริสเตียน ประเด็นหลักของพระคัมภีร์ตอนนี้จะพังทลายลงหากไม่มีอะไรให้งานของเรา “ประดับ” หรือ “เทิดพระเกียรติ” การคิดว่างานของเราจะถวายพระเกียรติสิริแต่พระเจ้า เมื่อผู้คนไม่รู้ว่าเราเป็นคริสเตียน ก็เหมือนกับการชื่นชมโฆษณาที่ดีในโทรทัศน์ที่ไม่เคยกล่าวถึงผลิตภัณฑ์ที่โฆษณาเลย ผู้คนอาจประทับใจแต่จะไม่ว่าจะซื้ออะไร

การกำจัดอุปสรรคขวางกั้นความเชื่อ

พระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งที่เปาโลเปิดเผยถึงบทบาทอันถ่อมตัวของงานของเราในความสัมพันธ์กับพระกิตติคุณคือ 1 เธสะโลนิกา 4:11-12 ข้อความที่ผู้เขียนเน้น มาจากข้อ 12 เขาบอกคริสตจักรว่า “และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เราทำกับท่านแล้ว เพื่อพวกท่านจะได้เป็นที่นับถือของคนภายนอก และไม่ต้องรบกวนใครเลย” ประเด็นตรงนี้ไม่ใช่ว่างานของเราจะช่วยใครให้รอด

ประเด็นคือถ้าเราใช้ชีวิตและทำงานอย่างดี อุปสรรคจะถูกกำจัดออกไป กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ งานที่ดีและซื่อสัตย์ไม่ใช่พระกิตติคุณแห่งความรอดของพระเจ้า แต่พนักงานขายรถคริสเตียนที่ไม่ซื่อสัตย์ ก็เป็นรอยต่างบนพระกิตติคุณและวางอุปสรรคขวางทางการเห็นความงดงามของพระคริสต์ และความเกียจคร้านอาจเป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่กว่าอาชญากรรม คริสเตียนควรเป็นที่รู้จักในสำนักงานของพวกเขาว่า คุณเป็นคนที่เขาจะไปหาได้เมื่อมีปัญหา แต่ไม่ใช่คนที่จะไปหาเมื่อมีปัญหาเรื่องงานที่ซับซ้อนหรือ? มันไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง คำสั่งในพระคัมภีร์คือ “ไม่ว่าพวกท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนทำต่อมนุษย์” (โคโลสี 3:23; ดูเพิ่มเติมในเอเฟซัส 6:7)

ดังนั้น วิธีที่สามที่เราให้ความสำคัญกับพระเจ้าในงานทางโลกของเรา คือการมีมาตรฐานความเป็นเลิศที่สูงมาก การมีความซื่อสัตย์สุจริต และการมีเมตตาริฉัตรที่เห็นได้ชัดเจน จนเราไม่วางอุปสรรคใด ๆ ในเส้นทางของพระกิตติคุณ แต่กลับเรียกให้ผู้คนสนใจความงดงามของพระคริสต์ที่ทำให้พึงพอใจทุกอย่าง เมื่อเราประดับพระกิตติคุณด้วยงานของเรา เราจะไม่ทำให้ชีวิตสูญเปล่า และเมื่อเราระลึกว่าเครื่องประดับนั้นเอง (งานของเราที่พึงพาพระเจ้า ถูกหล่อหลอมโดยพระเจ้า และยกย่องพระเจ้า) ถูกซื้อไว้สำหรับเราด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ และความงามที่เราประดับนั้นคือพระกิตติคุณแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เอง เมื่อนั้นงานทั้งสิ้นของเราอันเป็นเครื่องประดับประดับอย่างอ่อนโยนนี้จึงกลายเป็นการโอ้อวดในไม้กางเขน

4. เราให้ความสำคัญกับพระคริสต์ในงานทางโลกของเรา โดยการหาเงินได้มากพอที่จะทำให้เราไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น ในขณะที่มุ่งเน้นไปที่ประโยชน์ของงานของเรามากกว่ารางวัลทางการเงิน

พระเจ้าทรงตั้งพระทัยตั้งแต่ต้นว่า งานที่น่าพอใจจะดูแลให้สิ่งจำเป็นสำหรับเรา พระเจ้าทรงทำงานตั้งแต่ปฐมกาล (ปฐมกาล 2:2) และมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างตามพระฉายาของพระองค์ก็จะทำงาน ก่อนที่บาปจะเข้ามาในโลก งานนั้นจะปราศจากความไร้ประโยชน์และความคับข้องใจ งานจะผลาญรวมอย่างงดงามเข้ากับการจัดเตรียมอันอุดมของพระเจ้าเพื่อตอบสนองทุกความ

ต้องการ งานจะทำให้โลกตอบสนองความต้องการทางวัตถุของมนุษย์โดยไม่ทำลายโลก (ปฐมกาล 1:28) ในตอนแรก บ้านเกิดของมนุษย์เป็นส่วนผลไม้ ไม่ใช่ทุ่งนาแข่งกระต้างที่ต้องไถและเพาะปลูก “แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงให้ต้นไม้ทุกชนิดที่งามนำดูและนำกินงอกขึ้นจากพื้นดิน” (ปฐมกาล 2:9) ไม่เพียงเท่านั้น “มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลจากเอเดนรดสวนนั้น” (ข้อ 10)

งานที่มีความสุขก่อนการล้มลงในบาป จากนั้นก็เหงื่ออาบหน้าและความกังวล

ในเมืองบรมสุขเกษมซึ่งมีทุกอย่างพร้อม พระเจ้าตรัสในตอนแรกว่า “ยังไม่มีมนุษย์เพาะปลูกบนดิน” (ข้อ 5) จากนั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์จากดิน และในการทรงสร้างนั้น อาดัมกลายเป็นลูกที่ทำงานกับพระบิดาของเขในการดูแลสิ่งทรงสร้าง แก่นแท้ของงานไม่ใช่การหาเลี้ยงชีวิต พระเจ้าประทานพระองค์เองเป็นผู้จัดหาให้ มนุษย์เป็นอิสระ ไม่ใช่จากงาน แต่ในงาน ที่จะสร้างสรรค์โดยไม่ต้องวิตกกังวลว่าจะหาอาหารและเสื้อผ้าอย่างไร

สิ่งที่เปลี่ยนแปลงเมื่อบาปเข้ามาในโลก ไม่ใช่ว่ามนุษย์ต้องทำงาน แต่งานกลายเป็นเรื่องยากพร้อมความไร้ประโยชน์และความคับข้องใจของการทรงสร้างที่ล้มลงในบาป องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับอาดัมว่า:

“เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพยุตของภรรยาและกินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วยความทุกข์ลำบากตลอดชีวิต ต้นไม้และพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นบนดินแก่เจ้า และเจ้าจะกินพืชตามท้องทุ่ง เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่ออาบหน้า จนเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้าถูกนำมาจากดิน และเพราะเจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับเป็นผงคลีดินดังเดิม” (ปฐมกาล 3:17-19)

เมื่อชายและหญิงเลือกที่จะพึ่งพาตนเองและปฏิเสธการนำทางและการจัดเตรียมของพระบิดา พระเจ้าได้ทรงทำให้พวกเขาตกอยู่ภายใต้สิ่งที่พวกเขาเลือก นั่นคือให้พวกเขาต้องพึ่งพาตนเอง ตั้งแต่นั้นไป พระองค์ตรัส ถ้าเจ้ากินมันจะเป็นเพราะเจ้าทำงานหนักจนเหงื่ออาบหน้า ดังนั้นพวกเขาจึงถูกขับไล่ออกจากสวนแห่งงานที่มีความสุข ไปสู่พื้นดินแห่งการทำงานที่วิตกกังวล

คำสาปที่เราอยู่ภายใต้ทุกวันนี้ไม่ใช่ที่เราต้องทำงาน คำสาปคือ ในงานของเรา เราต่อสู้กับความเหนื่อยล้า ความคับข้องใจ ความทายนะและความวิตกกังวล ทั้งหมดนี้เป็นภาระหนักสองเท่า เพราะตอนนี้ เราต้องทำให้ตัวเองมีชีวิตอยู่รอด โดยการทำงานหนักนี้เอง “เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วยความทุกข์ ลำบากตลอดชีวิต เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่ออาบหน้า”

พระคริสต์ทรงรับคำสาปไว้กับพระองค์เอง และเรากำลังได้รับการปลดปล่อย แต่พระคริสต์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อยกคำสาปออกจากประชากรของพระองค์ หรือท้อหรือ? ใช่แล้ว “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นการสาปแช่งแห่งธรรมบัญญัติ โดยการทรงถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ต้องถูกสาปแช่ง’” (กาลาเทีย 3:13) อย่างไรก็ตาม คำสาปไม่ได้ถูกยกออกไปทั้งหมดในทันที พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเป็นขั้นตอน พระคริสต์ได้ทรงโจมตีความชั่วร้ายจนถึงตาย เมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปและเป็นขึ้นจากตาย แต่ไม่ใช่ว่าศัตรูทั้งหมดถูกสยบไว้ใต้พระบาทของพระองค์ตัวอย่างเช่น ความตายยังคงเป็นส่วนหนึ่งของคำสาปแช่งที่เรายังคงประสบอยู่ พระคริสต์ทรงเอาชนะความตายเพื่อประชากรของพระองค์แล้ว แต่ชัยชนะนี้เป็นเพียงบางส่วนในปัจจุบัน เรายังคงต้องตาย แต่ “เหลือใน” ของความตาย หรือความสิ้นหวังของความตาย ได้ถูกขจัดออกไปแล้ว เพราะบาปของเราได้รับการอภัยในพระคริสต์และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว (1 โครินธ์ 15:54-55)!

ในทำนองเดียวกัน เรายังคงต้องทำงานหนักเพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต พระคริสต์ตรัสว่า “อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้ แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” (มัทธิว 6:25, 32-33) พระองค์ตรัสว่า “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก” (มัทธิว 11:28) พระองค์ตรัสว่า “จงมั่นคงอยู่ อย่าหวั่นไหว จงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา

ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า การตรากตรำของท่านจะไม่ไร้ประโยชน์” (1 โครินธ์ 15:58) พูดอีกอย่างคือ พระเจ้าไม่ต้องการให้ลูกของพระองค์แบกภาระด้วยความขุ่นเคืองใจ ความไร้ประโยชน์ และความเหนื่อยล้าจากการทำงาน พระองค์ตั้งใจจะยกค่าจ้างส่วนใหญ่ออกจากเรา แม้ในยุคนี

เมืองบรมสุขเกษมณนั้นยังมาไม่ถึง

แต่เช่นเดียวกับที่ความตายจะยังคงเป็นความจริงจนถึงวาระสุดท้ายของยุคนี้ เราก็ต้องทำงานในยุคที่ล้มลงนี้ท่ามกลางอุปสรรคมากมายที่ทำให้งานนั้นยากลำบาก เรายังไม่อาจกลับไปสู่สวนเอเดนและเก็บผลไม้ในสวนของผู้อื่นได้นั้นคือความผิดพลาดที่พวกเขาทำในเมืองเธสะโลนิกา บางคนลาออกจากงานและอยู่เฉยๆ เพราะคิดว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในเร็ววัน สวรรค์อยู่แค่เอื้อม ดังนั้นเปาโลจึงเขียนถึงพวกเขาว่า “ถ้าใครไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน เพราะเราได้ยินว่ามีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกียจคร้าน ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น เรากำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ให้เขาทำงานด้วยใจสงบและหาเลี้ยงชีพเอง” (2 เธสะโลนิกา 3:10-12) คนที่มีร่างกายแข็งแรงแต่เลือกที่จะอยู่เฉยๆ และกินผลจากเหงื่อของผู้อื่นนั้นกำลังกบฏต่อแบบแผนของพระเจ้า หากเราสามารถทำได้ เราควรหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง

แล้วคริสเตียนจะถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ในการทำงาน “เพื่อหาเลี้ยงชีพตนเอง” ได้อย่างไร? ประการแรก ด้วยการยอมจำนนต่อแบบแผนของพระเจ้าสำหรับยุคนี้ นี่เป็นการกระทำแห่งการเชื่อฟังที่ถวายเกียรติแด่สิทธิอำนาจของพระองค์ ประการที่สอง ด้วยการขจัดสิ่งที่เป็นอุปสรรคสำหรับผู้ไม่เชื่อ ซึ่งอาจมองว่าการพึ่งพาผู้อื่นอย่างเกียจคร้านของคริสเตียนเป็นหลักฐานว่า พระเจ้าของเราไม่คู่ควรที่จะติดตาม “จงทำงานด้วยมือของตนเอง...เพื่อพวกท่านจะได้เป็นหนี้บื้อของคนภายนอก และไม่ต้องรบกวนใครเลย” (1 เธสะโลนิกา 4:11-12) เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการทำมาหากินเลี้ยงชีพตนเอง เพราะนี่เป็นการเปิดทางให้คนที่ไม่ใช่คริสเตียนได้เห็นพระคริสต์อย่างที่เราองค์ทรงเป็นจริงๆ คริสเตียนที่ไร้จุดหมายและไม่

เกิดผลนั้นขัดแย้งกับพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรค์ มีจุดประสงค์ ทรงฤทธานุภาพ และเปี่ยมด้วยพระเมตตาที่เรารัก พวกเขาจึงใช้ชีวิตอย่างสุญเปล่า

อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสลายได้

ประการที่สาม เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการหาเลี้ยงชีพของตนเองเมื่อเราไม่ได้มุ่งเน้นที่ผลกำไรทางการเงิน แต่มุ่งเน้นที่ประโยชน์ที่ผลิตภัณ์หรือบริการของเราที่จะนำมาสู่สังคม นี่เป็นเรื่องที่ขัดแย้งกันเอง ผมกำลังพูดว่า ใ้เราควรวางเงินให้เพียงพอกับความต้องการของเรา แต่ก็ไม่ เราไม่ควรทำห้สิ่งนั้นเป็นจุดมุ่งหมายหลักที่เราทำงาน หนึ่งในสิ่งสุดประหลาดใจที่พระเยซูเคยตรัสคือ “อย่าทำงานเพื่อแสวงหาอาหารที่เสื่อมสลายได้ แต่จงแสวงหาอาหารที่คงทนอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะมอบให้กับพวกท่าน” (ยอห์น 6:27) อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสลายได้! “อาหารที่เสื่อมสลายได้” หมายถึงอาหารและปัจจัยทั่วไปทั้งหมด นี่เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจ! ดูเหมือนพระคัมภีร์ตรงนี้จะกล่าวตรงกันข้ามกับสิ่งที่ผมกำลังพูด พระเยซูหมายความว่าอย่างไร?

เราทราบจากสิ่งที่เราได้เห็นมาทั้งหมดว่า พระเยซูไม่ได้หมายความว่า การทำมาหาเลี้ยงชีพและกินอาหารของตนเองเป็นสิ่งผิด ดังนั้น พระองค์จึงหมายความว่า เมื่อเราทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสลายได้ เราควรรู้สึกชัดเจนว่า เราไม่ได้ทำงานเพื่อสิ่งนั้น แต่เพื่อบางสิ่งที่มากกว่า กล่าวอีกนัยหนึ่ง อย่ามุ่งเน้นที่สิ่งของฝ่ายวัตถุในการทำงานของคุณ อย่าทำงานเพียงเพื่อมองหาลิงของที่เสื่อมสลายได้ที่คุณสามารถซื้อด้วยรายได้ของคุณ จงทำงานโดยไม่ได้มุ่งเน้นที่เงินเป็นหลัก แต่มุ่งเน้นที่ความเป็นประโยชน์ของคุณ จงทำงานโดยมุ่งหวังที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วยสิ่งที่คุณทำหรือผลิต

พระคริสต์ได้ทรงยกคำสาปแช่งของการทำงานไปแล้ว พระองค์ทรงแทนที่การทำงานอย่างวิตกกังวลด้วยความไว้วางใจในพระสัญญาของพระเจ้าที่จะดูแลความต้องการของเรา (ฟิลิปปี 4:19) และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงได้ทรงปลุกความปรารถนาที่แตกต่างในงานของเรา เราหันไปสู่การทรงเรียกของพระเยซูด้วยความยินดี: จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วอาหารที่เสื่อมสลายได้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่เจ้า ดังนั้น อย่า

ทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญได้ จงลงแรงทำงานเพื่อรักผู้คนและถวายเกียรติแด่พระเจ้า จงคิดหาวิธีใหม่ๆ ที่จะทำให้งานของคุณเป็นพระพรแก่ผู้อื่น หยุดคิดถึงผลกำไรเป็นหลัก และให้คิดถึงเป็นหลักกว่า ผลิตภัณฑ์หรือบริการของคุณจะเป็นประโยชน์ได้อย่างไร

ทำธุรกิจของคุณ แต่อย่าผูกมัดตัวเองกับมัน

คุณจะตื่นนอนตอนเช้าและไปทำงานโดยไม่ทำเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญได้ - นั่นคือไม่ได้ทำเพื่อผลกำไรเป็นหลักได้อย่างไร? นี่เป็นการค้นพบทางจิตวิญญาณอย่างแท้จริง ซึ่งต้องอาศัยการอธิษฐานและความปรารถนาอย่างมาก คำอธิบายของผมไม่สามารถทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้นได้ แต่บางทีพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจใช้ถ้อยคำเหล่านี้เพื่อช่วยให้คุณก้าวหน้าไปในการแสวงหาของคุณ เปาโลกล่าวใน 1 โครินธ์ 7:30-31 ว่าเนื่องจากเราอยู่ในเวลาที่เร่งด่วนมาก “บรรดาคนที่ซื้อ ก็เหมือนกับว่าไม่มีอะไรเลย และพวกที่ขายของโลกนี้ ก็เหมือนกับว่าไม่ได้ใช้อย่างเต็มที่ เพราะระบอบของโลกนี้กำลังล่องไป” ผมคิดว่า นี่เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะพูดว่า ใช้ จงทำงาน แต่อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญได้ ไปซื้อเถิด แต่ทำตัวเหมือนไม่มีสินค้า ทำธุรกิจของคุณ แต่อย่าผูกมัดตัวเองกับมัน ผลลัพธ์ทางการเงินของการทำธุรกิจเหล่านี้ไม่ใช่ชีวิตของคุณ

สมมติว่าคุณเป็นนายหน้าซื้อขายหุ้น

สมมติว่าคุณเป็นนายหน้าซื้อขายหุ้นที่เป็นคริสเตียนและได้เห็นตลาดหุ้นร่วง การที่คุณไม่ได้ทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญได้นั้นหมายความว่า ชีวิตที่แท้จริงของคุณไม่ได้ตกอยู่ในอันตราย สันติสุขและความชื่นชมยินดีของคุณไม่ได้ถูกทำลาย ความตั้งใจของคุณที่จะทำดีที่สุดเพื่อลูกค้าของคุณยังคงเหมือนเดิม - แม้ว่า คุณจะแนะนำให้พวกเขาออกจากตลาดและใช้เงินของพวกเขาในทางอื่นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า คุณไม่ได้ทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญได้ เป้าหมายของคุณคือการชื่นชมยินดีในการที่พระคริสต์ทรงได้รับการยกย่องในวิธีที่คุณทำงาน พระเยซูตรัสว่า “เรามีอาหารรับประทานที่พวกท่านไม่รู้ อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามาและทำให้งานของพระองค์สำเร็จ ” (ยอห์น 4:32-34) พวกเราที่เข้ามาหาท่านไม่ควรมุ่งเน้น

ที่อาหารที่เสื่อมสูญได้เป็นหลัก - ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ดูแล เราควร มุ่งเน้นที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงส่งเรามาแทน และ พระประสงค์ของพระองค์คือให้เราเห็นพระองค์เป็นชุมทรัพย์ที่มีค่าเหนือ สิ่งอื่นใดและดำเนินชีวิตเช่นนั้น

นายหน้าซื้อขายหุ้นที่เป็นคริสเตียนจะกล่าวในยามตลาดกำลังร่วงว่า “อาหารหลักที่ผมต้องการจากงานนี้ยังคงอยู่ ผมหิวกระหายที่จะผ่านการ ทดสอบความเชื่อนี้และมีความสงบใจอย่างลึกซึ้งในความประเสริฐและ ฤทธานุภาพของพระคริสต์มากกว่าสิ่งอื่นใด ผมหิวกระหายที่จะชื่นชมยินดีใน พระนามของพระองค์ที่ได้รับการยกย่องเมื่อผู้อื่นเห็นท่าทีและความซื่อสัตย์ ของผม และถวายพระสิริแด่พระคริสต์” และเพื่อเป้าหมายปลายทางเช่นนั้น เขาจึงทำงานเพื่ออาหารที่คงอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์ เขาทำงาน ตั้งแต่เช้าเพื่อ อธิษฐานและใคร่ครวญ ยึดมั่นพระคริสต์ในใจตลอดทั้งวัน ในความมั่นคง เช่นนั้น เขาคิดถึงประโยชน์ของผู้อื่นและรับใช้พวกเขา นั่นคือชีวิตที่มหัศจรรย์ ไม่ใช่ชีวิตที่สูญเปล่า

พระเยซูทรงเรียกเราให้เป็นคนต่างดาวและผู้พลัดถิ่นมาอยู่ในโลกนี้ ไม่ใช่ด้วยการพาเราออกจากโลก แต่ด้วยการเปลี่ยนแปลงที่รากฐานว่าเรา มองโลกอย่างไรและเราทำงานในโลกนี้อย่างไร หากเราเพียงแค่ทำงานเพื่อ หาเลี้ยงชีพ - หากเราทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญได้ - เราจะใช้ชีวิตอย่าง สูญเปล่า แต่หากเราทำงานด้วยความเชื่อมั่นอันหอมหวานว่า พระเจ้าจะ ตอบสนองความต้องการทั้งหมดของเรา - ว่าพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อซื้อพระพรทุกประการที่เราเองไม่สมควรได้รับ - แล้วการลงแรงทำงาน ทั้งหมดของเราจะเป็นการลงแรงทำงานด้วยความรัก และเป็นการโอ้อวดใน ไม่กางเขนเท่านั้น

5. เราถวายเกียรติแด่พระคริสต์ในงานทางโลกของเราด้วยการหาเงินโดยมี ความปรารถนาที่จะใช้เงินของเราเพื่อทำให้ผู้อื่นชื่นชมยินดีในพระเจ้า ทุกสิ่งที่ผมกล่าวในบทที่ 7 มีสันนิษฐานว่า เรามีเงินที่จะใช้ด้วยวิธีสุดโต่งเพื่อ แสดงว่าพระคริสต์ทรงเป็นชุมทรัพย์ของเรา ไม่ใช่เงิน แต่เงินไม่ได้ถ่วงใจ บ่นตันไม้ เราต้องทำงานเพื่อหาเงิน เราให้บริการบางอย่างหรือผลิตสินค้า

บางอย่างที่ผู้อื่นจะจ่ายเงินซื้อ ดังนั้น ประเด็นของผมในที่นี้คือ ขณะที่เราทำงาน เราควรฝึกถึงวิธีใช้เงินส่วนเกินของเราเพื่อทำให้ผู้อื่นยินดีในพระเจ้า แน่แน่นอนว่าเราควรใช้เงินทั้งหมดของเราเพื่อทำให้ผู้อื่นยินดีในพระเจ้า ในแง่ที่ว่า ทั้งชีวิตของเรามีเป้าหมายนี้ แต่ประเด็นในที่นี้คือ งานทางโลกของเราสามารถกลายเป็นพระพรที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างยั่งยืนต่อโลกได้ หากเรามุ่งหมายที่จะนำรายได้ที่เราไม่จำเป็นต้องใช้สำหรับตัวเอง (และเรามีความจำเป็นน้อยกว่าที่เราคิดมาก) ไปตอบสนองความจำเป็นของผู้อื่นในพระนามของพระเยซู

ผู้ที่มึร่างกายแข็งแรงและมีรายได้ช่วยเหลือเหยื่อผู้สูญเสีย

พระเจ้าตรัสอย่างชัดเจนว่าเราควรทำงานเพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นให้แก่ผู้ที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ เป็นความจริงที่ว่าทุกคนควรทำงานถ้าสามารถทำได้ และโดยทั่วไป ถ้าคุณทำงาน คุณจะมึสิ่งที่คุณจำเป็นต้องมี “คนที่โภชนาของตนจะมีอาหารบริบูรณ์” (สุภาษิต 12:11) แต่กฎทั่วไปนี้ไม่ได้เป็นสัจธรรมที่เป็นจริงเสมออย่างไม่มีข้อยกเว้น ความแห้งแล้งอาจเกิดขึ้นกับฟาร์มของคุณ โจรอาจลักขโมยสิ่งที่คุณหามาได้ ความพิการอาจทำให้ความสามารถในการหาเงินของคุณสิ้นสุดลง ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของคำสาปแช่งที่บาปนำเข้ามาในโลก แต่ในพระเมตตาของพระเจ้า พระองค์ทรงประสงค์ให้งานของผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงนั้นตอบสนองความจำเป็นของผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ โดยเฉพาะในยามยากลำบาก

พระคัมภีร์สามตอนทำให้เรื่องนี้ชัดเจน ใน 1 ทิโมธี 5:8 เปาโลพูดกับลูกและหลานเกี่ยวกับหญิงม่ายสูงอายุว่า “ถ้าผู้ใดไม่เลี้ยงดูญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในครัวเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่เชื่อ” ในกิจการ 20:35 เปาโลกล่าวถึงการลงมือทำงานของตนเองว่า “ข้าพเจ้าวางแบบอย่างให้ท่านแล้วในทุกเรื่อง เพื่อให้เห็นว่าโดยการตรวจตรางานแบบเดียวกันนี้ เราต้องช่วยพวกที่มีกำลังน้อย และระลึกถึงพระวณะของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่พระองค์ตรัสว่า ‘การให้เป็นที่เหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’” จากนั้นในเอเฟซัส 4:28 เปาโลไม่พอใจที่จะกล่าวเพียงว่า “จงทำงาน อย่าขโมย!” เขาถึงขั้นกล่าวว่า “คนที่เคยขโมยก็

อย่าขโมยอีกต่อไป แต่จงใช้มือของตนตรากตรำทำงานที่ดีดีกว่า เพื่อจะได้มีอะไรแจกจ่ายให้คนที่มีความจำเป็น” คุณสามารถขโมยเพื่อให้ได้มา หรือคุณสามารถทำงานเพื่อให้ได้มา หรือทำงานเพื่อให้ได้มาเพื่อให้กับผู้อื่นได้ สิ่งนี้ทำให้โลกมองพระเจ้ายิ่งใหญ่ เมื่อเราเลือกทางที่ 3 ซึ่งมาจากความยินดีในความประเสริฐของพระเจ้า

6. เราถวายเกียรติแด่พระคริสต์ในงานทางโลกของเรา ด้วยการปฏิบัติต่อเครือข่ายความสัมพันธ์ที่งานสร้างขึ้น เสมือนเป็นของขวัญจากพระเจ้าที่จะได้รับความรัก ด้วยการแบ่งปันพระกิตติคุณและด้วยการลงมือช่วยเหลือในทางปฏิบัติ

ผมพูดเรื่องนี้เป็นประการสุดท้าย ไม่ใช่เพราะสำคัญน้อยที่สุด แต่เพราะบางคนที่พูดเรื่องนี้อันดับแรกไม่เคยพูดอะไรอื่นเกี่ยวกับความสำคัญของงานทางโลกเลย ผมเคยทำผิดพลาดแบบนี้เอง การประกาศส่วนตัวมีความสำคัญมากจนทำให้คิดว่ามันเป็นสิ่งสำคัญเพียงอย่างเดียวในชีวิต แต่เราได้เห็นแล้วว่า พระคัมภีร์เน้นย้ำมากเกี่ยวกับการประดับประดาพระกิตติคุณ ไม่ใช่เพียงแค่การพูดพระกิตติคุณเท่านั้น แต่ตอนนี้ผมอยากจะพูดว่าการพูดข่าวประเสริฐของพระคริสต์เป็นส่วนหนึ่งของเหตุผลที่พระเจ้าทรงวางคุณไว้ในงานของคุณ พระองค์ทรงให้คุณเข้าไปในผืนผ้าแห่งชีวิตของผู้อื่นเพื่อที่คุณจะบอกพระกิตติคุณแก่พวกเขา หากปราศจากสิ่งนี้ พฤติกรรมการประดับประดาทั้งหมดของเราอาจขาดสิ่งเดียวที่จะทำให้พระกิตติคุณเป็นการให้ชีวิต

การทรงเรียกของคริสเตียนรวมถึงการทำให้ปากของเขาหรือเธอเป็นน้ำพุแห่งชีวิต “ปากของคนชอบธรรมเป็นน้ำพุแห่งชีวิต” (สุภาษิต 10:11) ความเชื่อมโยงกับชีวิตนิรันดร์คือความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ความรู้สึกดี ๆ เกี่ยวกับคุณในฐานะพนักงานที่ดีจะไม่ช่วยให้ใครรอดได้ ผู้คนจำเป็นต้องรู้จักพระกิตติคุณ ซึ่งเป็นถ้อยคำของพระเจ้าที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ (โรม 1:16) “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์” (โรม 10:17)

คริสตจักรยุคแรกเป็นกลุ่มคนที่ “ประกาศพระกิตติคุณ” พวกเขาพูดข่าวประเสริฐ เมื่อผู้เชื่อถูกขับไล่ออกจากกรุงเยรูซาเล็มเพราะการข่มเหง

หลังการพลีชีพของสเทเฟน พวกเขา “เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น” – ซึ่งตามตัวอักษรคือ “ประกาศข่าวประเสริฐหรือประกาศพระกิตติคุณ” (กิจการ 8:4) พระกิตติคุณอยู่บนริมฝีปากของพวกเขาในความสัมพันธ์ใหม่ทั้งหมด อัตลักษณ์ของพวกเขาคือ “นักประกาศ” “แต่พวกท่านเป็นพงศ์พันธุ์ที่ทรงเลือกสรร เป็นพวกบุโรหิตหลวง เป็นชนชาติบริสุทธิ์ เป็นประชากรอันเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า เพื่อให้พวกท่านประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่าง อันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2:9) พวกเขาได้รับอย่างเปล่า ๆ พวกเขาจึงให้อย่างเปล่า ๆ

พวกเขาถูกกระตุ้นใจโดยพระวจนะของพระเยซูเกี่ยวกับคุณค่าของชีวิตมนุษย์คนเดียว “เขาจะได้ประโยชน์อะไรถ้าได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน คนนั้นจะเอาอะไรไปแลกชีวิตของตนกลับคืนมา?” (มาระโก 8:36-37) พวกเขาารู้สึกถึงความจริงจังของสิ่งที่ซี.เอส. ลูอิส พูดอีกยี่สิบศตวรรษต่อมา เมื่อเขาพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการนำจิตวิญญาณหนึ่งดวงมาหาพระคริสต์กับคุณค่าของอาชีพของเขาเองในฐานะนักวิชาการวรรณคดีอังกฤษที่ออกซ์ฟอร์ด

“คริสเตียนจะให้ความสำคัญกับวรรณกรรมน้อยกว่าคนนอกศาสนาที่มีวัฒนธรรม ผู้ไม่เชื่อมักจะทำให้ประสบการณ์ทางสุนทรียศาสตร์ของเขากลายเป็นศาสนาชนิดหนึ่งเสมอ และโดยทั่วไป เขาปรารถนาที่จะรักษาความสูงส่งกว่าของเขาเหนือคนส่วนใหญ่ที่หันไปหาหนังสือเพื่อความบันเทิงเท่านั้น แต่คริสเตียนรู้ตั้งแต่แรกว่าความรอดของจิตวิญญาณเพียงดวงเดียวสำคัญกว่าการผลิตหรือการอนุรักษ์มหากาพย์และโศกนาฏกรรมทั้งหมดในโลก และสำหรับความสูงส่งกว่านั้น เขารู้ว่าคนสามัญซึ่งรวมถึงคนยากจนส่วนใหญ่ อาจรวมถึงผู้สูงส่งส่วนใหญ่ด้วย”⁴

ประเด็นสำคัญไม่ใช่ว่าลูอิสลาออกจากงานแล้วกลายเป็นนักเทศน์เต็มเวลา และไม่ใช่ว่าคุณควรทำเช่นนั้น แต่ประเด็นคือ เขามองเห็นความหมายของงานของเขาในมุมมองที่ถูกต้อง และรู้ว่ามีหลายสิ่งที่ทำให้งานนั้นมีความ

4 ซี. เอส. ลูอิส, “Christianity and Literature,” ใน *Christian Reflections* (แกรนต์ ราปิตส์, มิชิแกน: เอิร์ดแมนส์, 1967), 10.

สำคัญ นอกเหนือจากหัวใจที่เรารู้สึกว่าถึงก่อนหน้า⁵ ลูอิสจะเพิ่มว่า อาชีพของเขาได้สร้างความสัมพันธ์ที่เขาสามารถประกาศข่าวประเสริฐได้ ครั้งหนึ่งเมื่อเขาถูกวิจารณ์ว่าทำให้พระกิตติคุณดูแย่เกินไป เขาตอบกลับผู้วิจารณ์ว่า:

[เขา] จะเป็นนักวิจารณ์ที่มีประโยชน์มากกว่าถ้าเขาแนะนำวิธีการศึกษาด้วย นอกเหนือจากการแฉแสร้งสารพัดโรคภัย เขาเองทำงานแบบนี้ได้อย่างไร? เขาใช้อะไร และประสบความสำเร็จแค่ไหน เมื่อเขาพยายามเปลี่ยนใจคนส่วนใหญ่ในเมืองของเขา ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของร้านทนายความ นายหน้าอสังหาริมทรัพย์ สัปเหร่อ ตำรวจ และช่างฝีมือ?⁶

อาจมีอีกสิ่งหนึ่งที่ควรกล่าวถึงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากที่ซึ่งเราอาศัยและทำงานอยู่ สำหรับหลาย ๆ คน การก้าวไปสู่พันธกิจและการแสดงความเมตตาจะไม่ใช่ออกจากงานของคุณ แต่เป็นการนำงานของคุณไปยังส่วนอื่นของโลกที่มีความขัดสนมากกว่าและเข้าถึงได้ยากกว่า คริสเตียนควรถามตัวเองอย่างจริงจังว่าอาชีพของพวกเขาทำอะไร และควรทำอาชีพนั้นที่ไหน เราไม่ควรสันนิษฐานว่าครู ช่างไม้ โปรแกรมเมอร์คอมพิวเตอร์ ผู้จัดการ นักบัญชี แพทย์ และนักบินควรทำงานในอเมริกา อาชีพเหล่านั้นอาจใช้ประโยชน์ได้ดีกว่าในประเทศที่เข้าถึงได้ยาก หรือในสถานที่ซึ่งความยากจนทำให้การเข้าถึงพระกิตติคุณเป็นไปได้ยาก ด้วยวิธีนี้ เครื่องช่วยความสัมพันธ์ที่เกิดจากงานของเราจะไม่เพียงแต่มีความสำคัญเชิงกลยุทธ์ แต่ยังนำไปอย่างมีจุดมุ่งหมายด้วย

บทสรุป

สรุปได้ว่า งานทางโลกไม่ใช่สิ่งสูญเปล่าเมื่อเราให้ความสำคัญกับพระคริสต์ตั้งแต่ 8 โมงเช้าถึง 5 โมงเย็น น้ำพระทัยของพระเจ้าในยุคนี้คือ ให้ประชากรของพระองค์กระจายออกไปเหมือนเกลือและความสว่างในทุกอาชีพที่ถูกกฎหมาย จุดมุ่งหมายของพระองค์คือให้เป็นที่ยอมรับ เพราะการรู้จักพระองค์

5 ซี. เอส. ลูอิส, “Rejoinder to Dr. Pittenger,” ใน *God in the Dock: Essays on Theology and Ethics* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1970), 183.

คือชีวิตและความชื่นชมยินดี พระองค์ไม่ได้เรียกเราออกจากโลก พระองค์ไม่ได้เอาความจำเป็นในการทำงานออกไป พระองค์ไม่ได้ทำลายสังคมและวัฒนธรรม ผ่านทางธรรมิกชนที่กระจัดกระจายของพระองค์ พระองค์แผ่ขยายความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะให้พระองค์ยิ่งใหญ่สูงสุดในทุกสิ่งเพื่อความชื่นชมยินดีของมนุษยชาติ ถ้าคุณทำงานเหมือนโลก คุณจะทำให้ชีวิตสูญเปล่า ไม่ว่าคุณจะร่ำรวยแค่ไหนก็ตาม แต่ถ้างานของคุณสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์แห่งการไถ่บาปและเป็นเครื่องประดับพระกิตติคุณแห่งพระเกียรติสิริของพระคริสต์ ความพึงพอใจของคุณจะคงอยู่นรันดร์ และพระเจ้าจะทรงได้รับการยกย่องในความชื่นชมยินดีของคุณ

พระบารมีของพระคริสต์ในการ เผยแพร่วางศาสนาและพระเมตตา: คำวิงวอนถึงคนรุ่นนี้

พระเจ้ากำลังเข้ามาใกล้พวกคุณบางคน พระองค์เหมือน “นักร่ำแห่งสวรรค์” ที่ตั้งพระทัยจะทำให้คุณมีความสุขมากขึ้นในงานที่อันตรายและเป็นงานยากที่ไม่มีใครอยากทำ มิชชันนารีและผู้รับใช้แห่งพันธกิจที่สำแดงความเมตตาไม่ได้มาจากที่ไหนกลางอากาศ พวกเขามาจากคนเช่นคุณ คนที่ตะลึงในพระเกียรติสิริของพระเจ้าและหยุดชะงักอยู่กับที่ บางครั้งมันเกิดขึ้นเมื่อคุณกำลังมุ่งไปในทิศทางตรงกันข้ามพอดี

พระเจ้าทรงจับอโดนิรัม จัดสันให้ไปพม่าได้อย่างไร

นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับอโดนิรัม จัดสัน มิชชันนารีคนแรกจากอเมริกาที่เดินทางไปต่างประเทศ เขาเล่นเรือพร้อมภรรยาเมื่ออายุ 23 ปี ในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1812 หลังแต่งงานได้เพียง 12 วัน เขาใช้ชีวิตที่เหลือจนถึงปี 1850 “ทุกข์ทรมานแต่ชื่นชมยินดีเสมอ” เพื่อนำพม่าเข้าสู่อิทธิพลของพระคริสต์และทำให้ผู้คนมีความสุขในพระเจ้าตลอดไป แต่ก่อนอื่นพระเจ้า

ต้องเปลี่ยนทิศทางของเขา และพระองค์ทรงทำในแบบที่ทำให้จัดสันตะสิงจนไม่มีวันลืมการทรงนำของพระเจ้าในการกลับใจของเขา¹

จัดสันเป็นลูกศิษยาภิบาล เขาเป็นเด็กที่ฉลาดหลักแหลม แม่ของจัดสันสอนให้เขาอ่านหนังสือได้ภายในหนึ่งสัปดาห์ตอนอายุสามขวบ เพื่อให้พ่อประหลาดใจเมื่อกลับจากการเดินทาง² เมื่ออายุ 16 ปี เขาเข้าเรียนที่วิทยาลัยโรดไอแลนด์ (ต่อมาคือมหาวิทยาลัยบราวน์) ในฐานะนักศึกษาชั้นปีที่สอง และจบการศึกษาด้วยคะแนนสูงสุดของชั้นเรียนอีกสามปีต่อมาในปีค.ศ. 1807

การเบี่ยงเบนจากพระเจ้า

สิ่งที่พ่อแม่ผู้เคร่งศาสนาของเขาไม่รู้ก็คือ โอดินิรั่มกำลังถูกล่อลวงให้ออกห่างจากความเชื่อโดยเพื่อนนักศึกษาชื่อเจคอบ อิมส์ ซึ่งเป็นผู้นับถือลัทธิเทวนิยม³ เมื่อสำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย จัดสันก็ไม่มีความเชื่อในคริสต์ศาสนาแล้ว เขาปิดบังเรื่องนี้จากพ่อแม่จนกระทั่งวันเกิดอายุ 20 ปี ในวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1808 เมื่อเขาทำให้พวกท่านใจสลายด้วยการประกาศว่าเขาไม่เชื่ออีกต่อไปแล้ว เขาต้องการจะเขียนบทละครและตั้งใจจะไปนิวยอร์ก ซึ่งเขาก็ทำเช่นนั้นหกวันต่อมา โดยขี่ม้าที่พ่อแม่ขอให้ในฐานะส่วนหนึ่งของมรดก

มันไม่ได้เป็นชีวิตในฝันอย่างที่เขาคิด เขาไปพร้อมกับคณะละครเร่ และตามที่เขากล่าวในภายหลังว่า เขาใช้ “ชีวิตที่ประมาทและเร่ร่อน หาทิ่พักผ่อนแต่จะหาได้ และหลอกเจ้าของที่พักเมื่อมีโอกาส”⁴ ความรังเกียจในสิ่งที่เขา

1 สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับโอดินิรั่ม จัดสัน ดู John Piper, *Filling Up the Afflictions of Christ: The Cost of Bringing the Gospel to the Nations in the Lives of William Tyndale, Adoniram Judson, and John Paton, The Swans Are Not Silent* (Wheaton, IL: Crossway, 2009)

2 คอร์ทนี แอนเดอร์สัน, *To the Golden Shore: The Life of Adoniram Judson* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1956), หน้า 14.

3 ลัทธิเทวนิยมคือ “ความเชื่อที่อาศัยเหตุผลเพียงอย่างเดียวว่ามีพระเจ้าผู้ทรงสร้างจักรวาลแล้วทอดทิ้งมันไป โดยไม่ควบคุมชีวิต ไม่มีอิทธิพลต่อปรากฏการณ์ธรรมชาติ และไม่ให้การเปิดเผยที่เหนือธรรมชาติ” *The American Heritage Dictionary of the English Language*, 4th ed. (Boston: Houghton Mifflin, 2000).

4 แอนเดอร์สัน, *To the Golden Shore*, หน้า 41.

พบที่นั่น เป็นจุดเริ่มต้นของการทรงนำอันน่าอัศจรรย์หลายอย่าง พระเจ้ากำลังเข้ามาใกล้โอดีนัม จัดสัน

เขาไปเยี่ยมลุงเอฟราอิมที่เซฟฟีลด์ แต่กลับพบ “ชายหนุ่มผู้เคร่งศาสนา” ที่นั่นแทน ซึ่งทำให้เขาประหลาดใจกับความมั่นคงในความเชื่อคริสเตียนโดย “ไม่เคร่งครัดและไม่ชอบบอกคำสั่ง”⁵ แปลกที่เขาพบชายหนุ่มคนหนึ่งที่นั่นแทนที่จะพบลุงซึ่งเขาตั้งใจจะมาพบ

คืนที่ไม่มีวันลืม

คืนถัดมา เขาพักที่โรงแรมเล็กๆ ในหมู่บ้านที่เขาไม่เคยไปมาก่อน เจ้าของโรงแรมขอโทษว่า การนอนของเขาอาจถูกรบกวน เพราะมีชายป่วยหนักอยู่ในห้องถัดไป ตลอดทั้งคืน จัดสันได้ยินเสียงคนเดินเข้าออก เสียงกระซิบ เสียงครวญคราง และเสียงหายใจ มันทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจที่คิดว่าชายในห้องถัดไปอาจไม่พร้อมที่จะตาย เขาสงสัยเกี่ยวกับตัวเองและมีความคิดน่ากลัวเกี่ยวกับความตายของตัวเอง เขารู้สึกโง่เขลา เพราะผู้นับถือลัทธิเทวนิยมที่ดีไม่ควรมีความกระวนกระวายเช่นนี้

เมื่อเขากำลังจะออกไปในตอนเช้า เขาถามว่าชายในห้องถัดไปดีขึ้นหรือไม่ “เขาเสียชีวิตแล้ว” เจ้าของโรงแรมตอบ จัดสันรู้สึกสะเทือนใจกับความจริงที่ว่าทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว ขณะที่กำลังจะออกไป เขาถามว่า “คุณรู้ไหมว่าเขาเป็นใคร” “อ้อ รู้สิ ชายหนุ่มจากวิทยาลัยในพรอวิเดนซ์ ชื่อเอมส์ เขาคือเจคอบ เอมส์”⁶

จัดสันแทบช็อกตัวไม่ได้ เขาอยู่ที่นั่นหลายชั่วโมงครุ่นคิดเกี่ยวกับความตายและนิรันดร์กาล หากเอมส์ เพื่อนของเขาคิดถูก นี่ก็เป็นเพียงเหตุการณ์ที่ไร้ความหมาย แต่จัดสันไม่อาจเชื่อเช่นนั้นได้ “การที่นรกจะเปิดออกในโรงแรมชนบทนั้นและฉวยเอาเจคอบ เอมส์ เพื่อนรักและผู้นำทางของเขา

5 เล่มเดียวกัน หน้า 42.

6 เล่มเดียวกัน หน้า 44. แหล่งที่มาของเรื่องราวนี้คือรายงานปากเปล่าจากสมาชิกครอบครัวที่บันทึกไว้ใน Francis Wayland, *A Memoir of the Life and Labors of the Rev. Adoniram Judson, D. D.*, 2 vols. (Boston: Phillips, Sampson, and Co., 1854), 1:24–25.

ไปจากเตียงข้างๆ - นี่ไม่อาจเป็นเพียงเรื่องบังเอิญได้ ไม่มีทาง”⁷ พระเจ้าทรงเป็นจริง และพระองค์กำลังไล่ตามโดนัลด์ จัดสัน พระเจ้าทรงรู้จักชายที่พระองค์ต้องการให้ไปถึงชาวพม่า

มีชีวิตเพื่อพระคริสต์และตายต่ออเมริกา

การกลับใจของจัดสันไม่ได้เกิดขึ้นทันที แต่บัดนี้มันแน่นนอนแล้ว พระเจ้าทรงอยู่บนเส้นทางของเขา เหมือนที่ทรงอยู่กับอัครทูตเปาโลบนถนนดามัสกัส และไม่มีทางหนีพ้น เขาตื่นนอนต่อสู้อยู่หลายเดือน เขาเข้าเรียนที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอนโดเวอร์ในเดือนตุลาคม ค.ศ.1808 และในเดือนธันวาคม ได้อุทิศตัวอย่างจริงจังให้กับพระเจ้า เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ.1809 จัดสันได้เสนอตัวเองต่อคณะคองกรีเกชันนัลเพื่อรับใช้เป็นมิชชันนารีในโลกตะวันออก

เขาพบแอนในวันเดียวกันนั้นและตกหลุมรัก หลังจากรู้จักแอน แฮสเซลไทน์ได้หนึ่งเดือน เขาก็ประกาศความตั้งใจที่จะเป็นผู้ชีวิต เขารู้ว่าชีวิตที่เขา กำลังจะก้าวเข้าไปนั้นไม่เพียงแต่จะอันตรายและยากลำบาก แล้วยังห่างไกลด้วย เขาไม่เคยคาดหวังว่าจะได้กลับมาอเมริกา เขากลับมาเพียงครั้งเดียวหลังจากเดินทางไปที่นั่นสามสิบสามปี แล้วก็ไม่ได้กลับมาอเมริกาอีกเลย แอนไปกับเขาและเสียชีวิตในพม่า นี่คือการจดหมายที่จัดสันเขียนถึงพ่อของเธอเพื่อขอให้เธอเป็นหุ้นส่วนในงานรับใช้พระเจ้า

“บัดนี้ ผมขอถามว่า ท่านยินยอมที่จะแยกจากบุตรสาวของท่านในทันใด ไปได้ผลไหม โดยจะไม่ได้พบเธออีกในโลกนี้หรือไม่ ท่านยินยอมให้เธอจากไป และรับความยากลำบากและความทุกข์ของชีวิตมิชชันนารีหรือไม่ ท่านยินยอมให้เธอเผชิญกับอันตรายในมหาสมุทร ต่ออิทธิพลร้ายแรงของภูมิอากาศทางใต้ของอินเดีย ต่อความขาดแคลนและความทุกข์ยากทุกรูปแบบ ต่อการถูกลดค่า การดูหมิ่น การข่มเหง และอาจถึงความตายอย่างรุนแรงหรือไม่ ท่านยินยอมทั้งหมดนี้ เพื่อเห็นแก่พระองค์ ผู้ทรงละทิ้งบ้านในสวรรค์ และสิ้นพระชนม์เพื่อเธอและเพื่อท่าน เพื่อเห็นแก่วิญญาณอมตะที่กำลังพินาศ เพื่อเห็นแก่ศิโยน และเพื่อพระสิริ

7 แอนเดอร์สัน, *To the Golden Shore*, หน้า 45.

ของพระเจ้าหรือไม่ ท่านยินยอมทั้งหมดนี้ ด้วยความหวังว่าจะได้พบ บุตรสาวของท่านในโลกแห่งพระสิริในไม่ช้า พร้อมด้วยมงกุฎแห่งความชอบธรรม ที่เปล่งประกายด้วยเสียงสรรเสริญที่จะส่งกลับไปยังพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเธอจากคนนอกศาสนาที่ได้รับความรอด ผ่านทางเธอ จากความทุกข์ทรมานและความลึ้นหวังนิรันดร์หรือไม่”⁸

พ่อของแอนปล่อยให้เธอตัดสินใจเอง เธอตอบตกลง

พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกเราสู่ความสบาย แต่สู่ความชื่นชมยินดีที่สัต์ยื้อ พระองค์กำลังเข้ามาใกล้พวกคุณบางคน ทรงยิ้มและมีน้ำตาในดวงพระเนตร ทรงรู้ว่าพระองค์จะสำแดงพระองค์เองแก่คุณมากเพียงใด – และทรงรู้ว่าสิ่งนี้ต้องจ่ายราคาแพงเพียงใด ขณะที่ผมเขียนอยู่นี้ ผมอธิษฐานว่าคุณจะไม่หันหลังจากไป

ความสงสารผู้คนและความหลงใหลปรารถนาในพระคริสต์ เป็นสิ่งเดียวกัน

หากคุณมีความสงสารต่อผู้ที่กำลังพินาศและมีความหลงใหลปรารถนาในชื่อเสียงของพระคริสต์ คุณต้องใส่ใจเรื่องพันธกิจโลก เป้าหมายหนึ่งของหนังสือเล่มนี้คือการแสดงให้เห็นว่า ชีวิตจะเป็นอย่างไรเมื่อคุณเชื่อว่า คุณไม่กล้าเลือกกระหว่างแรงจูงใจที่จะรักผู้คนและถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ สองเรื่องนี้ไม่ใช่แรงจูงใจที่แยกจากกัน การกระทำตามแรงจูงใจอย่างหนึ่ง รวมถึงการกระทำตามแรงจูงใจอีกอย่างหนึ่งด้วย ดังนั้น หากเป้าหมายของคุณคือการรักผู้คน คุณจะสละชีวิตของคุณเพื่อให้พวกเขามีความชื่นชมยินดีตลอดนิรันดร์ในพระเจ้า และหากเป้าหมายของคุณคือการถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ ผู้เป็นพระเจ้าที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์ คุณก็จะสละชีวิตของคุณเพื่อให้ผู้คนมีความสุขตลอดนิรันดร์ในพระเจ้าเช่นกัน

เหตุผลสำหรับเรื่องนี้ก็คือ เป้าหมายที่มีมาจากจิตใจที่ดีใด ๆ โดยปราศจากความปรารถนาที่จะให้ผู้คนมีความชื่นชมยินดีนิรันดร์ในพระเจ้านั้นก็คือการลงโทษด้วยใบหน้าที่เมตตา ความรักย่อมต้องการสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับ ผู้ชดสน และสิ่งที่ดีที่สุดคือการชื่นชมยินดีในพระเจ้าอย่างเต็มที่และตลอดไป

ในทำนองเดียวกัน ความพยายามใด ๆ ที่จะถวายเกียรติแด่พระคริสต์ โดยไม่มีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้พระองค์เป็นสมบัติล้ำค่าที่ตอบสนองทุกสิ่งสำหรับผู้ที่ทรมานต่อพระเจ้า ก็เป็นการสมรู้ร่วมคิดในการกบฏ พระเจ้าจะได้รับการสรรเสริญเฉพาะในสิ่งที่พระองค์ได้รับการยกย่อง เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าเมื่อพระองค์เป็นสมบัติล้ำค่าสำหรับเรา คุณไม่สามารถรักมนุษย์หรือถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยไม่ทำทั้งสองอย่าง ความหลงใหลปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวที่จะเห็นว่าพระคริสต์ได้รับการถวายพระเกียรติ เมื่อผู้ที่กำลังพินาศได้รับอ้อมเอมใจนิรันดร์ในพระองค์นั้น เป็นแรงขับเคลื่อนองค์กริ่งใหญ่ระดับโลกที่เราเรียกว่าพันธกิจโลก

หากคุณมาโดยปราศจากความสนใจหรือความรู้

ไม่ใช่ทุกคนที่มาถึงบ้นี้ด้วยความหลงใหลปรารถนาที่ชัดเจนและขับเคลื่อนเพื่อพระเกียรติลือของพระคริสต์ท่ามกลางชนชาติที่ชาวประเสริฐยังเข้าไปไม่ถึง พวกเราส่วนใหญ่ค่อนข้างคับแคบ ยึดติดกับชาติพันธุ์ของตนเอง แคบ และบางครั้งก็เห็นแก่ตัวและมีอคติทางเชื้อชาติในวิถีชีวิตของเรา เราแทบไม่เคยคิดถึงพระราชกิจของพระเจ้าที่เป็นระดับโลก นานาชาติ หลากชาติพันธุ์และหลากหลายภาษา และแทบไม่เคยคิดถึงความปรารถนาและพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับประเทศกีนี อินโดนีเซีย แทนซาเนีย ไทย คาซัคสถาน อุซเบกิสถาน ตุรกี สโลวาเกีย จีน ไชปรีเย ญี่ปุ่น แคนเมอรูน พม่า และชาวโซมาลี ชาวม้ง ชาวตาโกตา หรือชาวโอจิบวาในมินนิโซตา

ดังนั้น ผมไม่ได้สันนิษฐานว่าคุณมาถึงบ้นี้ด้วยความสนใจที่ชัดเจน และก้องกังวานในข่าวดีอันยิ่งใหญ่ของโลก - ซึ่งสื่อไม่เคยรายงาน - นั่นคือการเผยแพร์ของความจริงและความเชื่อคริสเตียนท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ ในโลก ในเส้นทางสู่บรรลุถึงการสำเร็จสมบูรณ์ที่พระเจ้าทรงกระทำ ซึ่งจะทำให้ประวัติศาสตร์โลกทั้งหมดดูเหมือนสิ่งที่มีนัยเป็นจริง ๆ - บทนำสั้น ๆ สู่อณาจักรอันรุ่งโรจน์นิรันดร์ของพระคริสต์ ผมไม่ได้สันนิษฐานว่าคุณมาด้วยใจที่หลงใหลในพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ระดับโลกของพระเจ้า ดังนั้น ผมเพียงแต่ต้องการให้พระเจ้าบอกคุณด้วยพระวาทะของพระองค์เองเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของพระองค์

“คนทั่วโลกจะระลึกถึงและหันกลับมาหาพระยาห์เวห์ และประชาชาติทุกตระกูลจะนมัสการเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะอำนาจการปกครองเป็นของพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงครอบครองบรรดาประชาชาติ” (สดุดี 22:27-28)

แล้วก็มีคำอธิษฐานในพันธสัญญาเดิม:

“ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์ ขอให้ชนชาติทั้งลั่นยกย่องพระองค์ ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย ด้วยความเที่ยงธรรม และทรงนำชาวประเทศทั้งหลายในโลก” (สดุดี 67:3-4)

แล้วก็มีพระบัญชาในพันธสัญญาเดิม:

จงเล่าถึงพระสิริของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ท่ามกลางชนทุกชาติ... จงกล่าวท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่า “พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง” (สดุดี 96:3, 10)

แล้วก็มีพระมหาบัญชาในพันธสัญญาใหม่จากพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตาย:

พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสกับพวกเขาว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:18-20)

แล้วก็มีชีวิตของอัครทูตเปาโลที่อุทิศตนอย่างสิ้นเชิงต่อพันธกิจนี้:

อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่าจะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ถอยขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “คนที่ไม่เคยได้ข่าวเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ” (โรม 15:20-21)

แล้วก็มีภาพงดงามของผลลัพธ์สุดท้ายแห่งพระประสงค์ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์:

และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ ว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับม้วนหนังสือ และทรงแกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ถูกปลงพระชนม์และทรงไถ่คนด้วยพระโลหิตเพื่อถวายพระเจ้า คือคนจากทุกเผ่าทุกภาษา ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ พระองค์ทรงทำให้เขาเป็นอาณาจักรและเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะครอบครองบนแผ่นดินโลก” (วิวรณ์ 5:9-10)

สรุปคำประกาศความเชื่อเกี่ยวกับการเผยแผ่ศาสนา

จากพระคัมภีร์หลาย ๆ ตอนเหล่านี้ ผมได้รับการผลักดันมาหลายปีให้คิดเทศนา และเขียนเกี่ยวกับพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ที่เรียกว่าการเผยแผ่ศาสนา เมื่อหลายปีก่อน ผู้ปกครองของคริสตจักรของเราได้ร่างคำประกาศความเชื่อเพื่อเป็นแนวทางในการอบรมผู้ฝึกงานและการคัดเลือกผู้ปกครองใหม่ ย่อหน้าที่ 13 ของเอกสารนั้นสรุปความเข้าใจของเราเกี่ยวกับภารกิจไว้ดังนี้:

เราเชื่อว่าพระบัญชาที่องค์พระเยซูเจ้าทรงมอบให้ในการสร้างสาวกจากทุกชนชาติยังคงผูกมัดคริสตจักรของพระองค์จนถึงวาระสุดท้าย ภารกิจนี้คือการประกาศพระกิตติคุณแก่ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษา ทุกชนชาติ และทุกประชาชาติ ให้บังเกิดผลพวกเขา สอนพวกเขาถึงพระวจนะและวิถีขององค์พระผู้เป็นเจ้า และรวบรวมพวกเขาเข้าสู่คริสตจักรที่สามารถทำตามการทรงเรียกของคริสเตียนในท่ามกลางชนชาติของตนเองได้ เป้าหมายสูงสุดของพันธกิจโลกคือ การที่พระเจ้าจะทรงสร้างโดยผ่านทางพระวจนะของพระองค์ ผู้มีสการที่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ผ่านทางความเชื่อและการเชื่อฟังด้วยใจยินดี พันธกิจมีอยู่เพราะการนมัสการยังไม่มีอยู่ เมื่อยุคนี้สิ้นสุดลง และผู้ที่ได้รับการไถ่รับล้าน ๆ คนหมอบกราบลงต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า พันธกิจก็จะไม่มีอีกต่อไป พันธกิจเป็นความจำเป็นชั่วคราว แต่การนมัสการจะดำรงอยู่ตลอดไป ดังนั้น การนมัสการจึงเป็นทั้งเชื้อเพลิงและเป้าหมายของพันธกิจ⁹

9 สามารถอ่านคำยืนยันความเชื่อของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบธเลเฮม (The Bethlehem College & Seminary Affirmation of Faith) ได้ที่ www.Bethlehemcollegeandseminary.org.

แม้แต่พลเรือนก็รักที่จะติดตามชัยชนะในแนวหน้า

นี่คือภาพใหญ่ พระคริสต์ได้เสด็จมา ได้สิ้นพระชนม์ และได้เป็นขึ้นจากตาย เพื่อรวบรวมผู้คนมากมายนับไม่ถ้วนที่เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีเพื่อพระนามของพระองค์จากทุกชนชาติทั่วโลก นี่คือสิ่งที่คริสเตียนทุกคนควรฝึกฝนถึง ผมกล่าวเช่นนั้นอย่างระมัดระวัง โดยคำนึงถึงสิ่งที่ผมได้เขียนไว้ในบทที่ 8 เกี่ยวกับอาชีพทางโลก มันเป็นสิ่งสำคัญที่คริสเตียนหลายล้านคนจะต้องทำตามการทรงเรียกในชีวิตของพวกเขาในงานทางโลก เช่นเดียวกับช่วงสงครามที่ทั้งโครงสร้างของชีวิตและวัฒนธรรมต้องไม่แตกสลาย แต่ในช่วงสงคราม แม้แต่พลเรือนหลายล้านคนก็รักที่จะรับข่าวสารจากแนวหน้า พวกเขารักที่จะได้ยืนถึงชัยชนะของกองทัพ พวกเขาฝึกฝนถึงวันที่สงครามจะไม่มีอีกต่อไป คริสเตียนก็เช่นเดียวกัน พวกเราทุกคนควรฝึกฝนถึงสิ่งนี้ เราควรรักที่จะได้ยืนว่า กษัตริย์เยซูทรงคืบหน้าไปอย่างไร เราควรรักที่จะได้ยืนถึงชัยชนะของพระกิตติคุณ เมื่อพระคริสต์ทรงสถาปนาคริสตจักรของพระองค์ท่ามกลางชนชาติที่ถูกอำนาจแห่งความมืดครอบครองมาหลายศตวรรษ

นี่คือแผนการของพระเจ้าในประวัติศาสตร์โลก—ที่ผู้คนจากทุกประชาชาติทุกเผ่าพันธุ์ และทุกภาษาจะมานมัสการและให้คำกับพระคริสต์เหนือสิ่งอื่นใด หรืออย่างที่เปาโลกล่าวไว้ใน โรม 15:9 “เพื่อให้คนต่างชาติ [ทุกชนชาติ] ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์” จะไม่มีการยอมจำนนอย่างเหน็ดเหนื่อย ไม่มีการถอยหนีอย่างขลาดกลัว และไม่มีเมตตาใจอย่างไร้ความเมตตาในหมู่ประชากรของพระคริสต์ ในขณะที่พระคริสต์ยังไม่เป็นที่ยอมรับนับถือในหมู่ผู้คนนับพันที่ชาวประเสริฐยังเข้าไปไม่ถึง คริสเตียนทุกคน (ที่รักผู้คนและให้เกียรติพระคริสต์) ต้องใส่ใจเรื่องนี้

ความไม่เพียงพอของมุมมองของเด็กเก็บไม้เบสบอล

บางคนอาจกล่าวว่า “แต่พระกิตติคุณเป็นเรื่องของการได้รับการอภัยบาป ได้รับความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์ ได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระเยซู เพื่อเราจะเป็นพ่อแม่ ลูก เพื่อน นายจ้าง หรือพลเมืองที่ดีขึ้นไม่ใช่หรือ?” คำตอบคือใช่แน่นอน แต่ถ้าเรามุ่งเน้นแค่สิ่งเหล่านี้ในการดำเนินชีวิตกับพระเจ้า เราก็จะพลาดภาพใหญ่ไป

เราจะพลาดจุดสำคัญที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น เราเป็นเหมือนเด็กเก็บไม้เบสบอลที่สนามแยงกี้ สเตเดียม ที่คิดว่าจุดสำคัญของเวิลด์ซีรีส์คือการส่งไม้เบสบอลให้นักกีฬา

ดังนั้น ผมขอเตือนสติพวกคุณในพระนามของพระเยซู ให้ตื่นขึ้น ขยายหัวใจและขยายจิตใจของคุณ และกางปีกของคุณ บินขึ้นเหนือชีวิตที่จำกัดของคุณ—ใช่แล้ว เป็นชีวิตที่สำคัญมาก ซึ่งพระเจ้าไม่ได้ลดทอนความสำคัญ—และมองเห็นภาพใหญ่อันยิ่งใหญ่และน่าตื่นเต้นแห่งพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์โลกที่ไม่มีวันล้มเหลว องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของเรา” (อิสยาห์ 46:10) “เพราะพระนามของพระเยซูนั้น ทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และได้พื้นแผ่นดินโลก จะคุกเข่าลงกราบพระองค์ และเพื่อที่ว่า ทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟิลิปปี 2:10-11) “ชาวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าจะถูกประกาศไปทั่วโลก ให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง” (มัทธิว 24:14)

อย่าขุ่นเคือง—จงเข้าร่วมในหุ้นส่วนอันน่าชื่นชมยินดี

และเมื่อพระเจ้าประทานปีกให้คุณผบินขึ้นและมองเห็นโลกอย่างที่พระองค์ทรงเห็น ผมอธิษฐานว่าหลายคนในพวกคุณจะถูกปลดปล่อยจากสถานการณ์ปัจจุบัน—งาน เพื่อนบ้าน รัฐ ประเทศ แผนการ—และได้รับการทรงเรียกให้มีส่วนร่วมโดยตรงในพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ทางประวัติศาสตร์และระดับโลกของพระเจ้า ในฐานะผู้ออกไป ไม่ใช่แค่ผู้ส่งผู้อื่นไป อย่าให้ผู้ใดอุทิศตนในพันธกิจท้องถิ่นหรือในการมีส่วนร่วมที่สำคัญในทางโลก รู้สึกขุ่นเคืองต่อคำวิงวอนนี้ แต่จงชื่นชมยินดี คุณมีอิสระที่จะอยู่หรือไป หลายคนต้องอยู่ การอยู่ของคุณสำคัญต่อพระประสงค์ของพระเจ้าในที่ซึ่งคุณอยู่ และที่ซึ่งคุณไม่ได้อยู่ แต่ที่ซึ่งคนอื่นอาจไป ก็สำคัญต่อพระประสงค์ของพระองค์เช่นกัน ไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดหรือขุ่นเคืองใจ แต่การเป็นหุ้นส่วนที่ชื่นชมยินดีนั้นเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง

สำหรับพวกคุณทั้งหลายที่ต้องอยู่เป็นผู้ส่งสาร ควรจดจำความจริงที่น่าทึ่งนี้ไว้ว่า พันธกิจในต่างประเทศเป็นการยืนยันถึงพันธกิจแห่งความ

เมตตาที่บ้านทั้งหมด เพราะพันธกิจที่บ้านส่งออกผู้คนเหล่านี้ไปต่างประเทศ การสถาปนาคริสตจักรในกลุ่มชนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ หมายถึงการสถาปนาฐานปฏิบัติการสำหรับความเมตตาทั้งหมดที่พระเยซูทรงบัญชาสำหรับคนยากจน ถ้าเราไม่ยอมให้ความสว่างของเราส่องแสงต่อหน้าผู้คนที่บ้าน “เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:16) เราจะส่งออกการเชื่อฟังแบบไหนไปสู่ประชาชาติต่าง ๆ? พระมหาบัญชาธรรมถึงคำว่า “สอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เรา [พระเยซู] สั่งพวกท่านไว้” (มัทธิว 28:20) และพระองค์ทรงสั่งอะไร? พระองค์ทรงเล่าเรื่องชายที่บาดเจ็บสาหัสและชาวสะมาเรียใจดีที่ “แสดงความเมตตาต่อเขา” และตรัสกับพวกเขาทุกคนว่า ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” (ลูกา 10:37)

ความเมตตาที่บ้านทำให้พันธกิจน่าเชื่อถือ

ผู้คนที่อยู่ในประเทศบ้านเกิดล้วนอยู่รายล้อมด้วยความต้องการ เราเพียงแค่อ้อมมือมองเห็นและหัวใจที่ไม่อาจเดินผ่านไปอีกฝั่งหนึ่งได้ ความท้าทายนี้ไม่ได้แยกออกจากความท้าทายของพันธกิจ การแสดงความเมตตาในทางปฏิบัติต่อคนยากจนแสดงให้เห็นถึงความงดงามของพระคริสต์ที่บ้านและทำให้การส่งออกความเชื่อคริสเตียนน่าเชื่อถือ เราเป็นคนหน้าซื่อใจคดถ้าสร้างกระตือรือร้นต่อพันธกิจต่างประเทศในขณะที่ละเลยความทุกข์ยากที่บ้าน มีบางอย่างผิดปกติกับโปรเทสแตนต์และชาวเลวในเรื่องของชาวสะมาเรียใจดีที่มีเป้าหมายทางศาสนาอันไกลโพ้น แต่ไม่รู้สึกละอายใจต่อความทุกข์ยากที่อยู่ใกล้ๆ ที่พวกเขาควรจะต้องลงมือทำงานที่ยากซึ่งไม่มีใครอยากทำนี้ด้วยตัวพวกเขาเอง พันธกิจแห่งความเมตตาที่อยู่ใกล้ๆ ยืนยันความจริงใจของความห่วงใยที่เรามีต่อที่ใกล้ๆ

พันธกิจต่างประเทศและความเมตตาในบ้านเกิดเชื่อมโยงกันในธรรมชาติของพระกิตติคุณที่เราจะส่งไปยังประชาชาติ หัวใจของข่าวประเสริฐคือ “แม้พระองค์ [พระคริสต์] ทรงมั่งคั่ง ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งคั่ง เนื่องจากความยากจนของพระองค์” (2 โครินธ์ 8:9) ความรอดที่เราชื่นชมสำหรับ

ตัวเองและส่งไปยังผู้อื่นนั้น เป็นพันธกิจแห่งความเมตตาของพระเจ้าต่อคนยากจน ซึ่งรวมถึงพวกเราทุกคน เราเป็นหนี้ชีวิตของเราต่อความอูทิศทุ่มเทของพระเจ้าในพันธกิจและความเมตตา พระองค์เสด็จมาจากที่ไกลเพื่อช่วยเรา และความช่วยเหลือของพระองค์รวมถึงความช่วยเหลือทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับเรา และพระองค์ทรงถูกทำให้เปื้อนเประในการทำเช่นนั้น ที่จริงแล้วพระองค์ได้ถูกฆ่า ความทุกข์ทรมานอันเปี่ยมด้วยความเมตตานี้เป็นทั้งการซื้อความรอดและหนทางแห่งความรอดของเรา “เพราะว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกท่าน พระองค์ทรงวางแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 เปโตร 2:21) พันธกิจและความเมตตาไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เพราะพระกิตติคุณที่เรานำไปสู่ประชาชาตินั้นเป็นแบบอย่างและพระบัญชาให้เราสำแดงความเมตตาต่อคนยากไร้ที่บ้าน

การเปรียบเทียบอันทรงพลังของแมคเซนน์

ผมไม่เคยอ่านคำอธิบายที่ดีกว่านี้เกี่ยวกับความเชื่อมโยงนี้ นอกจากข้อความของโรเบิร์ต เมอร์เรย์ แมคเซนน์ ศิษยาภิบาลหนุ่มในสกอตแลนด์ที่เสียชีวิตเมื่ออายุ 29 ปีในปี 1843 เขาตอบคำถามเล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับพันธกิจต่อคนยากจนโดยเปรียบเทียบกับพันธกิจของพระคริสต์ที่มีต่อเรา

“บัดนี้ คริสเตียนที่รัก มีบางคนในพวกคุณอธิษฐานทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะเป็นแขนงของเถาองุ่นแท้ คุณอธิษฐานขอให้ถูกสร้างใหม่ทั้งหมดในพระฉายของพระคริสต์ ถ้าเป็นเช่นนั้น คุณต้องเป็นเหมือนพระองค์ในการให้ ... ‘แม้ว่าพระองค์ทรงมั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่พวกเรา’ ...

ข้อโต้แย้งที่ 1 “เงินของฉันเป็นของฉัน” คำตอบ: พระคริสต์อาจตรัสว่า “โลหิตของเราเป็นของเรา ชีวิตของเราเป็นของเรา” ... แล้วเราจะอยู่ที่ไหน?

ข้อโต้แย้งที่ 2 “คนยากจนไม่สมควรได้รับ” คำตอบ: พระคริสต์อาจตรัสว่า “พวกเขาเป็นกบฏที่ชั่วร้าย ... เราจะสละชีวิตเพื่อคนพวกนี้หรือ? ดีกว่าไหม ถ้าเราจะให้แก่ทูตสวรรค์ที่ดี” แต่ไม่ พระองค์ทรงละทิ้งคนเก๋าส์คนและมาตามหาคนที่หลงหาย พระองค์ประทานโลหิตของพระองค์เพื่อคนที่ไม่สมควรได้รับ

ข้อโต้แย้งที่ 3 “คนยากจนอาจใช้มันในทางที่ผิด” คำตอบ: พระคริสต์อาจตรัสเช่นเดียวกัน ไข้แล้ว ด้วยความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า พระคริสต์ทรงทราบว่าคุณนั้นพันจะเหยียบย่ำโลหิตของพระองค์ได้ฝ่าเท้าของพวกเขา ทรงทราบว่าคนส่วนใหญ่จะดูหมิ่นมัน ทรงทราบว่าหลายคนจะใช้มันเป็นข้ออ้างในการทำบาปมากขึ้น แต่พระองค์ก็ยังประทานโลหิตของพระองค์เอง

โอ้ คริสเตียนที่รักของข้าพเจ้า! ถ้าคุณอยากเป็นเหมือนพระคริสต์ จงมอบให้มาก ให้บ่อย ๆ ให้อย่างเสรี แก่คนต่ำช้าและยากไร้ คนที่ไม่รู้จักขอบคุณและคนที่ไม่สมควรได้รับ พระคริสต์ทรงรุ่งโรจน์และเปี่ยมสุข และคุณก็จะเป็นเช่นนั้น ไม่ใช่เงินของคุณที่ข้าพเจ้าต้องการ แต่เป็นความสุขของคุณ จงจำพระดำรัสของพระองค์ ‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’¹⁰

เช่นเดียวกับที่พระกิตติคุณเป็นหุ้นส่วนร่วมมือกับความเมตตาต่อคนยากจนใกล้ตัว คริสเตียนที่เป็นคริสตจักรแห่งความเมตตาที่บ้านก็เป็นหุ้นส่วนร่วมมือนำอัครสาวกกับคริสเตียนที่ปลูกคริสตจักรแห่งความเมตตาในต่างประเทศ ทั้งคู่ไม่ได้เป็นชีวิตที่สูญเปล่า ที่จริงแล้ว ความแท้จริงของแต่ละฝ่ายขึ้นอยู่กับความแท้จริงของอีกฝ่ายเป็นอย่างมาก ไม่เป็นความจริงแท้เลยหากจะสันนิษฐานว่าเราจะส่งสิ่งที่เราไม่มี และก็ไม่เป็นความจริงแท้เลยหากเรามีสมบัติล้ำค่าแล้วไม่ส่งสิ่งนี้ออกไป

รากฐานของขบวนการอาสาสมัครนักศึกษา

ความเป็นหุ้นส่วนอันชื่นชมยินดีระหว่างฆราวาสที่รับใช้ที่บ้านและมิชชันนารีในต่างประเทศเคยเกิดขึ้นมาก่อน และก็สามารถเกิดขึ้นได้อีก ในทศวรรษแรกของศตวรรษที่ 20 ขบวนการอาสาสมัครนักศึกษา (Student Volunteer Movement – SVM) ได้จัดประกายขึ้นในอเมริกาจนส่งผลกระทบมหาศาลต่องานเผยแผ่ศาสนาในต่างประเทศ จำนวนมิชชันนารีที่ถูกส่งออกไป

10 โรเบิร์ต เมอร์เรย์ แมคเชนน์, คำเทศนา LXXXII ในหนังสือ *The Works of the Late Rev. Robert Murray M'Cheyne*, 4 vols. (New York: Robert Carter, 1847), 2:479. ผมพบเนื้อหาจากการอ่านหนังสือของทีโมธี เจ. เคลเลอร์ชื่อ *Ministries of Mercy: The Call of the Jericho Road* (ฟิลิปส์เบิร์ก, NJ: P&R, 1997), 65. ผมหวังว่าผู้อ่านของผมทุกท่านจะอ่านหนังสือเล่มนี้ของเคลเลอร์

รวมทั้งความลึกซึ้งและกว้างขวางของฆราวาสที่สนับสนุนภารกิจนี้โดดเด่นมาก นี่คือการเป็นหุ้นส่วนที่สง่างาม

รากฐานของขบวนการอาสาสมัครนักศึกษา (SVM) ย้อนกลับไปไกลถึงการประชุมอธิษฐานเฮย์สแตกอันโด่งดังในปี 1806 ที่รัฐแมสซาชูเซตส์ การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณได้ปลุกเร้านักศึกษาของวิทยาลัยวิลเลียมส์และกระตุ้นให้ชายหนุ่มกลุ่มเล็ก ๆ อุทิศตัวในการอธิษฐานสัปดาห์ละสองครั้งริมแม่น้ำฮูแซค พวกเขามุ่งเน้นไปที่สวัสดิภาพฝ่ายจิตวิญญาณของนักศึกษาคนอื่น ๆ ในเดือนสิงหาคม 1806 พวกเขาถูกพายุฝนฟ้าคะนองพัดกระหน่ำขณะกำลังเดินทางกลับบ้านและหลบภัยใต้ขอบของกองฟางที่ถูกกัดแทะจนเป็นโพรง พวกเขาใช้เวลานั้นอธิษฐานต่อ คราวนี้พวกเขาวิงวอนขอให้นักศึกษาตื่นขึ้นสนใจในงานมิชชันต่างประเทศ

หนึ่งในคนกลุ่มนั้นชื่อซามูเอล มิลส์ กระตุ้นให้กลุ่มเล็กนี้พิจารณาว่าตนเองเต็มใจที่จะเป็นมิชชันนารีหรือไม่ เพื่อตระหนักถึงความเข้มข้นของสถานการณ์ในช่วงเวลานี้ เราต้องจำไว้ว่า ในช่วงเวลานั้นของประวัติศาสตร์อเมริกา ยังไม่มีมิชชันนารีต่างประเทศคนใดออกจากชายฝั่งอเมริกาเลย ไม่มีสมาคมมิชชันนารี โดยรวมแล้ว คริสตจักรไม่มีวิสัยทัศน์ที่จะทำพันธกิจกับกลุ่มชนที่พระกิตติคุณยังไม่ถึง ซึ่งอยู่อีกฟากของบรรดามหาสมุทรที่อันตราย มีคนพูดเหมือนกับที่หลายคนพูดในปัจจุบันว่า มีงานมากมายที่ต้องทำที่บ้าน ซึ่งเป็นความจริง! แต่นักศึกษากลุ่มเล็ก ๆ ที่อธิษฐานนี้ไม่อาจพอใจได้อีกต่อไป กับคริสตจักรในอเมริกาที่หัวใจไม่ลุกโชนด้วยความรักต่อกลุ่มชนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐและด้วยความกระตือรือร้นเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้าท่ามกลางประชาชาติ พวกเขาไม่อาจพอใจได้อีกต่อไป กับคริสตจักรที่ไม่ส่งมิชชันนารีไปต่างประเทศ ท่ามกลางความเฉื่อยชาทางจิตวิญญาณ ประวัติศาสตร์ และโครงสร้างทั้งหมดนี้ พระเจ้าทรงหนุนกำลัง ทำให้พวกเขาสามารถฝ่าฟันฝ่าไปได้

กลุ่มพี่น้องถือกำเนิดขึ้น

ขณะอธิษฐานใต้กองฟาง พวกเขาได้อุทิศตัวเพื่องานมิชชันนารี “จากการประชุมที่กองฟางนี้เอง ที่ขบวนการมิชชันนารีต่างประเทศของคริสตจักรใน

สหรัฐอเมริกาได้รับแรงกระตุ้นเริ่มแรก”¹¹ ในเดือนกันยายน ปี 1808 กลุ่มนี้ได้ก่อตั้งสมาคมแห่งภราดร (Society of the Brethren) เพื่อเสริมสร้างความมุ่งมั่นในการอุทิศตนเพื่องานมิชชันนารี ซามูเอล มิลส์ เผยแพร่วิสัยทัศน์ของกลุ่มพี่น้อง (The Brethren) ขณะที่เขาศึกษาที่เยล และต่อมาที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอนโดเวอร์ เขาย้ายไปแอนโดเวอร์เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงกระทำที่นั่นภายใต้การนำของนักศึกษาอดินิรม์ จัดสัน กลุ่มพี่น้องที่แอนโดเวอร์นี้ได้ผลักดันให้เกิดหน่วยงานมิชชันนารีอเมริกันแห่งแรก นั่นคือคณะกรรมการอเมริกันเพื่อมิชชันต่างประเทศ (the American Board of Commissioners for Foreign Missions) และจากกลุ่มนี้มิชชันนารีอเมริกันกลุ่มแรกได้ถูกส่งไปต่างประเทศในปีค.ศ. 1812

ขบวนการอาสาศัมคณักศึกษาได้ถือกำเนิดขึ้น

ค.ศ. 1846 รอยัล ไวลเดอร์ เดินทางไปอินเดียภายใต้คณะกรรมการอเมริกันแห่งแรกนี้ เขากลับมาค.ศ. 1877 ด้วยเหตุผลด้านสุขภาพและตั้งรกรากที่พรินซ์ตัน ที่นั่นลูกชายของเขา โรเบิร์ต ได้ก่อตั้ง “สมาคมมิชชันนารีต่างประเทศแห่งพรินซ์ตัน” (Princeton Foreign Missionary Society) คำอธิษฐานของกลุ่มนี้นำไปสู่การรวมตัวสำคัญซึ่งจัดโดยตี.แอล. มูตีย์ ที่เมาท์ เฮิร์มอน รัฐแมสซาชูเซตส์ ในช่วงฤดูร้อนค.ศ. 1886 นักศึกษา 251 คนมารวมตัวกันในการประชุมพระคัมภีร์เป็นเวลาหนึ่งเดือน หลังจากคำปราศรัยที่น่าประทับใจของศาสตราจารย์เอ.ที. เพียร์สัน ในนามของพันธกิจโลก นักศึกษาหนึ่งร้อยคนได้อาสาศัมคณักศึกษาพันธกิจในต่างประเทศ จิตวิญญาณของเหตุการณ์นี้ได้จับใจโลกของนักศึกษา

ในช่วงปีการศึกษา 1886-1887 โรเบิร์ต ไวลเดอร์ และจอห์น ฟอร์แมน เดินทางไปยังวิทยาเขต 167 แห่งเพื่อเผยแพร่วิสัยทัศน์นี้ การจัดตั้งขบวนการอาสาศัมคณักศึกษาอย่างเป็นทางการเกิดขึ้นสองปีต่อมา โดยมี จอห์น อาร์. มอตต์ เป็นประธาน จุดประสงค์ตามที่มอตต์กล่าวไว้ มีห้าประการ

11 เคนเนธ สก็อตต์ ลาทุเรียดต์, *These Sought a Country* (นิวยอร์ก: สำนักพิมพ์ฮาร์เปอร์ แอนด์บราเธอร์ส, 1950), หน้า 46

“จุดประสงค์ห้าประการของขบวนการอาสาสมัครนักศึกษาคือ การนำนักศึกษาให้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงข้อเรียกร้องของพันธกิจต่างประเทศ ต่อพวกเขาเป็นการส่วนตัวในฐานะงานหลักของชีวิต การส่งเสริมจุดประสงค์นี้โดยการแนะนำนักศึกษาที่กลายเป็นอาสาสมัครในการศึกษาและกิจการเพื่อพันธกิจ จนกว่าพวกเขาจะอยู่ภายใต้การดูแลโดยตรงของคณะกรรมการมิชชั่น การรวมอาสาสมัครทั้งหมดเข้าด้วยกันในขบวนการที่เป็นหนึ่งเดียว มีการจัดการ และสร้างความก้าวหน้า การจัดหาอาสาสมัครที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในจำนวนที่เพียงพอเพื่อตอบสนองความต้องการของคณะกรรมการมิชชั่นต่าง ๆ และการสร้างและรักษาความสนใจที่ชาญฉลาด เห็นอกเห็นใจ และกระตือรือร้นในพันธกิจต่างประเทศในส่วนของนักศึกษาที่จะอยู่ที่บ้าน เพื่อให้มั่นใจว่าจะมีการสนับสนุนที่เข้มแข็งต่อพันธกิจมิชชั่นโดยการเรียกร้องสนับสนุน การถวาย และคำอธิษฐานของพวกเขา”¹²

“การเติบโตของ SVM ในสามทศวรรษต่อมานั้นไม่น้อยไปกว่าปรากฏการณ์มหัศจรรย์เลย”¹³ คำขวัญคือ “การประกาศข่าวประเสริฐแก่โลกในคนรุ่นนี้” ภายในปี 1891 มีอาสาสมัครนักศึกษา 6,200 คนที่ได้ลงนามในคำประกาศที่ว่า “เป็นเป้าหมายของข้าพเจ้าที่จะเป็นมิชชันนารีต่างประเทศ หากพระเจ้าทรงอนุญาต” ในจำนวนนี้ 321 คนได้เล่นเรือออกไปรับใช้ในต่างประเทศแล้ว ปีที่ SVM รุ่งเรืองที่สุดคือค.ศ. 1920 เมื่อนักศึกษา 2,738 คนลงนามในบัตรคำมั่นสัญญา และ 6,890 คนเข้าร่วมการประชุมใหญ่ทุกสี่ปี “ภายในค.ศ. 1945 ประมาณการแบรบบคอบที่สุดคือนักศึกษา 20,500 คน...ได้ลงนามในคำประกาศ และได้ไปถึงสนามพันธกิจ”¹⁴

12 จอห์น อาร์. มอดด์, *Five Decades and a Forward View* (นิวยอร์ก: สำนักพิมพ์ฮาร์เปอร์ แอนด์บราเธอร์ส, 1939), หน้า 8

13 เดวิด ฮาวเวิร์ด, “พลังของนักศึกษาในพันธกิจ,” ใน *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, บรรณาธิการ ราล์ฟ ดี. วินเทอร์ และ สตีเวน ซี. ฮอว์ธอร์น, ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 (พาซาดีนา, แคลิฟอร์เนีย: ทอสมุดวิลเลียม แครี่, 1999), หน้า 283. ข้อเท็จจริงส่วนใหญ่ที่ข้าพเจ้าได้บันทึกไว้เกี่ยวกับ SVM มาจากบทความนี้

14 รูธ ราวส์ และ สตีเฟน ซี. นีล, *A History of the Ecumenical Movement, 1517–1948* (ฟิลาเดลเฟีย, เพนซิลเวเนีย: เวสต์มินสเตอร์, 1967), หน้า 328

เปลวไฟของนักศึกษาได้จุดประกายโลกธุรกิจและคริสตจักร

หลายสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับขบวนการนี้และเต็มไปด้วยคำสอนและแรงบันดาลใจสำหรับคนรุ่นของเราในอีกหนึ่งร้อยปีต่อมา ตัวอย่างเช่น ขบวนการอาสาสมัครนักศึกษาจากจุดประกายไม่เพียงแค่นักศึกษา แต่รวมถึงฆราวาสของคริสตจักรด้วย เจ. แคมป์เบลล์ ไวท์ เลขาธิการคนแรกของขบวนการมิชชันนารีฆราวาส (the Layman's Missionary Movement) เขียนในปี 1909 ว่า “ในช่วงยี่สิบปีที่ผ่านมา จิตวิญญาณมิชชันนารีได้มีการพัฒนาอย่างน่าอัศจรรย์ในวิทยาลัยต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ... นำชายและหญิงที่เข้มแข็งนับพันให้มีชีวิตที่มีจุดประสงค์ที่ถูกขับเคลื่อนด้วยชีวิตมิชชันนารี”¹⁵ นักธุรกิจหนุ่มคนหนึ่งถูกดึงดูดด้วยความกระตือรือร้นนี้ เขาได้เข้าร่วมการประชุม SVM ในแนชวิลล์ ปี 1906 เขาคิดกับตัวเองว่า ถ้าฆราวาสของอเมริกาเหนือสามารถมองเห็นโลกอย่างที่นักศึกษาเหล่านี้กำลังมองเห็น พวกเขาจะลุกขึ้นด้วยกำลังของตนและจัดหาเงินทุนทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับพันธกิจมิชชันนี้¹⁶ ในการประชุมอธิษฐานของนักธุรกิจเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 1906 ในนิวยอร์ก ขบวนการมิชชันนารีฆราวาสได้ถือกำเนิดขึ้น

จุดมุ่งหมายที่ระบุไว้ของขบวนการมิชชันนารีฆราวาสคือ “การสำรวจ การปลุกเร้า และการจัดตั้งองค์กร การสำรวจโดยฆราวาสเกี่ยวกับสภาพของพันธกิจ การปลุกเร้าของฆราวาสเกี่ยวกับนโยบายพันธกิจที่เพียงพอ และการจัดตั้งองค์กรของฆราวาสเพื่อร่วมมือกับคณะผู้รับใช้และคณะกรรมการมิชชันในการระดมคริสตจักรทั้งหมดในพันธกิจสูงสุดของคริสตจักรในการช่วยโลกให้รอด”¹⁷

ของประทานแห่งผู้นำที่มีใจร้อนรน

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมผู้นำที่พิเศษสำหรับขบวนการนักศึกษาอาสาสมัคร (SVM) ในตัวของโรเบิร์ต ไวล์เดอร์, โรเบิร์ต สเปียร์ และจอห์น

15 เจ. แคมป์เบลล์ ไวท์, “ขบวนการมิชชันนารีของฆราวาส,” ใน *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, บรรณาธิการ ราล์ฟ ดี. วินเทอร์ และ สตีเวน ซี. ฮอว์ธอร์น, ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 (พาซาดีนา, แคลิฟอร์เนีย: หอสมุดวิลเลียม แครี่, 1981), หน้า 222

16 เล่มเดียวกันหน้า 223

17 เล่มเดียวกันหน้า 224

อาร์. มอตต์ พระองค์ก็ทรงยกชูผู้นำสำหรับขบวนการมิชชันนารีฆราวาส (Layman's Missionary Movement) ซึ่งกล่าวด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งการเผยพระวจนะจนทำให้ฆราวาสนับพันคนได้รับนิมิตเพื่อพระประสงค์ทั่วโลกของพระเจ้า ผู้นำของขบวนการนี้ไม่ใช่มิชชันนารีและไม่ใช่ศิษยาภิบาล แต่เป็นนักธุรกิจ ความร่วมมือที่เกิดขึ้นระหว่างนักศึกษาที่กำลังจะไป กับนักธุรกิจที่เป็นผู้ส่งไปนั้นลึกซึ้งมาก เพราะมีผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ซึ่งมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางในทั้งสองกลุ่ม ทั้งสองถูกขับเคลื่อนด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าเดียวกันที่จะไม่ใช่ชีวิตของตนให้สูญเปล่า คุณสามารถได้ยินสิ่งนี้ในเกือบทุกประโยคที่เจ. แคมป์เบลล์ ไวท์ เขียนไว้

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่พอใจกับผลลัพธ์ถาวรจากชีวิตของพวกเขา ไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้ชีวิตของพระคริสต์ในสาวกของพระองค์พึงพอใจได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากการรับเอาพระประสงค์ของพระคริสต์ที่มีต่อโลกที่พระองค์ได้เสด็จมาได้ ไม่ว่าจะเป็นชื่อเสียง ความสุข และความมั่งคั่งล้วนเป็นเพียงเปลือกและขี้เถ้าเมื่อเทียบกับความชื่นชมยินดีอันไร้ขอบเขตและคงอยู่ชั่วนิรันดร์ของการทำงานร่วมกับพระเจ้าเพื่อให้แผนการนิรันดร์ของพระองค์สำเร็จ คนที่ทุ่มเททุกอย่างให้กับภารกิจของพระคริสต์กำลังได้รับรางวัลที่หวานชื่นและมีค่าที่สุดจากชีวิต¹⁸

บรรดาผู้ส่งนั้นไม่อาจที่จะรับเอาอุดมการณ์ของการออกไปอีกครั้ง นี้ไม่ใช่การขัดแย้งกับสิ่งที่ผมเขียนเกี่ยวกับคุณค่าของงานทางโลกในบทที่ 8 ประเด็นก็คือ ในสงคราม ไม่ว่างานของพลเรือนจะมีคุณค่าในตัวเองมากเพียงใด ทุกคนก็ปรารถนาให้ชีวิตของตนส่งผลต่อสงครามที่อยู่ห่างไกล ที่ซึ่งแนวรบของศัตรูกำลังถูกเจาะ บรรดาฆราวาส ศิษยาภิบาล คริสตจักร—พวกเราทุกคนที่อยู่เบื้องหลัง—จะพบ “รางวัลที่หวานชื่นและมีค่าที่สุด” เมื่อเราขยายหัวใจของเราให้โอบรับไม่เพียงแต่ความต้องการที่อยู่ใกล้บ้านแต่ยังรวมทั้งบรรดาสถานที่ที่ยากลำบากในโลกซึ่งยังไม่ถูกเข้าถึงด้วย

นักธุรกิจเหล่านี้จากเมื่อร้อยปีก่อนมองเห็นการทรงเรียกทางโลกและวิสัยทัศน์มิชชันนารีของพวกเขาในฐานะองค์รวมที่บูรณาการเข้าด้วยกัน วิธีที่

18 เล่มเดียวกันหน้า 225

เจ. แคมป์เบลล์ ไวท์ แสดงออกถึงวิสัยทัศน์ของขบวนการได้ให้หมวดหมู่แก่นักธุรกิจที่จะเข้าใจความเป็นเอกภาพของชีวิตภายใต้การเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์ เขากล่าวว่า

ขบวนการนี้เรียกร้องสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้จากมนุษย์ ขบวนการนี้พยายามเพียงแค่อธิบายถึงพวกเขถึงการทรงเรียกของพระเจ้าสำหรับชีวิตที่มีจุดประสงค์หลักของตนคือ การสถาปนาศาสนาการครอบครองของพระคริสต์ในความสัมพันธ์ของมนุษย์ ... ขบวนการนี้เตือนพวกเขา ... ว่าความเห็นแก่ตัวเป็นการทำลายตัวเอง ในขณะที่การรับใช้ผู้อื่นนำมาซึ่งความพึงพอใจอันสูงสุดแก่จิตวิญญาณ¹⁹

ผลกระทบที่น่าตกใจต่อคริสตจักรในอดีต
แต่ปัจจุบันเป็นอย่างไรละ?

ไวท์ได้แสดงให้เห็นว่าความกระตือรือร้นในงานมิชชั่นเป็นทั้งวิธีที่จะช่วยโลกให้รอด และช่วยคริสตจักรให้รอดด้วย

ความพยายามในการประกาศข่าวประเสริฐแก่โลกนำเสนอวิธีการเร็วที่สุดและแน่นอนที่สุดในการช่วยคริสตจักรให้รอด ทรัพยากรทางวัตถุของเรามากมายมหาศาลจนเราตกอยู่ในอันตรายที่จะไว้วางใจในความมั่งคั่งมากกว่าในพระเจ้า “หากคน ๆ หนึ่งกำลังเติบโตในด้านความมั่งคั่งไม่มีสิ่งใดนอกจากการให้อย่างสม่ำเสมอที่จะรักษาเขาไว้จากการเติบโตที่ถดถอยลงในด้านจิตวิญญาณ” การประกาศข่าวประเสริฐแก่โลกเป็นกิจการเดียวที่ใหญ่พอและสำคัญพอที่จะเป็นทางออกเพียงพอสำหรับความมั่งคั่งของคริสตจักร²⁰

สิ่งนี้ยังคงเป็นจริงอยู่ งานมิชชั่นไม่เพียงแต่สำคัญต่อชีวิตของโลก แต่ยังสำคัญต่อชีวิตของคริสตจักรด้วย เราจะพินาศไปพร้อมกับความมั่งคั่งของเราหากเราไม่ทุ่มเทตัวเองสู่พันธกิจแห่งความเมตตาที่บ้านและงานมิชชั่นท่ามกลางชนชาติที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ เรามั่งคั่งมากในอเมริกา เงิน

19 เล่มเดียวกันหน้า 224

20 เล่มเดียวกันหน้า 224

ทั้งหมดที่จำเป็นในการส่งและสนับสนุนกองทัพทูตที่เสียสละตนเองและแพร่กระจายความชื่นชมยินดีนั้นมียูอยู่แล้วในคริสตจักร แต่เราไม่ได้ให้เงินกับพันธกิจนี้

ในค.ศ. 1916 โพรเตสแตนต์ถวาย 2.9% ของรายได้ของพวกเขาให้กับคริสตจักร ในค.ศ. 1933 ซึ่งเป็นช่วงเลวร้ายที่สุดของภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ การถวายเป็น 3.2% ในค.ศ. 1955 หลังจากที่มีความมั่งคั่งเริ่มแพร่กระจายในวัฒนธรรมของเรา การถวายก็ยังคงเป็น 3.2% เมื่อถึงค.ศ. 2000 ชาวอเมริกันมั่งคั่งขึ้นกว่า 450% หลังหักภาษีและเงินเฟ้อ เมื่อเทียบกับช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ โพรเตสแตนต์กำลังถวาย 2.6% ของรายได้ของพวกเขาให้กับคริสตจักร²¹

ยิ่งไปกว่านั้น “หากสมาชิกของคริสตจักรที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานในสหรัฐอเมริกาได้ถวายในระดับ 10% ในปีค.ศ. 2003 เงินถวายจะมีเงินเพิ่มขึ้นอีก 115 พันล้านดอลลาร์”²² นอกจากความจริงที่น่าตกใจจริง ๆ ตอนนี้เราพบว่าจากเงินที่ถวายให้คริสตจักรทั้งหมด น้อยกว่า 6 เปอร์เซ็นต์ได้ถูกนำไปใช้กับงานมิชชั่นต่างประเทศ และจากจำนวนนั้น ประมาณ 1 เปอร์เซ็นต์ได้ไปสู่การสนับสนุนการบุกเบิกไปยังชนชาติที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ²³ นี่ไม่ได้หมายความว่าเราควรถอยกลับในด้านใดทั้งนั้น ประเด็นก็คือ เรามีเงินมากพอสำหรับการบุกเบิกทั้งหมด หากเราดำเนินชีวิตเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นสมบัติล้ำค่าของเรา

เราจะไม่รู้จักพระองค์อย่างสมบูรณ์ หากอยู่นอกพันธกิจของพระองค์

คริสตจักรจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในงานมิชชั่นเพื่อจิตวิญญาณของคริสตจักรเอง เราจะไม่รู้จักพระเจ้าในความยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นของพระองค์จนกว่าเราจะรู้จักพระองค์ที่กำลังเคลื่อนไหวอย่างมีชัยท่ามกลางประชาชาติ เราจะไม่ชื่นชม

21 ดู http://www.emptytomb.org/fig1_07.html

22 ดู <http://www.emptytomb.org/scg03missions.pdf>

23 ดู <http://www.rockrohr.net/wp-content/uploads/2012/12/StatusOfGlobalMission-2010.pdf>

และสรรเสริญพระองค์อย่างที่เราจะเห็นพระองค์รวบรวมกลุ่มผู้นมัสการสำหรับพระองค์เองจากทุกกลุ่มชนบนโลก—รวมถึงชาวมุสลิม ฮินดู และพุทธทั้งหมด ไม่มีสิ่งใดขยายนิมิตของเราเกี่ยวกับพระคุณอันมีชัยของพระเจ้าได้ดีเท่ากับขอบเขตของพระราชกิจแห่งการช่วยให้รอดของพระองค์ในประวัติศาสตร์ ช่างเป็นเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้!

“ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจทั้งหลายของพระยาห์เวห์ ใช่แล้ว ข้าพระองค์ จะระลึกถึงบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยก่อน ๆ ข้าพระองค์จะใคร่ครวญถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และตรัสถึงกิจการของพระองค์” (สดุดี 77:11-12)

“จงสรรเสริญพระองค์ เพราะกิจการอันทรงอำนาจภาพของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ ตามความยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์” (สดุดี 150:2)

“ทุกประชาชาติ จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหมดยกย่องพระองค์” (โรม 15:11 อ้างจากสดุดี 117:1)

สถานการณ์ของเราในโลกปัจจุบันเป็นอย่างไร?

ความท้าทายของการประกาศข่าวประเสริฐแก่โลกยังคงยิ่งใหญ่มาก เราอยู่ในตำแหน่งที่ดีกว่าเดิมในการรู้ขอบเขตและธรรมชาติของงานนี้อย่างไม่เคยมีมาก่อน แพทริก จอห์นสตัน เขียนว่า “เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่เรา มีรายชื่อชนชาติต่าง ๆ ของโลกที่ค่อนข้างสมบูรณ์และขอบเขตที่พวกเขา เคยได้รับการประกาศข่าวประเสริฐ”²⁴ มีกลุ่มต่าง ๆ ที่ทำการวิจัยเพื่อช่วยให้คริสตจักรรู้ว่ากลุ่มชนใดบ้างรอบโลกคริสตจักร คริสเตียนหรือหน่วยงานมิชชันได้รับผิดชอบเข้าทำพันธกิจ²⁵ หนังสือของจอห์นสตันให้ภาพรวมที่ดีของสถานการณ์ ณ จุดเปลี่ยนแห่งศตวรรษของเรา²⁶

24 แพทริก จอห์นสตัน, *The Church Is Bigger Than You Think* (รอสเชอร์: Christian Focus, 1998), หน้า 229.

25 ตัวอย่างเช่น ดูที่ <http://www.joshuaproject.net/>.

26 จอห์นสตัน, *The Church Is Bigger Than You Think*, หน้า 225-30.

วิธีหนึ่งในการอธิบายสถานการณ์นี้คือการกล่าวว่า มีประมาณ 1.2-1.4 พันล้านคนที่ไม่เคยมีโอกาสได้ยินข่าวประเสริฐเลย²⁷—นั่นคือ พวกเขาอาศัยอยู่ในวัฒนธรรมที่การเทศนาข่าวประเสริฐในรูปแบบที่เข้าใจได้นั้นไม่สามารถเข้าถึงได้ นักวิเคราะห์อื่นๆ ประมาณการจำนวนผู้ที่ยังไม่ได้รับการประกาศข่าวประเสริฐสูงกว่านี้เล็กน้อย ตัวอย่างเช่น “ตารางสถิติประจำปีเกี่ยวกับพันธกิจทั่วโลกปี 2002” โดยเดวิด บาร์เรตต์ และทอด้ จอห์นสัน รายงานว่ามีผู้ที่ยังไม่ได้รับการประกาศข่าวประเสริฐ 1,645,685,000 คนในโลคนั้นหมายความว่า 26.5 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลกอาศัยอยู่ในกลุ่มชนที่ไม่มีคริสตจักรท้องถิ่นที่ประกาศข่าวประเสริฐ²⁸ ประมาณ 95 เปอร์เซ็นต์ของคนเหล่านี้อาศัยอยู่ในสิ่งที่เรียกว่าห้าต่าง 10/40 (ระหว่างละติจูด 10 ถึง 40 องศาเหนือของเส้นศูนย์สูตรและระหว่างมหาสมุทรแอตแลนติกและมหาสมุทรแปซิฟิก) นี่คือการท้าทายที่ยิ่งใหญ่ของเรา

จอห์นสันโตนให้มุมมองทางประวัติศาสตร์ที่เต็มไปด้วยความหวัง:

เมื่อถอยหลังไปมอง เราเห็นรูปแบบที่น่าทึ่งกำลังปรากฏขึ้นของการเติบโต 200 ปี [ของคริสตจักร] ในขณะที่คริสตจักรสั่งสมแรงผลักดัน—ศตวรรษที่ 18 ในแอตแลนติกเหนือ, ศตวรรษที่ 19 ในแปซิฟิก, ทศวรรษ 1960 ในแอฟริกา, ทศวรรษ 1970 ในละตินอเมริกา, ทศวรรษ 1980 ในเอเชียตะวันออก, ทศวรรษ 1990 ในยูเรเชีย การโอบล้อมโลกหนึ่งรอบครึ่งตอนนี้ ทั้งให้เราเผชิญกับความท้าทายของพื้นที่ห้าต่าง 10/40 เอเชียกลางและเอเชียใต้รวมทั้งตะวันออกกลางเป็นพื้นที่ท้าทายสำคัญที่เหลืออยู่ การบุกเบิกจะเกิดขึ้นที่ไหนในทศวรรษแรกของสหัสวรรษ [ใหม่]? จะเป็นท่ามกลางชาวมุสลิม ฮินดู หรือพุทธหรือไม่? เหล่านี้คือป้อมปราการสุดท้ายที่ยังไม่ถูกเจาะทะลุของการยึดครองของศัตรูเหนือจิตวิญญาณของมนุษย์ คลื่นที่กำลังสูงขึ้นของพระกิตติคุณกำลัง

27 เล่มเดียวกัน, หน้า 215. ประมาณการของจอห์นสันโตนนั้นมองในแง่ดีมากกว่าของบาร์เรตต์ จอห์นสันโตนประมาณว่า 20 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลกยังไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐ; 47 เปอร์เซ็นต์เป็นผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนแต่มีโอกาสได้ยินข่าวประเสริฐ; และ 33 เปอร์เซ็นต์เป็นผู้ที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียน

28 เดวิด บี. บาร์เรตต์ และ ทอด้ เอ็ม. จอห์นสัน, “ตารางสถิติประจำปีเกี่ยวกับพันธกิจโลก 2002,” *International Bulletin of Missionary Research* 26 (มกราคม 2002): หน้า 22–23

ชัดสูงขึ้นเรื่อย ๆ รอบพื้นที่นี้ และเรากำลังได้ชิมรสชาติล่งหน้าของสิ่งทีการบุกเบิกนั้นอาจหมายถึง หวังว่าผมจะมีพื้นที่และอิสระที่จะเล่าถึงสิ่งน่าทึ่งที่กำลังเกิดขึ้นในป้อมปราการทางอุดมการณ์ที่ดูเหมือนจะเจาะเข้าไปไม่ได้เหล่านี้²⁹

พระเจ้าทรงเรียกคนรุ่นนี้: จงฟัง!

พระเจ้าทรงเรียกคนรุ่นนี้ให้เชื่อฟังพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นมาและสร้างสาวกจากชนชาติทั้งปวงที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ ผมกำลังอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงยกชูคนนับแสนคน ทั้งหนุ่มสาวและ “ผู้ทำสำเร็จ” (คนที่ประสบความสำเร็จในอาชีพหนึ่งและพร้อมที่จะไล่ตามอาชีพที่สองในพันธกิจคริสเตียน) ผมอธิษฐานขอให้การทรงเรียกจากพระเจ้านี้เกิดขึ้นในใจของคุณด้วยความชื่นชมยินดี ไม่ใช่ความรู้สึกผิด ผมอธิษฐานขอให้การทรงเรียกนี้ได้รับการยืนยันด้วยของประทานที่จำเป็น ความปรารถนาอันแรงกล้า การยืนยันจากคริสตจักรของคุณ และเครื่องหมายแห่งการดูแลของพระเจ้า จงพัฒนาไฟแห่งความปรารถนาทุกประการให้ลุกโชนด้วยการอ่านชีวประวัติ การใคร่ครวญพระคัมภีร์ การศึกษาชนชาติที่ข่าวประเสริฐยังเข้าไปไม่ถึง การอธิษฐานขอภาระใจ และการสนทนากับผู้ผ่านพันธกิจมิชชันมาแล้ว อย่าหนีจากการทรงเรียก จงติดตามการทรงเรียก

จงให้จิตใจของคุณครุ่นคิดถึงความหลงหายของแต่ละบุคคลที่กำลังพินาศ และคิดถึงทุกกลุ่มชนที่ไม่มีหนทางเข้าถึงพระกิตติคุณด้วย นี่คือความมุ่งมาดอันยิ่งใหญ่ของเปาโล “ประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามของพระคริสต์มาก่อน” (โรม 15:20) จะมีคนที่ยังไม่กลับใจเชื่อให้นำมาหาพระเจ้าอยู่เสมอในที่ซึ่งได้ตั้งคริสตจักรไว้แล้ว แต่นั่นไม่ใช่ภารกิจเฉพาะของมิชชันบุกเบิก มิชชันบุกเบิกทำในสิ่งที่เปาโลมุ่งหมายจะทำ นั่นคือการปลุกคริสตจักรในที่ซึ่งไม่มีโอกาสทางพันธกิจในตอนนี้อย่างยิ่งใหญ่อีกครั้ง การส่งมิชชันนารีไปรับใช้คริสตจักรที่ตั้งมั่นคงแล้วในประเทศอื่น (ซึ่งเป็นความต้องการที่ยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะในการพัฒนาผู้นำ) และการส่งมิชชันนารีไปยังชนชาติและสถานที่ซึ่งไม่มีคริสตจักรให้รับใช้ด้วย

29 จอห์น สโตน, *The Church Is Bigger Than You Think*, หน้า 115-16.

วันแห่งมิชชันยังไม่สิ้นสุด

อย่าคิดว่าวันเวลาของมิชชันนารีต่างชาติสิ้นสุดลงแล้ว ราวกับว่าคนท้องถิ่นสามารถทำงานให้เสร็จสิ้นได้ อีกหลายร้อยชนชาติและหลายล้านคนผู้ไม่มีคริสเตียนท้องถิ่นที่จะทำการประกาศข่าวประเสริฐในวัฒนธรรมเดียวกัน วัฒนธรรมต้องถูกข้ามไปแน่นอนว่า วัฒนธรรมอาจถูกข้ามโดยคนที่ไม่ใช่ชาวตะวันตก เนื่องจากพระเจ้ากำลังทำให้คริสตจักรของพระองค์เติบโตเร็วขึ้นในโลกที่ไม่ใช่ตะวันตก³⁰ นั่นจะเป็นสิ่งที่พิเศษ ผมไม่ปรารถนาที่จะจำกัดความชื่นชมยินดีแห่งความรัก นอกจากนี้ อาจเป็นไปได้ว่าผู้เชี่ยวชาญชาวตะวันตกที่ได้รับการฝึกฝนอย่างสูงแต่ลึกลับนั้นจะไม่เกิดผลมากเท่ากับมิชชันนารีที่เรียบง่ายกว่าแต่กล้าหาญ เกี่ยวกับมิชชันไปยังชาวมุสลิม แพทริก จอห์นสตัน กล่าวว่า “บ่อยครั้งมิชชันนารีที่ดีที่สุดคือคนที่ได้ศึกษาเพียงพื้นฐานของอิสลาม แต่มีภาระใจในการประกาศพระคริสต์ เมื่อพวกเขากล้าหาญเพื่อพระเยซู พวกเขาพุ่งเข้าไปเป็นพยานแก่ชาวมุสลิมในที่สุดแม้แต่อิสลามเองก็กลัวที่จะไป”³¹ แต่อย่าเข้าใจผิด วัฒนธรรมหนึ่งจะต้องถูกข้ามไป และนั่นคือสิ่งที่มิชชันเป็น มิชชันจะทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จ ไม่ใช่การประกาศข่าวประเสริฐในวัฒนธรรมเดียวกันโดยคนท้องถิ่น

ดังนั้น “ท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนาให้ทรงส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์” (มัทธิว 9:38) และถามพระองค์ว่า คุณควรเป็นหนึ่งในนั้นหรือไม่ จงคาดหวังว่าคำอธิษฐานนี้จะเปลี่ยนแปลงคุณ เมื่อพระเยซูบอกสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานเช่นนี้ สิ่งต่อไปที่เกิดขึ้นคือ

30 การเติบโตในศตวรรษที่ยี่สิบนี้ถูกบันทึกโดยฟิลิป เจนกินส์, *The New Christendom* (ออกซ์ฟอร์ด: Oxford University Press, 2002), หน้า 2:

ในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา...ศูนย์กลางของโลกคริสเตียนได้ย้ายลงทางใต้ไปยังแอฟริกา เอเชีย และลาตินอเมริกาอย่างต่อเนื่อง วันนี้ชุมชนคริสเตียนใหญ่ที่สุดในโลกอยู่ในแอฟริกาและลาตินอเมริกาแล้ว หากเราต้องการจินตนาการถึงคริสเตียนในยุคปัจจุบันทั่วไป เราควรนึกถึงผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านในไนจีเรียหรือในชุมชนแออัดในบราซิล ดังที่นักวิชาการชาวเคนยา จอห์น เอ็มบิตี ได้กล่าวว่า “ศูนย์กลางของความเป็นสากลของคริสตจักร ไม่ได้อยู่ในเจนีวา, โรม, เอเธนส์, ปารีส, ลอนดอน, นิวยอร์กอีกต่อไป แต่กลับอยู่ในกินชาซา, บัวโนสไอเรส, แอดดิสอาบาบา และมะนิลา ไม่ว่าชาวยุโรปหรือชาวอเมริกาเหนือจะเชื่ออะไร คริสต์ศาสนากำลังไปได้ดีมากในซีกโลกใต้ — ไม่ใช่แค่แอตเวิร์ด แต่กำลังขยายตัวอย่างมาก”

31 จอห์นสตัน, *The Church Is Bigger Than You Think*, หน้า 273.

พระองค์ทรงแต่งตั้งสิบสองคนให้เป็นอัครทูตของพระองค์และส่งพวกเขาออกไป จงอธิษฐานขอผู้เก็บเกี่ยว และคุณอาจกลายเป็นหนึ่งในนั้น พระเจ้ามักปลูกความปรารถนา และมอบของประทาน และเปิดประตู เมื่อเรากำลังอธิษฐานและครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้จริงและความต้องการจริง จงหาสำเนาคู่มืออธิษฐานเพื่อโลกที่น่าทึ่งซึ่งเรียกว่า Operation World และอธิษฐานและอ่านและครุ่นคิดผ่านประชาชาติต่างๆ วันแล้ววันเล่า จงคิดถึงผู้คนในสถานที่เช่น

- ลิเบีย ที่มีประชากรหกล้านคนและอาจมีผู้เชื่อท้องถิ่นเพียงสิบคน
- ภูฏาน อาณาจักรพุทธที่โดดเดี่ยวในเทือกเขาหิมาลัย ถูกตัดขาดจากการเป็นพยานของคริสเตียนเป็นเวลาหลายพันปี มีผู้เชื่อท้องถิ่นเพียงไม่กี่คนในจำนวนประชากร 2.5 ล้านคน
- มัลดีฟส์ หมู่เกาะนอกชายฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของอินเดีย และเป็นหนึ่งในประเทศที่ปิดกั้นมากที่สุดในโลก
- เกาหลีเหนือ “ประเทศนอกกฎหมายที่ค่อยๆ อดตายภายใต้การนำของคอมมิวนิสต์ที่บ้าคลั่ง”³² ไม่มีการเป็นพยานอย่างเปิดเผย และไม่มีชีวิตคริสตจักรเป็นเวลาห้าสิบปี
- ซาอุดีอาระเบีย ศูนย์กลางของอิสลามที่ผู้เชื่อชาวซาอุดี หากถูกพบจะถูกประหารชีวิต
- อินเดีย อาจเป็นความท้าทายที่ใหญ่ที่สุดของทั้งหมด ด้วยที่ราบกึ่งคาบสมุทรกว้างใหญ่ซึ่งมี “ความหนาแน่นสูงสุดของผู้คนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐในโลก ตัวอย่างเช่น จำนวนประชากรในรัฐอุตตรประเทศในอินเดียตอนเหนือมีประมาณ 180,000,000 คน และเปอร์เซ็นต์ของคริสเตียนคือ 0.1% และกำลังลดลง”³³
- ตุรกี รัฐที่ไม่มีศาสนาซึ่งส่วนใหญ่เป็นมุสลิม คริสเตียนได้เป็นพยานอย่างต่อเนื่องในเพียง 15 จังหวัดจาก 100 จังหวัด

32 แพทริก จอห์นสัน และ เจสัน แมนดริก, *Operation World: When We Pray God Works* (เวย์นส์โบโร, จอร์เจีย: Paternoster USA, 2001). ดูเวอร์ชันออนไลน์ได้ที่ <http://www.operationworld.org>.

33 เล่มเดียวกัน, หน้า 222

จงไตร่ตรองการอภัยโทษที่พระเจ้ามอบให้แก่ประชาชาติ ทั้งหลาย จงหาเวลาใคร่ครวญ

ประเด็นของรายการบางส่วนที่เสนอไปนั้นก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงประชากรทั้งหมดที่ดำเนินชีวิตในลักษณะที่กบฏต่อพระเจ้าเที่ยงแท้ และถูกตัดขาดจากพระเจ้าองค์เดียวที่สามารถทำให้พวกเขาคืนดีกับพระผู้สร้างของตนได้ นี่หมายถึงความพินาศสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อและผู้ไม่ถวายเกียรติแด่พระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นเจ้าของโลกนี้ และพระองค์มีสิทธิอันชอบธรรมที่จะให้ทุกคนจงรักภักดีต่อพระองค์

ทุกวิญญาณและทุกรัฐเป็นของพระองค์ อับราฮัม ไคเปอร์กล่าวไว้อย่างน่าจดจำว่า “ไม่มีพื้นที่แม้แต่ตารางนิ้วเดียวในขอบเขตทั้งหมดของการดำรงอยู่ของมนุษย์ที่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นเจ้าของทุกสิ่งนั้น จะไม่ทรงประกาศว่า ‘เป็นของเรา!’”³⁴ พระคริสต์ได้เสด็จมาในโลกที่กบฏนี้ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้นเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์เอง และทรงได้ชำระค่าการอภัยโทษด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ทุกคนที่วางอาวุธแห่งความไม่เชื่อจะได้รับการอภัยจากความผิดทั้งปวงที่กระทำต่อองค์อธิปไตยแห่งจักรวาล โดยความเชื่อเท่านั้นที่ศัตรูจะกลายเป็นประชากรที่มีความสุขในอาณาจักรนิรันดร์แห่งความยุติธรรมและความชื่นชมยินดี การส่งเสริมพระราชกิจนี้ร่วมกับพระคริสต์นั้นคุ้มค่ากับชีวิตของคุณ

ไม่ใช่ว่าคุณจะต้องเป็นมิชชันนารีเพื่อชื่นชมและส่งเสริมพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่จะให้พระองค์เป็นที่รู้จัก ได้รับการสรรเสริญ และเป็นที่ยกย่องท่ามกลางชนชาติทั้งปวง แต่ถ้าคุณต้องการที่จะพึงพอใจในพระเจ้าอย่างเต็มที่เมื่อพระองค์ทรงมีชัยชนะในประวัติศาสตร์แห่งการไถ่ คุณไม่สามารถดำเนินชีวิตตามปกติต่อไปได้ ไม่ว่าจะเป็นในการทำงานของคุณ การหาเงินของคุณ การถวายสิบลดของคุณ การกิน การนอน การเล่น และการไปโบสถ์ แต่คุณจำเป็นต้องหยุดและแยกตัวไปสักสองสามวันพร้อมกับพระคัมภีร์และสมุดบันทึก อธิษฐานและคิดว่าเวลาและสถานที่เฉพาะของคุณในชีวิตนี้สอดคล้องกับพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอย่างไรในการ

34 อับราฮัม ไคเปอร์, “อธิปไตยในขอบเขต,” ใน อับราฮัม ไคเปอร์, *A Centennial Reader*, บรรณาธิการ เจมส์ ดี. แบรดต์ (แกรนด์แรพทิสต์, มิชิแกน: Eerdmans, 1998), หน้า 488

จะทำให้ประชาชาติทั้งหลายชื่นชมยินดีในพระองค์ คุณจะอย่างไรในการเข้าร่วมในพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ระดับโลกของพระเจ้าที่แสดงออกในสดุดี 67:4 ที่ว่า “ขอให้ประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน”?

ความไม่พึงพอใจของคุณหมายถึงอะไร

พวกคุณหลายคนควรอยู่ที่เดิมในงานปัจจุบันของคุณ และเพียงแค่นี้ก็ตรงว่าคุณจะสามารถนำทักษะ ความสัมพันธ์ และทรัพยากรเฉพาะของคุณมาใช้ อย่างมีกลยุทธ์มากขึ้นในพระประสงค์ระดับโลกของพระบิดาในสวรรค์ของคุณได้อย่างไร แต่สำหรับบางคนที่ย่านหนังสือเล่มนี้ เส้นทางจะแตกต่างออกไป พวกคุณหลายคนไม่พอใจกับสิ่งที่你们กำลังทำอยู่ ตามที่ เจ. แคมป์เบลล์ ไวท์กล่าวไว้ ผลลัพธ์ของชีวิตของคุณไม่ตอบสนองความปรารถนาทางจิตวิญญาณลึกที่สุดของคุณ เราต้องระมัดระวังในเรื่องนี้ ทุกงานมีความท้าทายและช่วงเวลาแห่งความมีดมน เราต้องไม่ตีความประสบการณ์เช่นนี้โดยอัตโนมัติว่า เป็นการเรียกให้ออกจากงานของเรา

แต่ถ้าความไม่พอใจกับสถานการณ์ปัจจุบันของคุณลึกซึ้ง เกิดขึ้นซ้ำๆ และยาวนาน และถ้าความไม่พอใจนั้นเติบโตในดินที่อัมตด้วยพระคัมภีร์ พระเจ้าอาจกำลังเรียกคุณให้ทำงานใหม่ ถ้าในความไม่พอใจของคุณ คุณปรารถนาที่จะเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ ดำเนินชีวิตที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า และถวายเกียรติพระคริสต์ด้วยชีวิตเดียวอันแสนสั้นของคุณ พระเจ้าอาจกำลังคลายรากของคุณเพื่อย้ายคุณไปยังสถานที่และการรับใช้ที่ความปรารถนาทางจิตวิญญาณอันลึกซึ้งของคุณจะได้รับการตอบสนอง เป็นความจริงที่พระเจ้าสามารถเป็นที่รู้จักและชื่นชมยินดีในทุกอาชีพที่ถูกกฎหมาย แต่เมื่อพระองค์ทรงย้ายคุณจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง พระองค์ทรงเสนอการดื่มด่ำที่สดชื่นลึกซึ้งยิ่งขึ้นจากน้ำพุแห่งการสามัคคีธรรมของพระองค์ พระเจ้าแทบจะไม่เคยเรียกเราให้เข้าสู่ชีวิตที่ง่ายขึ้น แต่มักจะเรียกเราให้รู้จักพระองค์มากขึ้น และดื่มด่ำพระคุณที่ล้ำค่าของพระองค์อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นเสมอ

ผมควรจะเป็นศิษยาภิบาลต่อไปหรือไม่?

ผมพยายามประเมินการรับใช้ของตนเองในลักษณะนี้ ทุกปีที่คริสตจักรของเราจะจัด “สัปดาห์มิชชั่น” ผมจะเทศนาเกี่ยวกับงานรับใช้ เรามีวิทยากรรับเชิญมีการท้าทายให้ออกไปรับใช้ ผู้คนหันเข้าหางานรับใช้ ตัดสินใจผูกพันตน และเข้าร่วมโครงการเตรียมความพร้อมก่อนออกไปเป็นมิชชันนารี และทุกปีผมจะทบทวนชีวิตของผมในฐานะศิษยาภิบาลที่คริสตจักรนี้ ผมมองดูสิ่งที่ผมกำลังทำอยู่ในแง่ของพระประสงค์ระดับโลกของพระเจ้า และในมุมมองของความมีดีฝ่ายวิญญาณตลอดจนความทุกข์ยากน่าเหลือเชื่อของกลุ่มชนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐบนโลกนี้ ผมถามตัวเองว่า นี่เป็นการลงทุนชีวิตเชิงกลยุทธ์ที่ดีที่สุดเพื่อเห็นแก่พระประสงค์ของพระเจ้าที่จะทำให้ประชาชาติทั้งหลายชื่นชมยินดีในพระองค์หรือไม่? ผมถามภรรยาของผม “โนเอล คุณรู้สึกถึงแรงกระตุ้นใด ๆ ที่จะย้ายเราเข้าไปใกล้แนวทางของกลุ่มชนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐมากขึ้นไหม?”

คำประกาศพันธกิจของคริสตจักรเราใช้คำว่า “เผยแผ่” ในตำแหน่งที่โดดเด่น “เราดำรงอยู่เพื่อเผยแผ่ความหลงใหลปรารถนาที่จะให้พระเจ้ายิ่งใหญ่สูงสุดในทุกสิ่งเพื่อความชื่นชมยินดีของชนทุกชาติผ่านทางพระเยซูคริสต์” ดังนั้นผมจึงถามว่า ผมกำลังทำให้พันธกิจนี้สำเร็จอย่างดีที่สุดใบบทบาทที่ผมมีอยู่ตอนนี้หรือไม่? เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกให้ผมรายงานการรับใช้ของผมในวันสุดท้าย ผมจะสามารถกล่าวได้ไหมว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์อยู่ที่เบธเลเฮม เพราะข้าพระองค์เชื่อว่าข้าพระองค์จะเป็นเครื่องมือทรงประสิทธิภาพที่สุดในการทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในการทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่ยอมรับท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และรวบรวมแกะของพระองค์จากชนทุกชาติบนแผ่นดินโลก”? เมื่อผมไม่สามารถตอบว่าใช่กับคำถามนั้นได้อีกต่อไป การเป็นผู้นำของผมที่นี่ก็จะสิ้นสุดลง

แล้วคุณล่ะ?

และนั่นก็เป็นเช่นเดียวกันกับพวกคุณหลาย ๆ คน ประเด็นสำคัญ ๆ กำลังรออยู่ข้างหน้า ขอพระเจ้าทรงช่วยคุณ ขอพระเจ้าทรงปลดปล่อยคุณ ขอพระเจ้า

ประทณวิสัยทัศน์ใหม่สำหรับชีวิตของคุณที่จะถวายเกียรติแด่พระคริสต์ — ไม่ว่าคุณจะไปหากลุ่มชนที่ยังไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ หรืออยู่อย่างมั่นคงและเกิดผลในฐานะปัจจุบันของคุณ ขอให้สายตาของคุณมองเห็นความหมายจากพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่จะทำให้ประชาชาติทั้งหลายชื่นชมยินดีในพระองค์ ขอให้ไม้กางเขนของพระคริสต์เป็นสิ่งเดียวที่คุณโอ้อวด และขอให้คุณกล่าวด้วยความมั่นใจอย่างงดงามว่า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร

บทอธิษฐานของผม— อย่าให้ใครกล่าวในท้ายที่สุดว่า “ฉันได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า”

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรักมั่นคงของพระองค์นั้นประเสริฐยิ่งกว่าชีวิต
พระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แก่เราด้วยหลากหลายวิธี ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เอง พระองค์
ได้ตรัสผ่านปากของดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “เพราะว่าความรักมั่นคงของ
พระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์” (สดุดี 63:3)
พระองค์ได้ตรัสผ่านคำพูดของอัครทูตเปาโลของพระองค์ เมื่อร้องออกมาใน
คุกว่า “ข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะจากไป เพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐ
กว่ามากนัก” (ฟิลิปปี 1:23) ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ประเสริฐกว่า
ชีวิตมากเพียงใด! อัครทูตเปาโลของพระองค์ใช้ภาษาที่แรงกล้ามิใช่หรือ!
ไม่เพียงแค่ว่า “ประเสริฐกว่า” แต่ “ประเสริฐกว่ามากนัก” พระองค์ประเสริฐ
ยิ่งกว่าชีวิตมากนัก จนอัครทูตของพระองค์กล่าวว่า ความตายเป็นกำไร
“เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร”
(ฟิลิปปี 1:21) การสูญเสียทุกสิ่งในโลกนี้สามารถมอบให้ได้และเหลือเพียง
พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นเป็นกำไร

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุใดความรักของพระองค์จึงประเสริฐกว่าชีวิต?
แน่นอนว่าดาวิดให้คำตอบแก่เรา เขาไม่ได้กล่าวว่า “เพราะว่าความรักมั่นคงของ
พระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะยกย่องความรักของพระองค์”

แต่เขากล่าวอย่างไร? เขากล่าวว่าเขาจะยกย่องพระองค์ ไม่ใช่ความรักของพระองค์ “เพราะว่าความรักมันคงของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์” นี่มิใช่เพราะสิ่งที่น่ารักที่สุดเกี่ยวกับความรักของพระองค์คือ การที่ความรักนี้นำเรากลับบ้านมาหาพระองค์ด้วยดวงตา หัวใจ และจิตใจที่สามารถเห็นความมั่งคั่งแห่งพระสิริของพระองค์หรือ? โดยที่พระพิโรธทั้งหมดของพระองค์ถูกขจัดออกไป และบาปทั้งหมดของเราได้รับการอภัย เพื่อไม่ให้สิ่งใดขัดขวางความยินดีในการอยู่ต่อหน้าพระองค์ นี่มิใช่ความรักแบบพระเจ้าหรือ—พระประสงค์และพระราชกิจของพระเจ้าที่จะประทานความชื่นชมยินดีนิรันดร์ในพระเจ้าแก่เราคนบาปที่ไม่สมควรได้รับ? หากความรักจะต้องไม่มีที่สิ้นสุด มันจะเป็นอะไรอื่นได้อีกเล่า! หากเราเป็นที่รัก เราจะได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่กว่าตัวพระองค์เองได้อย่างไร!

ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบว่ บัดนี้ ข้าพระองค์สั่นสะท้านด้วยความกลัวว่า หลายคนที่เราเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ได้ทำให้ตนเองเป็นรางวัลและพระสิริแห่งพระคุณของพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีกี่คนที่ได้ทำให้ความรักของพระองค์เป็นพยานถึงคุณค่าของพวกเขา? แล้วความชื่นชมยินดีของพวกเขาเป็นการพิงพิงในคุณค่าของพระองค์หรือของเขาเอง? หลายทศวรรษที่ผ่านมา แนวคิดที่ไม่เปลี่ยนแปลงจากโลกนี้ และแม้แต่จากผู้รับใช้บางคนคือ ความรักหมายถึงการให้ความสำคัญกับมนุษย์ และดังนั้นเมื่อนมนุษย์พิจารณาด้วยความมั่นใจว่า ความรักของพระองค์หมายถึงอะไร พวกเขาก็กล่าวเช่นเดียวกันว่า ความรักของพระเจ้าหมายถึงการให้ความสำคัญกับมนุษย์ เพื่อเป็นหลักฐาน พวกเขาถามว่า คุณไม่รู้สึกรว่าได้รับความรักเมื่อมีคนสนใจในคุณค่าของคุณหรือ?

ข้าพระองค์ตอบว่า ครึ่งหนึ่งข้าพระองค์เคยรู้สึกเช่นนั้น เมื่อชีวิตดีกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ใช้ในทางกลับกัน เคยมีช่วงเวลาที่ความรักได้รู้สึกเช่นนี้ — เมื่อข้าพระองค์ไม่สามารถคิดถึงความชื่นชมยินดีใดที่ยิ่งใหญ่กว่าเกียรติยศชื่อเสียงของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์หมกมุ่นอยู่กับตัวเองมากจนเป็นไปไม่ได้ที่ความชื่นชมยินดีจะเพิ่มขึ้นโดยการที่ข้าพระองค์ชื่นชมผู้อื่น แทนที่จะเป็นผู้ได้รับการชื่นชม โอ้ ใช่แล้ว ข้าพระองค์รู้ว่า จะเป็นอย่างไรที่จะเรียกคำสรรเสริญของมนุษย์ว่าเป็นการกระทำแห่งความรักและแตกต่างให้กับ

ความอยากนี้ด้วยความพร้อมที่จะให้สิ่งเดียวกัน มันดูน่าพึงพอใจเพียงใด—ความรักระหว่างพวกเราที่ชื่นชมซึ่งกันและกันนี้!

แต่บัดนี้ (ขอบพระคุณพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์!) ข้าพระองค์เห็นว่า นี่เป็นเพียงการเลียนแบบ มันมีรากเหง้าในสวนเอเดนนานมาแล้ว ผู้ทำลายความรักและความชื่นชมยินดีของเราได้กล่าวแก่มารดาของเราคือเอวว่า “พระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น และพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า” (ปฐมกาล 3:5) เหมือนอย่างพระเจ้า! นางควรจะกล่าวว่า “ฉันเป็นเหมือนอย่างพระเจ้าอยู่แล้ว” นางควรจะเห็นกลอุบายนั้น แต่นางไม่เห็น และโอ้ มีกี่คนที่ยังไม่เห็นสิ่งนี้จนถึงทุกวันนี้! นางเป็นเหมือนอย่างพระเจ้าจริงๆ! พระองค์ทรงสร้างนางเช่นนั้น—เป็นผู้ที่ทรงสร้างตามพระฉายของพระองค์ การทรงเรียกและการออกแบบอันสูงส่งของนางคือเพื่อสำแดงความยิ่งใหญ่ของพระผู้สร้างของนาง และเพื่อให้ความสำคัญกับพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีและความไว้วางใจของนาง แต่แล้วความคิดชั่วร้ายก็ถูกหว่านลง “ฉันอาจจะเป็นเหมือนพระองค์ในอีกทางหนึ่ง ฉันอาจจะเป็นผู้ที่ความยิ่งใหญ่ของฉันเป็นที่ประจักษ์และความรักอาจถูกนิยามว่าเป็นการให้ความสำคัญกับฉัน”

และดังนั้น การพลิกกลับครั้งใหญ่ที่เราเรียกว่าบาปจึงเข้ามาในโลก และความรักได้ถูกทำให้ยืนอยู่บนฐานของบาปเอง ข้าพระองค์เศร้าโศก ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพียงแค่การเอ่ยถึงมันเป็นคำพูด แต่นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความละเอียด: ความรักของพระองค์ไม่ได้หมายความว่าความอีกต่อไปว่า พระองค์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ต้องทำเพื่อทำให้พระองค์เองเป็นความชื่นชมยินดีของเรามันได้กลับมาหมายความว่า พระองค์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ต้องทำเพื่อให้เรารู้สึกถึงคุณค่าของเรา มันเป็นการแลกเปลี่ยนที่น่าเศร้า และน่าเศร้ายิ่งกว่านั้นไปสองเท่า ไม่เพียงแต่มันได้ขโมยความชื่นชมยินดีหนึ่งเดียวนั้นที่พระองค์ทรงออกแบบให้ทำให้เราพึงพอใจไปชั่วนิรันดร์ แต่แยกวานั้น มันได้ขโมยฐานอันทรงเกียรติของพระองค์ในฐานะสมบัติล้ำค่าแห่งชีวิตของเรา

และทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำนับตั้งแต่วันอันมืดมนในสวนเอเดนนั้นก็ถูกออกแบบมาเพื่อทำให้สิ่งต่างๆ ถูกต้อง โอ้ ช่วงเป็นประวัติศาสตร์แห่งการกระทำและการเปิดเผยที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อให้พระองค์เองเป็น

ศูนย์กลางแห่งความชื่นชมยินดีของเราและเอาตำแหน่งฐานะแห่งเกียรติยศในโลกกลับคืนมาสู่พระองค์เอง — เพื่อเป็นผู้ที่ประชากรของพระองค์ถือว่า มีค่ามากกว่าชีวิต พระองค์ตรัสและแสดงให้เห็นในหลายวิธีว่า “เราสร้างเจ้าเพื่อพระเกียรติสิริของเรา เราสร้างเจ้าเพื่อการสรรเสริญของเรา เราสร้างเจ้าเพื่อเกียรติยศและนามของเรา” และเพื่อไม่ให้เราพลาดประเด็น พระองค์ได้เพิ่มเติมว่า “ในที่ประทับของเรามีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของเรามีความเปลितเปล็นเป็นนิตย์ จงปีติยินดีในเรา! จงยินดีในเรา และกระโดดโลดเต้นด้วยความชื่นชมยินดี เราเป็นบำเหน็จอันแน่นอนและยิ่งใหญ่ของเจ้า! จงมาลิ้มรส และแม้แต่ตอนนี้ก็จงชื่นชมยินดีด้วยความปีติยินดีที่ไม่อาจพรรณนาและเปี่ยมด้วยพระสิริ”

โอ ช่างเป็นแผนการอันยิ่งใหญ่! ที่จะทำให้ความชื่นชมยินดีของเราเป็นเสียงสะท้อนแห่งความเลิกล้ำของพระองค์ ที่จะทำให้ความเปลितเปล็นของเราเป็นหลักฐานว่า พระองค์ทรงครองตำแหน่งชุมทรัพย์ล้ำค่าในชีวิตของเรา ที่จะทำให้ความยินดีแห่งจิตวิญญาณของเราเป็นแก่นแท้แห่งการนมัสการของเรา และเป็นกระจกสะท้อนคุณค่าของพระองค์ ที่จะทำให้พระองค์ได้รับพระเกียรติสิริสูงสุดในตัวเรา โอ พระเจ้า เมื่อเราพึงพอใจในพระองค์ ข้าพระองค์จะดาบอดได้อย่างไรที่คิดว่าการได้รับความรักจากพระองค์หมายถึงการให้ความสำคัญกับตัวเองและไม่ใช้พระองค์? ข้าพระองค์จะเอาตาของผมไปจ่อที่กล้องโทรทัศน์ขนาดใหญ่ ที่ถูกออกแบบมาเพื่อทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยภาพของกาแล็กซีต่าง ๆ แล้วสังเกตเห็นภาพสะท้อนที่มัว ๆ ของใบหน้าบนกระจกและพูดว่า “ตอนนี้ข้าพระองค์มีความสุขแล้ว ข้าพระองค์ได้รับความรัก” ได้อย่างไร?

ข้าพระองค์จะยืนอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ที่กำลังตกดิน ระหว่างเทือกเขาและความกว้างใหญ่ของทะเล แล้วคิดว่าความชื่นชมยินดีนิรันดร์ควรมาจากการให้ความสำคัญกับตัวข้าพระองค์ได้อย่างไร?

ไม่ใช่เลยพระบิดา ความรักคือสิ่งนี้ ด้วยราคาร้านมหาศาล พระองค์ได้ทรงทำให้พระองค์เองเป็นพระเกียรติสิริและความภาคภูมิใจของข้าพระองค์ ราคานั้นไม่มีสิ้นสุดซึ่งพระองค์ได้ทรงทำให้พระองค์เองเป็นสมบัติล้ำค่าแห่งชีวิตของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์ ผู้เป็นศูนย์กลาง

เจ็ดห้าแห่งความงามและความรักของพระองค์ พระองค์ทรงยอมให้พระบุตร ถูกเยาะเย้ย ถูกทรยศ สวมมงกุฎหนาม ถูกเมียน ถูกตี ถูกชก ถูกตรึงด้วยตะปู ถูกอับอาย และความตาย เพื่ออะไร? เพื่อกลืนกินพระพิโรธของพระองค์ และทำให้ความชอบธรรมของพระองค์ได้รับการตอบสนอง และฝังบาปทั้งหมดของเราให้ห่างไกลเท่าที่ทิศตะวันออกอยู่ห่างจากทิศตะวันตกและในทะเลที่ลึกที่สุด เพื่อเราจะไต่กลับบ้านและเห็นกาแล็กซี นี่คือการรักของพระองค์ โอ้ พระเจ้า ไม่ใช่เพื่อให้ความสำคัญกับข้าพระองค์ แต่เพื่อทำทุกสิ่งที่เป็น เพื่อให้ข้าพระองค์ตื่นขึ้นสู่ความชื่นชมยินดีในการให้ความสำคัญกับพระองค์ ตลอดชั่วนิรันดร์

แล้วพระคริสต์จะไม่ใช่ความภาคภูมิใจเดียวที่ข้าพระองค์โอ้อวดได้อย่างไร! พระองค์ทรงใช้ตัวพระองค์เองเพื่อซื้อข้าพระองค์กลับมา โอ้ พระเจ้า พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายที่สมบูรณ์แบบของพระองค์และเป็นศูนย์กลางเจ็ดห้าแห่งรัศมีของพระองค์ ข้าพระองค์มีอะไรที่ไม่ได้มาจากพระองค์? ของประทานแห่งชีวิตใดหรือลมหายใจใด? คำสัญญาใดที่เคยให้ไว้ไม่ได้รับคำตอบว่า “ใช่” ในพระองค์? สิ่งใด—หรือสิ่งยากลำบากที่พระองค์จะทำให้หวานชื่นในไม่ช้า—ที่ข้าพระองค์ได้รับ หากสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ถูกซื้อด้วยพระโลหิตของพระคริสต์? ไม่มีสิ่งใดที่ข้าพระองค์สมควรได้รับนอกจากนรก แต่ทุกสิ่งเป็นของข้าพระองค์ในพระองค์ และโดยการเสียสละของพระคริสต์เท่านั้น โอ้ พระเจ้า ขออย่าให้ข้าพระองค์โอ้อวดสิ่งใดนอกจากไม้กางเขนของพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์

และบัดนี้ เราผู้ถือว่าพระคริสต์มีค่าและรู้ว่าความรักของพระองค์ประเสริฐยิ่งกว่าชีวิตนั้น จะสะสมทรัพย์สมบัติของเราไว้บนโลกนี้เหมือนชาวโลกทั้งปวงหรือ? เราจะไม่ได้ยินพระองค์ตรัสสั่งที่พระองค์เคยตรัสว่า “คนโง่เอ๋ย ในคืนนี้ชีวิตของเจ้าจะถูกเรียกเอาไปมิใช่หรือ? แล้วสิ่งต่าง ๆ ที่เจ้าได้เตรียมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า?” อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย โอ้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่โลกเต็มไปด้วยความขัดสน เราจะนั่งลงและพูดว่า “จิตวิญญาณเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงพักผ่อน กินดื่มและรื่นเริงเถิด” การพลิกกลับตาลปัตรอันน่ากลัวรอคอยการไร้ความรักเช่นนั้นอยู่ “วิบัติแก่พวกท่านที่ร่ำรวย เพราะว่าท่านได้รับความสะดวกสบายแล้ว” (ลูกา 6:24)

เราลั่นสะท้อนต่อถ้อยคำที่พระองค์เคยตรัสแก่คนรวยที่ไร้หัวใจว่า “จงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้รับสิ่งดี ๆ และลาซารัสได้รับสิ่งเลวร้าย แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับการปลอบโยนที่นี่ ส่วนเจ้าก็ได้รับความทุกข์ทรมาน”

ข้าแต่พระเจ้า ความมั่งคั่งเช่นนั้นคือชีวิตที่สูญเปล่า ขอพระองค์ทรงปกป้องเราเถิด ขอประทานให้เราได้ยินและเชื่อฟังการทรงเรียกอีกประการหนึ่ง “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ที่ตัวมอดหรือสนิมทำลายไม่ได้และที่ขโมยไม่ได้ขูดเจาะลักเอาไป จงสร้างทรัพย์สมบัติสำหรับตัวเองที่ไม่มีวันสูญสิ้น” แต่แล้วเราถาม “ทรัพย์สมบัติอะไร พระเจ้าข้า?” เราเห็นพระองค์ทรงยิ้ม “เราเป็นทรัพย์สมบัติของเจ้าและเป็นบำเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า เราเป็นอาหาร เป็นเครื่องดื่ม เป็นเสื้อผ้าสำหรับงานเลี้ยง และเป็นกำไรในรันดร์ของเจ้า เราเป็นชีวิตและความชื่นชมยินดีที่เต็มเต็มทุกสิ่งของเจ้า”

ใช่แล้ว พระเจ้าข้า นั่นเพียงพอแล้ว แต่เราอยากจะถามว่า เราจะสะสมทรัพย์สมบัตินี้ได้อย่างไร? มันไม่ได้ถูกสะสมไว้นั้นโดยพระคุณของพระองค์เพียงผู้เดียว และถูกซื้อไว้แล้วครั้งเดียวตลอดไปโดยพระโลหิตของพระเยซูหรือ? เราจะทำให้ชีวิตนี้—ชีวิตแสนสั้นและมีเพียงชีวิตเดียวที่เรามีอยู่ตอนนี้—เป็นการสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์ได้อย่างไร? โอ้ พระเจ้า เพื่อตอบคำถามนี้ พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์ได้เขียนหนังสือเล่มเล็กนี้ขึ้น และข้าพระองค์ไม่ได้มองที่ตัวเองหรือฟังเสียงอื่นใด แต่ข้าพระองค์ได้พยายามศึกษาพระวจนะของพระองค์และกล่าวสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว นั่นเป็นข้ออ้างเพียงพออย่างเดียวของข้าพระองค์ต่อความจริง—ว่าข้าพระองค์ได้สะท้อนสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเขียนไว้

คำตอบก็คือ ในชีวิตนี้เราอาจเริ่มถือว่าพระคริสต์เป็นสมบัติล้ำค่า และได้รับความสามารถในการชื่นชมยินดีในพระองค์ อย่างที่เคยเป็น พระเกียรติสิริที่ยิ่งใหญ่กว่ารอคอยที่จะให้ความสุขแก่ผู้ที่เติบโตในความรักต่อพระคริสต์ และอะไรคือความรักต่อพระคริสต์? นี่คือการทะนุถนอมทุกสิ่งทีพระองค์ทรงเป็นเพื่อเราในพระองค์ นี่คือการถือว่าความสมบูรณ์แบบของพระองค์มีค่าเหนือทรัพย์สมบัติทั้งปวงของโลก นี่คือการปิตินดีในการสามัคคีธรรมกับพระองค์เหนือครอบครัวและมิตรสหายทั้งปวง นี่คือการยอมรับพระสัญญา

ทั้งปวงของพระองค์ว่า จะมีความสุขในการอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ มากกว่าคำสัญญาเท็จทั้งปวงของบาป นี่คือการยืนยันในรสชาติของพระสิริในปัจจุบัน และความหวังถึงความสมบูรณ์ในอนาคตเมื่อเราเห็นพระองค์แบบหน้าต่อหน้า นี่คือการสันติสุขอันเจียบสงบตลอดเส้นทางที่พระองค์ทรงเลือกให้เราพร้อมกับความเจ็บปวดของมัน นี่คือการพึงพอใจว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นกับเราอย่างไร้ประโยชน์

มีความชื่นชมยินดีอันเจียบสงบชนิดหนึ่ง โอ้อองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พระเยซูทรงช่วยเราให้รอดจากบาปของเราและทรงสำแดงให้เราเห็นว่าเราจะรักได้อย่างไร ดังที่พระองค์ตรัสไว้ ชีวิตของพระองค์เป็นทั้งการซื้อและเส้นทาง พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา และบัดนี้ทรงเรียกเราให้ตายกับพระองค์ พระองค์ทรงรับความยากจนของเราไว้กับพระองค์เองเพื่อที่ในพระองค์ เราจะได้รับ ความมั่งคั่งแห่งสวรรค์ของพระองค์ และบัดนี้พระองค์ทรงเรียกเราให้ใช้ ความมั่งคั่งของเราเพื่อคนยากจน พระองค์ไม่ได้ทรงถือว่า การเท่าเทียมกับพระองค์ เป็นสิ่งที่ต้องยึดไว้ แต่ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีฐานะและข้ามเหวลึก อันไม่มีที่สิ้นสุดระหว่างสวรรค์และโลก เพื่อเราจะได้เห็นว่าพันธกิจบุกเบิก หมายถึงอะไรและร่วมกับพระองค์ในภารกิจสุดท้าย นี่ไม่ใช่วิธีที่เราจะสม ฤทธิ์สมบัติในพระนิเวศของพระองค์หรือ—ที่จะให้เงินและตัวเราเอง เพื่อทำให้คนมากมายมั่งคั่งด้วยพระเจ้าตลอดไปเท่าที่เราจะทำได้?

ข้าพระองค์กล่าวว่า เป็นความชื่นชมยินดีอันเจียบสงบ เพราะมีความทุกข์ ยากมากมาย ข้าพระองค์ไม่สามารถยกตัวเองให้สูงกว่าอัครทูตเปาโลผู้ยิ่งใหญ่ ผู้เรียกชีวิตของท่านว่าเป็นความตายทุกวันและกล่าวไว้อย่างขัดแย้งกันว่า “เป็นคนมีความทุกข์ แต่ยังยินดีอยู่เสมอ เป็นคนยากจน แต่ยังทำให้คนจำนวน มากมั่งมี เป็นคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังเป็นเจ้าของทุกสิ่ง” (2 โครินธ์ 6:10) โอ้ พระบิดา ขอทรงให้คริสตจักรของพระองค์รักพระเกียรติสิริของพระองค์ มากกว่าทองคำ—ให้หยุดความรักผูกพันที่มีต่อความสะดวกสบายและความ มั่นคงปลอดภัย ขอทรงให้เราแสวงหาแผ่นดินของพระองค์ก่อน และให้สิ่ง อื่น ๆ เข้ามาตามพระประสงค์ของพระองค์ ขอทรงให้เรามุ่งไปสู่ความขัดสน และไม่ใช่ความสะดวกสบาย ขอทรงให้ความมั่นคงปลอดภัยอันแน่วแน่และ เด็ดขาดของเราในพระคริสต์ปลดปล่อยเราให้กล้าเสี่ยงด้วยบ้าน สุขภาพ และ

เงินทองของเรากับโลกนี้ ขอทรงให้เราเห็นว่าถ้าเราพยายามปกป้องความมั่งคั่งของเรา แทนที่จะใช้มันเพื่อแสดงให้เห็นว่ามันไม่ใช่พระเจ้าของเรา เราก็จะใช้ชีวิตของเราอย่างสูญเปล่า ไม่ว่าเราจะประสบความสำเร็จแค่ไหนก็ตาม

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ ข้าพระองค์ตัวสั่นเทาขณะอธิษฐานเพื่อผู้อ่านในสิ่งที่ข้าพระองค์แทบไม่รู้สีกด้วยตัวเอง แต่ข้าพระองค์ได้ลิ้มรสชีวิตที่เราอาจเป็นไปได้ หากข้าพระองค์และพวกเขาสามารถเดินไปตามชายขอบของความตายที่มีอยู่เสมอ และยึดด้วยความมั่นใจอย่างที่สุดว่าถ้าเราล้มลงหรืออาจถูกผลัก มันจะเป็นกำไร โอ ช่างเป็นการละทิ้งตนเอง ช่างเป็นเสรีภาพอันยิ่งใหญ่ และเป็นความมุ่งมั่นที่ไม่มีวันพ่ายแพ้ในความรักที่จะเป็นส่วนของข้าพระองค์ หากข้าพระองค์ทั้งหลายเดินในทางนี้! ช่างเป็นความพร้อมที่จะทนทุกข์เพื่อพระสิริของพระคริสต์! ช่างเป็นความกระตือรือร้นที่จะแสดงให้คนยากจนเห็นว่าข้าพระองค์ยินดีที่จะจ่ายราคาและถูกใช้เพื่อให้พวกเขามีความสุขในพระเจ้าตลอดนิรันดร์! ช่างเป็นความถ่อมใจและความอ่อนสุภาพ และเป็นอิสระจากความต้องการคำสรรเสริญและคำตอบแทน! ทุกสิ่งเป็นของข้าพระองค์ในพระคริสต์ ไม่ว่าจะเป็นโลก ชีวิต ความตาย ปัจจุบันและอนาคต ทุกสิ่งเป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์เป็นของพระคริสต์ และไม่มีสิ่งใดที่ข้าพระองค์สมควรได้รับ

ดังนั้น ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์กล้าอธิษฐานว่า ทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ หากเป็นความจริง ขอให้ระเบิดออกมาด้วยความชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ซึ่งขับไล่ความกลัวไปเสีย ขอให้ทุกหัวใจที่ลั่นและลึกถึงสิ่งนี้: พระองค์ทรงสัญญาว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” (ฮีบรู 13:5) ดังนั้นขอให้เรากล่าวด้วยความมั่นใจที่ท้าทายความตายว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว ใครจะทำอะไรกับข้าพเจ้าได้เล่า?” (ฮีบรู 13:6)

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงห้ามผู้ใดที่อ่านถ้อยคำเหล่านี้ต้องกล่าวในวันหนึ่งว่า “ข้าพระองค์ได้ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า” แต่ขอประทานโดยพระวิญญานผู้ทรงฤทธานุภาพของพระองค์และพระวจนะอันแหลมคมของพระองค์ ให้บรรดาผู้ออกพระนามของพระคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และถือว่าพระองค์มีค่าเหนือชีวิตของตน และรู้สึกลึก ๆ ในจิตวิญญานของตน

ว่าพระคริสต์คือชีวิตและความตายคือกำไร และด้วยเหตุนี้ ขอให้ข้าพระองค์
แสดงคุณค่าของพระองค์ให้ทุกคนได้เห็น และโดยการให้คุณค่าแก่พระองค์
ขอให้พระองค์ได้รับการสรรเสริญในทั่วโลก ขอให้พระองค์ได้รับการยกย่อง
ทั้งในชีวิตและความตาย ขอให้ทุกละแวกบ้านและทุกประชาชาติเห็นว่า ความ
ชื่นชมยินดีในพระเยซูปลดปล่อยประชากรของพระองค์จากอำนาจของความ
โลกและความกลัวได้อย่างไร

ขอให้ความรักหลั่งไหลจากธรรมชาติของพระองค์ และข้าแต่องค์พระผู้
เป็นเจ้า ขอให้เป็นอย่างนี้ แม้ว่าจะต้องแลกด้วยชีวิตของข้าพระองค์ ขอให้ผู้คน
มีความยินดีในพระเจ้า “ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์
ขอให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์ ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและ
ร้องเพลงด้วยความชื่นบาน” (สดุดี 67:3-4) ข้าแต่พระคริสต์ ขอทรงรับฐานะ
อันทรงเกียรติของพระองค์ ในฐานะชุมทรัพย์ที่ตอบสนองทุกสิ่งของโลก ด้วย
มือที่สิ้นเทาต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และพึงพาพระคุณของพระองค์
อย่างสิ้นเชิง ข้าพระองค์เปล่งเสียงและกล่าวคำปฏิญาณอันศักดิ์สิทธิ์นี้:
พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และเป็นทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ต้องการ ข้าพระองค์จะ
ไม่ใช้ชีวิตอย่างสูญเปล่า...

ในพระนามพระเยซูคริสต์ อาเมน

เกรซบรณสาร

พันธกิจ

เกรซบรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหากิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับบรรณกรรม พระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือบรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่าง ๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่น ๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรก ให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

[facebook.com/gracebannasan](https://www.facebook.com/gracebannasan)

[@gracebannasan](https://www.line.me/@gracebannasan)

[instagram/gracebannasan](https://www.instagram.com/gracebannasan)

หากคุณดำเนินชีวิตด้วยความยินดีที่จะทำให้ผู้อื่นมีความยินดีในพระเจ้า ชีวิตของคุณจะยากลำบาก ความเสี่ยงจะเพิ่มสูง และความชื่นชมยินดีของคุณจะเต็มเปี่ยม หนังสือเล่มนี้ไม่ได้สอนวิธีหลีกเลี่ยงความทุกข์ยากในชีวิต แต่สอนเรื่องของการหลีกเลี่ยงชีวิตที่สูญเปล่า พวกคุณบางคนจะสิ้นชีวิตในการรับใช้พระคริสต์ นั่นจะไม่ใช่เรื่องน่าเศร้า การเห็นคุณค่าแก่ชีวิตมากกว่าพระคริสต์ต่างหากที่เป็นเรื่องน่าเศร้า

จอห์น ไฟเฟอร์ เป็นผู้ก่อตั้งและเป็นอาจารย์สอนที่ desiringGod.org รวมถึงเป็นอธิการบดีของ Bethlehem College & Seminary ในเมืองมินนีอาโพลิส รัฐมินนีโซตา จอห์นรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลด้านนิमितและเทศนา ณ คริสตจักรเบธเลเฮมแบปติสต์ (Bethlehem Baptist Church) มาเป็นเวลา 33 ปี จอห์นยังเขียนหนังสือมากกว่า 50 เล่ม รวมถึง Finally Alive อีกด้วย

eBook

ISBN 9786169484547

